

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

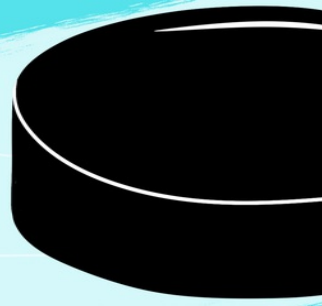
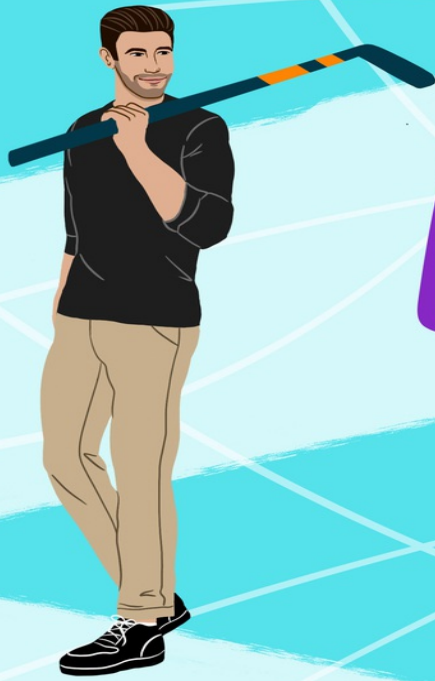
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WELL

and TRULY

PUCKED

#1 *New York Times* Bestselling Author

LAUREN BLAKELY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

IYI VE GERÇEKTEN SIKIŞMIŞ

LAUREN BLAKELY

İÇİNDEKİLER

[Telif Hakkı](#)

[Kitap Hakkında](#)

[Biliyor](#)

[muydunuz?](#)

[İyi Ve Gerçekten Sıkışmış](#)

1. [Kedimi Çaldı](#)
2. [Kediyi Kurtarın](#)
3. [Plan](#)
4. [Onun Övgü Kink](#)
5. [Sana Borçluyum](#)
6. [Zaten Ondan Hiç Hoşlanmamıştım](#)
7. [Ben Sadece Denge İçin Buradayım](#)
8. [Özel Koruma](#)
9. [Büyük Kırmızı Bayrak](#)
10. [Benim Takımım](#)
11. [Stratejik Dachshund](#)
12. [Alabilir miyim?](#)
13. [İki Yönlü Sokak](#)
14. [İlk Adam](#)
15. [Dikkatimi Dağıt](#)
16. [Daha fazlası gelecek](#)
17. [Kaçınma Pozu](#)
18. [Misafirimiz Olun](#)
19. [İnce Baskı](#)
20. [Ben Bir Süngerim](#)
21. [Hep Birlikte Yüz Maskesi Yapalım](#)
22. [Balığa Çıkmak](#)
23. [Şarap İçme Zamanı](#)
24. [Oyuncak Koleksiyoncusu](#)
25. [Şirket mi istiyorsunuz?](#)
26. [Dikkat Dağıtıcı Armadillo](#)
27. [Pis Bir Meydan Okuma](#)
28. [İlk Ders](#)
29. [Instagram Erkek Arkadaş](#)
30. [Kahvaltı Servis Edilir](#)
31. [Tam Hizmet Veren Bir Erkek Arkadaş](#)
32. [Şanslı Olan](#)
33. [Flörtün Indiana Jones'u](#)
34. [Şaşırt Beni](#)
35. [Akıllara durgunluk veren tahtalar](#)
36. [Oyun Gecesi](#)
37. [Dört Kişilik Bir Masa Nasıl Düzenlenir](#)
38. [Show-Off](#)
39. [Seyirci](#)
40. [Eller Serbest](#)
41. [Parti Bozan](#)
42. [O Duş Gerçi](#)
43. [Birkaç Ekleme](#)
44. [Bir Yemin](#)
45. [Hemşire Köpek](#)
46. [Kirlili Rüyalar](#)
47. [Hiçbir zaman](#)
48. [Bir Hat Değişikliği](#)
49. [İkinci Çekim](#)
50. [Sıcak Sürüşler](#)
51. [Nasıl Yüzölür](#)
52. [Kulübede Neler Oluyor](#)
53. [Windsor Düğümü](#)
54. [Bazı Arkadaşlarımız Pil Kullanıyor](#)
55. [Dörtlü Parti](#)
56. [Tüm Tuvalet Kağıtlarını Yemeyin](#)

57. [Kraliçeye Selam Olsun](#)
58. [nemli Bir Şey Değil](#)
59. [Bir Kız Var](#)
60. [Telefon Etiketleri](#)
61. [Ayakta Kalan Son Adam](#)
62. [Cümle Bitiriciler](#)
63. [Süper Hayran](#)
64. [Küçük Bir Hediye](#)
65. [İşte bu kadar.](#)
66. [Paket Geçit Töreni](#)
67. [Karma Üç Erkek Arkadaştır](#)
68. [Sahte Çıkış](#)
69. [İlk On Listesi](#)
70. [Büyük Patlama](#)

[Sonsöz](#)

[Erkek Arkadaş Hedef](#)

[Önizleme İletişim](#)

[Teşekkür](#)

[Lauren Yazarına Ait Diğer Kitaplar](#)

TELİF HAKKI

Telif Hakkı © 2024 Lauren Blakely

LaurenBlakely.com

Kapak İllüstrasyonu © Kylie Sek

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, iş, olay ve olgular yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının metin üretmek için üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" için herhangi bir şekilde kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın üretken yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

KİTAP HAKKINDA

Yemin ederim, hokey oynayan ateşli *bir* arkadaşımdan bana *bir* hafta boyunca romantizm dersleri vermesini istedim ama *üç* hokey yıldızı gönüllü oldu...

Ayrılık sonrası planım basitti - zehirli eski sevgilimden bir tatil evine kaçmak ve erkeklerden uzak durmak.

Ama bir rezervasyon hatası yüzünden yanlışlıkla üç seksi hokey oyuncusuyla paylaşıyorum. **Biri flörtöz, biri düşünceli, biri arsız bir İngiliz** ve hepsi de tanıdığım en özenli erkekler.

Birkaç kadeh şampanyadan sonra onlara eski sevgilimin arkadaşlık tavsiyeleri sitesinde düzenlediği yarışmadan bahsediyorum.

Konu ne? Harika bir erkek arkadaş nasıl olur, ve ben de bir köşe yazısı göndermek istiyorum.

Üçü de bana yatakta ve yatak dışında kaçırdığım *her şeyi* göstermeyi teklif ediyor.

Sadece bir haftalık bir anlaşma yaptık. Tabii ki sadece intikam için. Şehirdeki diğer hokey takımı için çalışıyorum, bu yüzden bırakın *üç* rakibi, bir rakibe gerçekten bulaşmak büyük bir hata olur.

Dokunuşları altında **eriyip gitmeme** rağmen. Bana sevilmenin, değer verilmenin ve *romantik* olmanın ne demek olduğunu gösteriyorlar.

Ama hafta ilerledikçe, intikam olarak başlayan şey hızla kalbimi sahip olamayacağım üç adama vermeme dönüşüyor. Görünüşe göre **iyice köşeye sıkıştım**.

BİLİYOR MUYDUNUZ?

Yakında çıkacak tüm kitaplarımın ne zaman yayınlanacağını ilk öğrenen olmak için [buraya tıklayın!](#)

PRO İPUCU: E-postaların gelen kutunuza gittiğinden emin olmak için kaydolmadan önce lauren@laurenblakely.com adresini kişilerinize ekleyin! Bu kitabın tüm büyük perakendecilerde sesli ve ciltsiz olarak da mevcut olduğunu biliyor

muydunuz? Bağlantılar için [web siteme](#) gidin!

Bu başlığa ilişkin içerik uyarıları için [siteme](#) gidin.

Sharon için, hokey tanrıçası. Haklıymışsın. Bu en iyi oyun.

IYI VE GERÇEKTEN SIKIŞMIŞ

Lauren Blakey tarafından

Hokey Romantik Kitabım #4

Neden Arkadaştan Sevgiliye Baharatlı Bir Hokey Rom-Komu Seçmelisiniz?

KEDİMİ ÇALDI.

Briar

"Yeni kız arkadaşına kedimi alabileceğini söylediğine inanamıyorum!" Hâlâ kırmızı görüyorum ama yeni eski erkek arkadaşımın yanından sıyrılıp kapının hâlâ açık olduğu o boşluğa girmeye çalışıyorum ama ben miyavlamamın çağrısına cevap veremeden pislik kapıyı çarpıp kapatıyor.

Kedi Hırsız Steven, hırsızlığından pişmanlık duymadan, "Madison onunla gerçekten bağ kurdu ve gümüş tekirleri her zaman sevmiştir," diyor.

"Madison onu sevdiğine göre, sorun yok!"

Alaycılığım onun gözünden kaçmamış olacak ki, "Evet, Madison harika. Birbirlerini sevmeleri çok tatlı. Madison sana kediye çok iyi bakacağını söylememi istedi."

Sanki ben evimin -düzeltiyorum: eski evimin- önünde tüm eşyalarım çöp torbalarına doldurulmuş halde dururken *onun* sözlerinin bir anlamı varmış gibi.

Köpeğim Donut hariç, o da ayaklarımın dibinde Steven'a yan gözle bakıyor.

"Beni sebepsiz yere kapı dışarı ederken kedimi öylece alamazsın," diyorum öfkeli ve kızgın bir şekilde. Otuz dakika önce seyahatten döndüğümünden beri onu ikna etmeye çalışıyorum ve yirmi altı yıllık hayatımın en büyük sürpriziyle karşılaşıyorum.

Donut havlıyor, beni destekliyor.

Ama Steven başını eğiyor, mükemmel jöleli siyah saçları bir santim bile kıpırdamıyor, en iyi bilen yüzünde yatıştırıcı bir gülümseme var. "Ne olduğunu açıkladım. Gerçekten *sebepsiz* değildi."

Bir elimi kaldırdım, çenem titriyordu. "Bunu tekrar duymak istemiyorum."

"İncindiğini anlıyorum. Biraz zaman alacak," diyor, sanki ben şehir dışındayken bir hafta içinde fırtınalı bir aşka kapıldığı için kovduğu kız arkadaşı değil de, erkeğinin erkeğiyle çıkma tavsiyeleri sitesinin öfkeli bir reklamcısınıymışım gibi yumuşak ve sakin. "Ama bir gün aşk için her şeyi yapabileceğini anlayacaksın."

"Çalmak da dahil," diye mırıldanıyorum, sonra da elimle çılgınca eşyalarımı işaret ediyorum. "Ben bir konferanstayken onu buraya taşımak için tüm eşyalarımı çöp gibi atman yeterince kötü."

"Briar, sakın ol. Bunlar *çim ve yaprak* torbaları ve sırf bunun için ekstra güçlü olanlardan aldım."

"Bu çok *şeyi* değiştirir," diyorum gözlerimi devirerek.

Omzuma vuruyor. Sarsılarak uzaklaşıyorum, Donut da benimle birlikte hareket ediyor. Ondan hiç hoşlanmamıştı. Ona güvenmeliydim. Köpekler her zaman en iyisini bilir.

"Belki de küçük hobinizden bir iş çıkarmaya çalışmak yerine daha fazla downward dog yapmalısınız" diyor.

İşte bu kadar. Gözlerimden kırmızı dalgalar yayılıyor. *Bu adam*. Onda ne bulmuştum ki?

"Bu bir hobi değil. Bu benim işim," diyorum çantalardan birinin ucunu bağlarken.

"Tabii, tabii. Bahse girerim küçük yoga fitness uygulaman çok tutacak ve o zaman bir kedi daha alabileceksin," diyor kurnaz bir gülümsemeyle ve önce saatine, sonra da Russian Hill'deki apartmanında koridoru dolduran çantalara bakıyor. Dört ay önce *benimle* fırtınalı bir aşk yaşamaya başladığında beni taşıdığı apartman. Bana özel olduğumu söylediği zaman. Daha önce hiç böyle hissetmediğini söylediği zaman. Şimdi o çantalar iç çamaşırlarım, tozluklarım ve kitaplarımla dolu.

Artık resmileşti. Dünya tarihindeki en kötü erkek zevkine sahibim.

Son çöp torbasını düğümlerken, kediyi kendim almak için seçenekler arasında yarışıyorum. Belki kilidi açabilirim, çünkü bana çoktan değiştirdiğini söylemişti.

Boğazını temizliyor. "Madison'ı yaşam koçluğu seansından almadan önce onları arabana koymak için yardımına

ihtiyacın var mı?"

Ciddi misin? Başka biriyle tanıştı, onunla yattı, ben yokken onu eve taşıdı, beni evden kovdu ve ondan yardım istediğimi mi düşünüyor?

Düğümü daha sıkı bağlıyorum ve gözlerimden ona ölüm ışınları gönderiyorum. "Senden istediğim hiçbir şey yok. KEDİM dışında!"

Mor şal desenli gömleğinin manşetlerini düzelterek eski evimin kapısına doğru başını sallıyor. "Olay ç ı k a r m a d a n gidelim, Bri."

Belki de numara budur. Hep nefret sahneleri yapardı. *Balkonu* hatırladığımda bağırıp komşuların ne yaptığını öğrenmesini sağlayabilirim.

Dudaklarım sırtlamakla tehdit ediyor. Ama şeytani zekamla savaşıyorum.

O gidiyor ve Madison burada değil, bu da dairenin kedim dışında boş olduğu anlamına geliyor.

"Elbette," diyorum, bir-sekiz yapıp sırtarak. Donut'ın tasmasını bileğime doluyorum, iki çantayı bir omzuma alıyorum ve diğerini koridorda sürüklüyorum.

Bump, bump, bump.

Sonra adımlar.

Steven benim için kapıyı açık tutarken ön kapıya. Sanki centilmence. "İşte. Sana yardım edeceğimi söylemiştim."

"Çok cömertsin," diye yalan söylüyorum, kaldırıma park ettiği şık cipine doğru giderken gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Atlayıp el sallayarak vedalaşılıyor. Gülümsemem yok oluyor.

Ve acele ediyorum. Donut minik Dachshund bacaklarının üzerinde koştururken, park yerindeki küçük arabama doğru koşuyoruz. Çöp torbalarını arka koltuğa yüklüyorum ve Donut'ı ön koltuğa oturtuyorum. "Uslu bir kız ol," diyorum kurtarılmış yavruma, camı onun için biraz araladığımda.

Evet diye havlıyor. Sırt çantamı arabanın zemininden alıp içindekileri koltuğun üzerine boşaltıyorum ve içini değerlendiriyorum. "Bu bir kediye sığar," diyorum, çantayı omuzlarıma kaydırırken kararlılık beni güçlendiriyor.

Yolcu kapısını kapattım, binanın yanına koştum ve boynumu uzattım. Steven ikinci katta. Balkon yaklaşık 3 metre yüksekliğinde. Tam şurada bir kedi kapısı var. Esnek biriyim. Kıpırdayarak içine girip kızımı kurtarabilirim.

Kaybedecek zaman yok.

Atlıyorum. Bu bir metrelik bir atlayış mıydı?

Çömeliyorum, sonra tekrar itiyorum, bir buçuk metre yukarı fırlıyorum. Neden jimnastiğe devam etmedim?

Ama tek yapmam gereken iyi bir destek almak. Otoparkta dolaşp bir şeyler arıyorum. Bir sandalye. Bir masa. Bir bavul. Evet, bir bavul!

Aceleyle arabama dönüyorum, bagajı açıyorum ve el çantamı alıp balkonun altına taşıyorum. Üzerine çıkıp tekrar deniyorum.

Ve ben hala bir adım uzaktayım.

Arazide dolaşırken bir depo kulübesinin yanında bir bahçe cücesi gördüm.

Umutsuz zamanlar... Yaklaşık bir ayak genişliğindeki kırmızı ve yeşil adamı kaptığım gibi geri dönüyorum. Onu bavulun üzerine yan yatırdım ve balkonun altındaki derme çatma tabureme tırmandım.

Tekrar zıplıyorum. Kolum hedefimden bir adım kadar uzaklaştı. Tamam, neredeyse oldu. Bu yarım ayak. Biraz daha desteğe ihtiyacım var. Kitaplar!

Arabaya döndüm. Arka koltuğun kapısını çekip açtım, kitap kulübü arkadaşlarımdan bana verdiği birkaç kitabı aldım ve koştum.

"İyi bir amaç için," diyorum kitaplara, sonra onları bavulun üstüne yayıyorum, cüceyi kitapların üzerine yan yatırıyorum ve kırmızı beton kışına basıyorum.

Elimden geleni yapıyorum.

Birkaç saniye sonra tek kolumla balkondan sarkıyordum.

KEDİYİ KURTARIN

Rhys

Neredeyse bir hokey maçını kaybetmek istiyorum ki üçümüz suşi yemeyi bırakabilelim.

Neredeyse.

Kazandığım son iki hafta boyunca çok fazla çiğ balık yedim ve Gavin'in batıl inançları ejderha rulolarına olan sevgimi öldürmek üzere.

"Sadece söylüyorum, köri yememizin serimizi bozacağını sanmıyorum. Ya da Tayland yemeği. Ya da arada bir lanet olası bir sandviç," diye belirtiyorum Russian Hill'den geçerken, küçük bir kâğıt torbada -sürpriz, sürpriz- suşi artıklarıyla. Her zamanki ekip öğleden sonraki zaferin ardından bu gece aynı suşi mekanına gitti. Gavin, Hollis ve ben. *Tekrar.*

Gavin, batıl inançlarına sadık kalarak, "Bir seriyle uğraşma, dostum," diyor.

"Ama çoraplarını değiştiriyorsun, değil mi?" Hollis gerçek bir merakla soruyor.

Gavin, "Ben vahşi değilim," diye cevap veriyor ama bu soru bana bir fikir veriyor; Polk Caddesi'ne dönerken üzerinde kısaca düşündüğüm yeni bir taktik, çünkü kiralık mülk almayı düşündüğümüz bir binayı gezeceğiz.

Gavin'e dönüp onun soğukkanlı bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Haklısın. Bir galibiyetten *sonra* yediğimiz şeyin seriye katkıda bulunduğunu gerçekten düşünüyor musun?"

Gavin daha konuşmadan, Hollis aklını başından almışım gibi elini alnına götürüyor. Güzel. Hollis'e boşuna *Sihirbaz* demiyoruz. Cazibesiyle kara kara düşünen takım arkadaşımız üzerinde sihrini konuşturabilir.

"Rhys seni yakaladı," diyor Hollis, görünüşe bakılırsa iddiasını ortaya koyarken kendini gaza getiriyor. "Maçtan *önce* suşi yiyor olsaydık, belki de serinin nedeni bu olurdu." Parmaklarını şıklatıyor. "Hey, fikir. Ve bu sınırdaki parlak bir fikir. Ama Vikont'un teorisini bir sonraki iç saha maçından *önce* balık taco yiyerek test etsek nasıl olur?"

Hollis takıma katıldığımdan beri bana böyle sesleniyor. Londra'dan geldiğim için gizliden gizliye asil olduğuma karar verdi ve ben de onu bu fikrinden vazgeçirmiyorum. Teklifine gelince, hâlâ çok fazla deniz ürünü var ama taco tacodur ve en azından Gavin'i seri batıl inançlarından *kurtarabilir*.

"Uygun olurum," diye araya girdim, sanki ilk etapta bunun mimarlığını yapmaya çalışmıyormuşum gibi.

Ama Gavin kaşlarını çatıyor, motosiklet botları kaldırıma çarpıyor. Kaşlarını çatmakta da en az atışları engellemekte olduğu kadar iyidir. "Çok riskli."

Elbette bir tuğla duvarı yerinden oynatmak o kadar kolay olmayacaktır. "İyi bir şeyin fazlası da öyle," diye ekliyorum kontrol etmek istediğimiz binaya yaklaşırken.

"Kazanmak gibi mi?" Gavin karşılık veriyor ama otoparka ulaştığımızda sorusu yanıtsız kalıyor, bakışları anında uzak uca kayıyor. "Şu kadın balkonundan parkur mu yapıyor yoksa bir apartmana mı girmeye çalışıyor?"

İkinci kattaki daire sırasının sonunda, sarışın bir kadın korkuluk demirlerine tutunmuş, kendini *Amerikan Ninja Savaşçısı* tarzında balkona çıkarmaya çalışıyor ama başaramıyor.

Pembe yoga pantolonu, parlak beyaz spor ayakkabıları ve nane yeşili kırpılmış kapüşonlu bir tişört giyiyor. Uzun, şık atkuyruğu saç başının üzerinde dik duruyor ve mor bir sırt çantası omuzlarına asılmış. Hırsızlar arasındaki en son moda trendlerini takip etmediğimi kabul ediyorum, ancak bir şey çalışırsa baştan aşağı siyah ve belki de aynı tonda bir bere uygun olurdu diye düşündüm.

"Belki de evinin kapısında kilitli kalmıştır," diye varsayımda bulundum.

Diğer ayağını çıkıntıya doğru sallamaya çalışıp tutunmaya çabalarken, formuyla ilgili bir şey tanıdık geliyor. Sanki o kıcı daha önce görmüşüm gibi. Ama

nerede? "Onu durdurmalıyız... ya da yardım etmeliyiz," diye ekliyor Gavin.

Anladım. O rastgele bir kadın değil. Hepimizin tanıdığı biri. "Bu Briar."

Derslerine bir erkeğin gidebileceği kadar dini olarak gittiğim parlak, neşeli, kendine güvenen yoga öğretmeni. Aşağı doğru yaptığı köpek hareketleri oldukça dindar hissettiriyor.

Hollis koluma vuruyor, onun da farkına vardığı belli oluyor. "Dostum, haklısın," diyor, çünkü onunla da arkadaş. Rakip Sea Dogs onu çekip götürmeden önce bizim takım için dersler veriyordu.

İlk kim kalkıyor bilmiyorum ama çok geçmeden üçümüz de koşarak otoparkı geçiyor ve doğruca ona doğru ilerliyoruz. "Yeni antrenman mı, Briar? Yoksa erkek arkadaşının evine mi girmeye çalışıyorsun?" Hollis soruyor.

Erkek arkadaşının yeri mi? Sanırım onun hakkında sandığımdan daha çok şey biliyor, ama o daha uzun süredir takımda.

Ayrıca tanıdığım en sosyal kedi.

"Ex," diye homurdanıyor, bir maymun gibi U'da asılı duruyor, ama elleri tehlikeli bir şekilde kaymaya yakın görünüyor. Bir an bile düşünmeden altına girip beline uzanıyorum. "Bırak. Seni yakalayacağım."

Kederli bir iç çekişle, onu pembe, pastel mavi ve yakut kırmızısı kitapların yanı sıra alçak görünümlü bir cüceyle dolu bir bavulun hemen yanına ayağa kaldırmadan önce kısa bir saniyeliğine kollarıma bıraktı. Burada bir hikâye var.

"Neler oluyor, Pretzel?" Hollis dostça bir endişeyle sorar. Bir lakap takacak kadar da yakınlar.

Bir eliyle önünü düzelterek tekrar iç geçiriyor. "Dünyanın en kötü erkek arkadaşı ben bir haftalığına uzaktayken başka bir kadınla tanıştı. Onu eve taşıdı, beni dışarı attı ve kedimi çaldı. Şimdi onu geri çalmam gerekiyor. Ama onu alabilmemin tek yolu şu evcil hayvan kapısından geçmek ve her an geri dönebilirler," diyor ve ardından balkonu işaret ediyor. "Ve yirmi dakikadır oraya tırmanmaya çalışıyorum. Tamamen çaresizim."

Bir adım geri çekilip Adirondack sandalye ve ızgaranın bulunduğu ahşap balkonu inceliyorum. Tanrı aşkına, o barbekü yangın yönetmeliğine aykırı. Alaycı.

Ama bir sonraki şeyi söylememin nedeni bu değil.

Bir sonraki şeyi söylüyorum çünkü o Briar, ona biraz ilgi duyuyorum ve bir şeyleri tamir etmekte çok iyiyim. "Kedinizi kurtarmaya yardım edeceğiz."

PLAN

Gavin

Elbette Rhys'in bir planı var. Golden State Foxes'un ikinci hattında bir pivot, yani önemli bir oyun kurucu.

Karanlık, değerlendirici gözlerle güverteyi, otoparkı ve üçümüzü taradıktan sonra kararlı bir şekilde şöyle dedi: "Bir gözcüye, bir desteğe ve ideal olarak akrobat olan bir korumaya ihtiyacımız var."

Göğüs kafesine vuran Hollis hiç vakit kaybetmeden ikinci komuta rolünü üstleniyor. Üçümüzün en uzun ve en çevik olanı göğsünü sıvazlıyor. "Lanet olası bir kedi gibiyim." Ayrıca en ukala olanımız. Hollis bana doğru dönüp işaret ediyor. "Destek sensin." Sonra Rhys'e döndü. "Ve sen de gözcüsün. Eğer ortaya çıkarsa o ahmakla tatlı tatlı konuşabilirsin. Ya da komşularla. Ya da polisleri. Aksanın herkesi kandırır."

"Evet, bu yüzden aksanım var. Kandırmak için," diye mırıldanıyor Rhys.

"Bunu iyi bir şekilde kullanalım," diyor Briar aceleyle, açıkça devam etmeye hazır, sonra tatlı bir şekilde ona ve Hollis'e, "Ve teşekkür ederim," diye ekliyor.

Kuşkusuz, Rhys ve Hollis'in bu iki yumruğu vuruş şekli çok etkileyiciydi. Ama onlar da oyunu böyle oynuyorlar, rahat Kaliforniyalı sörfçü adam ve Londra'dan gelen kıvrak zekalı adam çoğu gece pakı takas ediyorlar.

Fırsatları nasıl değerlendireceğimi de biliyorum. Takımdaki rolüm bu ve bunu hem buzda hem de buz dışında çok ciddiye alıyorum. Yemek artıklarının olduğu poşeti kaldırıp ton balıklı, batıl inançlara dayalı suşi kalıntılarını sallıyorum. "Kediyi kapıya çekmek için küçük bir şeye ihtiyacım olabilir."

Briar ışıldıyor, o kocaman mavi gözleri sanki ona güneş vermişim gibi parlıyor. "Harikasın," diyor ve ateşli bir an için adrenalin yüklü bir ön-heist öpücüğü için yaklaşacağını düşünüyorum.

Yapsa da umurumda olmazdı.

Ama bu çılgınca bir düşünce.

Fırçayla sildikten sonra iki paketten küçük olanını ona veriyorum. Rhys planı özetlerken o da çantasına atıyor. Bitirdiğinde çantamı işaret ediyor. "Şunu da bana ver."

Sırıttıyorum. "Suşimi şimdi mi istiyorsun?" "Bu sadece göstermelik. Bir yem."

"Evet. Suşi sizin kostümünüz, Vikont. Kendine bunu söylemeye devam et," diyorum ve içinde büyük kutu olan çantayı ona uzatıyorum. Rhys koşarak otoparktan caddeye çıkıyor, kaldırımı tarıyor, sonra boştaki kolunu kaldırıp git işareti yapıyor.

Hollis, Örümcek Adam hareketlerinin nasıl yapıldığına dair bir video çekiyormuş gibi, huysuz cücenin üzerinde zıplıyor, sonra atlıyor ve balkonun kenarını emin ellerle kavıyor.

"Sen lanet olası bir maymunsun," diyorum alçak bir ısıklıkla ve boyu yardımcı oluyor ama bükülmesi de öyle. Saniyeler içinde tirabzanın üzerinden tırmanıp balkonda duruyor.

"Bu... etkileyici," diyor Briar ve ben de onu etkilemek istiyorum.

Başlıyorum. Çömeliyorum, sağ kalçamı sıvazlıyorum. "Atla," diyorum ona.

"Ve ellerimi tut." Ellerimi başımın üstüne kaldırıyorum.

"Anladım," diyor ve hızla arkama geçip parmaklarını parmaklarımın etrafında dolaştırıyor. Sonra bir yoga öğretmenin kırılganlığıyla bir ayağını sağ kalçama koyuyor, diğer ayağıyla sırtımı tarıyor, sonra sol omzuma iniyor. Ayağını sağ uyluğumdan sağ omzuma kaydırıyor ve piramidimin üzerinde bir amigo kız gibi ayağa kalkıyor.

Şu anda balkonla göz hizasında. Muhtemelen operasyonun geri kalanını kendi başına gerçekleştirebilir ama sırtında bir

kediyile aşağı inmek için yardıma ihtiyaı olacak. Korkuluklara kendi başına tırmanıyor ama Hollis her ihtimale karşı yardım teklif ediyor.

Ateşimi ölçmek için Rhys'e doğru dönüyorum. Elli adım temdeydi ve...kahretsın.

Biriyle sohbet ediyor. Örgü kamyoncu şapkası ve flanel tişörtlü bir adam. Bu hiç iyi değil. Asla bir takım arkadaşını asılı bırakma.

Ya da eski sevgilisi ona böyle davranan bir kadın. Bu adam kabul edilemez ve bu kadına davranış şeklinden dolayı ömür boyu pantolonunda ateş karıncalarını hak ediyor.

"Acele edin çocuklar," diyorum, sadece Hollis ve Briar'ın duyabileceği kadar yüksek sesle. "Hemen," diye mırıldandı Hollis.

Kafamı kaldırdığımda Briar balkonda yatıyor ve kedi kapısından sesleniyordu: "Frances Furbottom..."

ONUN ÖVGÜ KINK

Hollis

Deniyorum. Yemin ederim, gülmemeye çalışıyorum. Ama cidden mi?

"Kim bir kediye Frances Furbottom adını verir ki?" Diye soruyorum ama bu soru evren için çünkü Briar çoktan evcil hayvan kapısının yarısına kadar kıvrılmış durumda. "Kimmiş güzel kız?" diye mırıldanıyor, sesi biraz boğuk. "Çok güzel bir kuyruğu olan çok güzel bir kız."

Birinin övgü saplantısı var.

Briar'ın yanına diz çöküp sırt çantasını kavriyorum, kızımız avı yakaladığı anda Gav'a teslim etmeye hazırım. Bir şeyler ters giderse diye de hazırım. Ondan birkaç santim uzaktayım ve neye ihtiyacı olursa olsun yardım etmek için buradayım. Korunmaya, yardıma, moral konuşmasına, her şeye.

Briar daha da içeri kayıyor ve şimdi sadece pembe bacakları dışarı çıkıyor. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en kabarık kuyruk. Ve evet, iyi kızlar ton balığı alır. Bu doğru, Bayan Frances Furbottom. Sizin için özel bir ikramım var."

Bir duraklama.

Çok uzun bir duraklama.

"Sana geliyor mu ki?" Fısıldıyorum, arkadaşımın bu kediye yakalamasına yardım etmeye hevesliyim. Çabucak yapmaya hevesliyim çünkü Gavin ellerini ovuşturarak hızlandırmamız gerektiğini söylüyor, bu yüzden onu bir an önce balkondan çıkarmalıyım.

Briar normal sesiyle "Neredeyse geldik," diyor ve sonra tatlı konuşmasına geri dönüyor. "Ne kadar iyi, güzel bir kız. Dünyada senden daha güzeli yok. Ve ton balığı seni daha da güzelleştiriyor."

Pak düşmeden önceki saniye gibi uzayan bir sessizlik daha. Yakalamanın gerçekleşmek üzere olduğunu hissediyorum, sonra Briar "Yakaladım" diyor.

Zafer! Ama havayı yırtan ses evrenin dokusunda bir delik açıyor. "Miyav!"

Gök gürültüsünü andıran kedi çılgılığında ürperiyorum. Yeraltı dünyasının derinliklerinden çağrılmış bir iblis bu. "Seni öldürüyor mu, Pretzel?" "Öldürüyor"-Briar kıcını kutsal olmayan bir feryat eşliğinde kıvırıyor-"öldürmüyor"-belini kıvrarak kapıdan içeri giriyor.

Yaratık uluyor. "Mutlu." Evet,

bu açık.

Gavin *Jeopardy!* tema şarkısını mırıldanıyor.

Bu da açık. Bunu devam ettirmeliyim. "Seni dışarı çekeceğim, tamam mı?" "Tamam."

"Frances Hellcat Furbottom'a sıkı tutunun."

"Evet."

Briar'ın kalçalarını güzelce ve sıkıca kavrayıp onu yolun geri kalanına çekiyorum ve Briar serbest kaldığında kedinin ateş hattından atlıyorum. Bu iyi bir şey çünkü kucağındaki gümüşü tüy yumağı dişlerini gıcırdatıyor ve bir kedi şeytan çıkarma ayininde başını döndürüyor. Bir anda açık çantayı Briar'a doğru itiyorum ve o da tüm zamanların en etkileyici yoga hareketini yapıyor; şeytani canavarı çantanın içine tıktırıyor, fermuarını çekiyor ve saniyeler içinde omuzlarında sallıyor.

"Hadi çocuklar. Gidelim," diye fısıldıyor Gavin ısrarla.

Briar'ı parmaklıkların üzerinden itiyorum, Gavin'in bekleyen kollarına düşüyor ve dışarı çıkan son kişi ben oluyorum. Ben de tırmanıyorum ve Rhys'in file şapkalı bir adama bir şeyler verdiğini kısa bir an için görüyorum.

Sözleşmemin bir yerinde ikinci kattan kedi kurtarmanın yasak olduğuna dair bir madde olduğuna eminim, bu yüzden

Gavin'e cüceyi geride bırakabileceğini söyleyen Briar'ın saniyeler sonra aşağı atlarken sakatlanmadan yaşamaya devam edebilmem için hokey tanrılarına dua ediyorum.

Gavin biz yukarıdayken kitapları kaldırmış olmalı, çünkü bavulu elinde tutuyor.

Gnome düştü. Kedi çırpınıp kükrerken, üçümüz soluk mavi, eski ama bakımlı bir Honda'ya doğru koşuyoruz.

Cebinden anahtarlığı çıkaran Briar, anahtarı doğrultuyor ve koşarken arabanın kilidini açıyor, bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeylerden biri olabilir ve belki de şu anda ona olan ilgimi körükleyen şey budur - çünkü çocukken aksiyon kahramanlarını arzuluyordum. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, son birkaç yıldır arkadaş grubumuzla bilardo ya da masa tenisi oynadığı her seferinde Briar'ın seksi olduğunu düşündüm. Ben ön koltuğa geçerken o da kedi çantasını yolcu koltuğunun zeminine, dünyanın en sevimli sosis köpeğinin yanına bıraktı. Köpek şaşkın ama hevesli bir merhaba havlıyor, sonra da yüzümü yalamak için kucağıma atlıyor.

"Hey, uzun köpek." Tokayı bulurken yavruyu tutuyorum.

Gavin bavulla birlikte arka koltuğa yığılır, üstünden giysiler görünen birkaç çöp torbasını kenara iter.

Tanrım. Briar'ın eski sevgilisi tam bir baş belası.

Briar motoru çalıştırıyor ve bir Hollywood yarışçısı gibi yerinden fırlıyor. "Yağcı kadın ve kaçış şoförü sensin," diyorum etkilenerek.

"Aynı anda birden fazla işi halledebilirim," diyor kuru bir ifadeyle, şapkalı adama el sallayan Rhys'e doğru ilerlerken gülümsüyor, sonra da ona neşeli bir "şerefe" diye sesleniyor. Pırıl pırıl siyah bir SUV yolun yirmi metre aşağısında kaldırıma yanaştığında arkadaşımız için duruyor.

Takım arkadaşım kapının kolunu tutuyor ve Briar'ın arkasına geçip arka koltuğa oturuyor, yanındaki çöp torbasını da kucağına alıyor. Şapkalı adama ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum ama şoförümüz için biraz endişeliyim. Gülümseme izi kayboldu. Sağa dönüş sinyalini yakarken parmakları direksiyonu daha sıkı kavlıyor ve endişeyle trafiği kontrol ediyor.

"O benim eski sevgilim," diyor sıkıca, şal desenli gömlek giymiş bir adamın şimdi yolcu tarafından inen ve elinde pembe elmas taşlı bir kedi tasmaı sallayan uzun bacaklı bir esmere elini uzattığı SUV'yi başıyla işaret ederek.

Bir açıklık bulan Briar, nefes vererek yola çıkıyor. Yanlarından geçerken kedi bir kez daha feryat ediyor.

"Sanırım bu da kedi dilinde *"fuck you"* idi," diyorum.

"Evet. Evet, öyleydi," diyor Briar ve bana onun boktan gününü biraz daha iyi hale getirdiğimizi hissettiren hafif bir gülümseme veriyor ve bu oyunumuzu kazanmaktan bile daha iyi.

Gaza basıyor ve ben nereye gittiğimizi bilmiyorum. İşler sarpa sardığında kaçak kedilerin ve seksi aksiyon kahramanı yoga eğitmenlerinin nereye gittiğinden emin değilim ama emin olduğum bir şey var: Onunla geliyorum.

SANA BORÇLUYUM

Briar

Birkaç blok sonra nabzım hala atıyor. Soygun yapmak böyle bir şey mi? Babam bu tür filmlere bayılır, bu yüzden ben büyürken tüm eski favorilerini bana sayısız kez izletti.

Şimdi, Russian Hill'in kenarındaki kırmızı ışıktaki yavaşlayarak durduğumda, Madison ve Kedi Hırsız Steven'dan tramvaya atlayıp bana yetişemeyecekleri ve arabamın camına vuramayacakları kadar uzakta olduğumu hissettiğimde, yanımdaki adama dönüyorum.

Hollis, kulaklarının hemen arkasına düşen sarkık saçları, sonsuz rahat gülümsemesi ve hafif, parlak teniyle Donut'ı Gavin'e verdi ve sırt çantamı kucagında tutuyor. Bayan Frances Furbottom hâlâ sırt çantasının içinde ama kurtarıcısına alıştı ve şimdi mırlama becerilerini sergiliyor. Adrenalinin etkisi geçmeye başladığında nefesimi tutuyorum. Üç kahramanımı biraz merak ediyorum.

Dikiz aynasından İngiliz'in koyu kahverengi gözlerine bakıyorum. "Şu şapkalı adama ne oldu? Hani şu sokakta seninle konuşan?"

"Evet, peki suşi nerede?" Gavin arka koltuktan soruyor.

"Gerçekten önceliğin bu mu? Lanet balığın mı?" Hollis kaşlarını takım arkadaşına doğru kaldırır.

Gavin kararlı bir şekilde, "Hayır, önemli olan bu," diyor.

Rhys onları duymazdan gelir ve şöyle cevap verir: "Beni geçen geceki teslimatçı çocuk sandı. Ve bana bahşiş vermeyi unuttuğu için kendini çok kötü hissetti. O yüzden özür diliyordu."

Hollis bir kahkaha attı. "Özür mü diliyorsun?"

"Ve bana yirmi dolar bahşiş verdi," dedi Rhys, eğlenmiş gibi

görünerek. "Sende kaldı mı?" Gavin sorar.

Rhys omuz silkerek, "İsrarcıydı," dedi.

Hollis yanımda başını sallıyor. "Dostum, bu sadece senin başına gelir."

"Neden bu sadece onun başına gelsin ki?" Işık yeşile dönerken soruyorum ve gidiyorum. Nereye gittiğimizden bile emin değilim - çok kötü bir adama aşık olmak gibi korkunç bir hata yaptığım olay yerinden uzağa.

"Aksanı," diyor Hollis kendinden emin bir şekilde. "Herkesi büyüler. Muhtemelen şeytani kedileri bile."

Kucağındaki pakete bakıyorum. Hollis kumaşın arasından Frances'in kafasını kaşıyor. "Görünüşe göre sende de bu yetenek var."

"Sadece küçük bir hobi. Övünmeyi sevmem."

"Alçakgönüllü palavra," diye öksürüyor Gavin nefesinin altında. Sonra boğazını temizliyor. "Ama suşi nerede?" "Adama teşekkür olarak verdim," diyor Rhys.

Gavin'in ela gözleri muziplikle parıldıyor. Dikiz aynasından ona bir bakış atıyorum. Dalgalı kahverengi saçları yanından geçen sokak lambalarında yumuşak görünüyor ve elmacık kemikleri keskin. Kirli sakalları çenesini çiziyor.

"Suşinin bize iyi şans getirdiğini söylemişim," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

"Haklıymışsın," diye homurdanıyor Rhys ve her ne kadar aralarındaki dostluk beni eğlendsirse de, gecenin devamında ne olacağını anlamam gerekiyor. Sonra, alabora olmuş hayatımda.

Mesela, kurtarılmış iki evcil hayvanımla birlikte nerede yaşayacağım, böylece şehirdeki rakip hokey takımı Sea Dogs'taki öğretmenlik işimi, çeşitli fitness stüdyolarındaki derslerimi ve başlatmak istediğim uygulamayı yönetebilirim.

Ama her şey sırayla. Babam bana her zaman görgü kurallarını öğretti.

"Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Rakibim olabilirsiniz ama bu gece parlayan zırhlı şövalyeler gibisiniz. Sizi bir

gezintiye çıkarabilir miyim?

Eve falan mı?" Yıldız ışığında pırıl pırıl parlayan körfeze doğru ilerlerken soruyorum.

Gavin boğazını temizledikten sonra nazik bir endişeyle sordu: "Sanırım asıl soru şu: Sana kalacak bir yer verebilir miyiz?" Utanç göğsümden yukarı tırmanıyor. Bu gece kedimi kurtardılar ve şimdi de beni misafir etmeyi mi teklif ediyorlar? Ne kadar cazip olsa da, gereğinden fazlasını yaptılar. Hepimiz arkadaş canlısı olsak da -her ne kadar arkadaşlarımın hokey oynayan kocalarıyla yakın olduğu için en iyi Hollis'i tanıyor olsam da- onların nezaketinden faydalanmak istemiyorum. Aynada Gavin'e hızlı bir bakış atıyorum. Gözleri ciddiye. Sevecen.

"Ben iyiyim. Bir arkadaşımda kalıyorum," diyorum, yalan söylüyorum, ama bir yolunu bulacağım. "Ayrıca, bir hafta sonra All-Star Tatili sırasında Lucky Falls'taki Sunburst Summit Festivali'nde olacağım. Bir çadırım var ve bazı dersler veriyorum."

"Güzel. Biz de orada olacağız," diye teklif ediyor Hollis. "Gelecek misiniz?"

Hollis üçünü işaret ediyor. "Enerji içeceği sponsorumuz için engelli parkura ev sahipliği yapıyoruz" diyor.

"Yani bu gece eğitim miydi?" Ben soruyorum.

"Bir deneme sürüşü," diyor Gavin, kelimeler kadar kuru. "Nasıldık?" Rhys soruyor.

"On üzerinden on," diyorum, sonra mırıldanıyorum. "Gerçi daha çok bir milyon gibiydi. Sizler inanılmazdınız. Kahramandınız. Her şeyin ötesindeydiniz."

Işıklarda Rhys'in gülümsemesinin çarpık ve memnun olduğunu söyleyebilirim, sonra sanki onunla savaşılmaya çalışıyor. Biraz sertleşerek, "Köşede inersiz. Bırakalım da sen gecene devam et."

Neredeyse iyi geceler demek istemiyorum ama belli ki zamanı gelmiş. Kenara çekip motoru durduruyorum.

"Dinle, eğer bir kedinin kurtarılmasına ihtiyacın olursa, bizi ara," diyor Rhys, bir elini oturduğum koltuğun üzerinde kıvrarak, neredeyse omzumun arkasına dokunuyor. "Sağladığımız az bilinen bir hizmet."

"Başka bir kedimi korkunç bir eski sevgiliden kurtarmak için üç hokey yıldızına asla ihtiyaç duymayayım."

"Ama gitmeden önce, neden Frances Furbottom adını aldığını bilmem gerekiyor," diyor Hollis, çantanın fermuarını açıp artık evcilleşmiş olan hayvanı okşayarak. Frances yüksek sesle mırıldanıyor ve kaşınması için güzel çenesini uzatıyor. "Bunun arkasında çılgın bir hikâye olmalı. Frances senin büyükannen mi? Yoksa Frances yaşlı bir kadının kedisi miydi? Bir dakika. Bahse girerim ilk kedisi, peçete yapan yaşlı bir kadındı."

"Tülbentin ne olduğunu biliyor musun?" Gavin arka koltuktan

havlıyor. "Sen biliyor musun?" Hollis karşı çıkıyor.

"Küçük yaşlı hanımların sahip olduğu bir şey," diye homurdanıyor Gavin.

Hollis bir noktaya işaret etmek için parmağını kaldırır. "Küçük bir peçete. Ya da genellikle dantelden yapılmış dekoratif küçük bir paspas." "Nesin sen, sözlük mü?" Rhys gülerek sorar.

"Sesi tıpkı biri gibi geliyordu," diyorum, ben de gülümseyerek. Son bir saatin dramından sonra gülümsemek iyi hissettiriyor. Ve hayatımı yeniden düzene sokmaya çalıştığımda yaşanacak dramdan sonra.

Yoga videolarımı izleyen hiç kimse ne kadar dağınık olduğumu bilmesin.

Kediyi severken, Hollis bana döndü. "Peki Frances Furbottom, süs eşyası yapan yaşlı bir kadına mı aitti?"

Uydurduğu bu hikayeden o kadar memnun görünüyor ki, gerçekle balonunu patlatmaktan neredeyse nefret ediyorum. Ama yine de nefesimi tutup ona anlatıyorum. "Hayır," diyorum. "Sadece gerçekten tüylü bir poposu var."

Araba birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra çocuklar gülüyor ve teker teker arabadan çıkıyorlar, Gavin Donut'ı çöp torbası hayatımın enkazı arasından bir şekilde çıkardığı köpek araba koltuğuna dikkatlice yerleştiriyor. Yolcu penceresinin yanında duruyorlar, benim üç uzun boylu, iri yarı hokey kurtarıcısı yakışıklım.

Ocak akşamının yumuşak lamba ışığında iyi görünüyorlar. Bir hokeyciye göre uzun boylu ve zayıf olan Rhys'in siyaha yakın koyu renk saçları ve aynı tonda kesilmiş sakalı var. Sağ kaşının üzerinde beyaz bir deri parçası var; muhtemelen birçok yara izinden biri.

Gavin grubun en geniş; kalın bir göğsü, kollarının yerinde fiçiler var ve çene çizgisinin açık teninde bir tutam açık kahverengi kirli sakal var.

Hollis tamamen Kaliforniya güneşi ve kasları. Açık çiller ve koyu sarı saçlar, sörfçü tarzı, sanki her zaman okyanus esintisi esiyor.

Üçü arasında onu en iyi ben tanıyorum. Ama sanırım kendini en çok tanıtan da o. Diğerleri muhtemelen beni daha çok rakip olarak tanıyor çünkü rakip takım için çalışıyorum.

Ve şimdi beni en kötü halimle gördüler.

En çaresiz halimi.

Ve hayal

kırıklığına

uğramış. Ve

incinmiş.

Spot ışıklarının altında biraz kıpırdandım. Gerçekten gitmem gerekiyor. "Yardıma için tekrar teşekkürler." Donut arka koltuktan dayanişma için havlıyor. "Size borçluyum çocuklar."

Hollis en büyük gülümsemesini takır ve açık pencereye vurur. "Bunu aramak için sabırsızlanıyorum."

Diğer tarafa doğru yürüyerek ayrıldılar ve ben de kalacak bir yere ihtiyaç duyarak gecenin karanlığında arabamı sürdüm. Telefonumu karıştırıyorum ve bulduğum ilk numarayı tuşluyorum. "Kiralık eve bir hafta erken girme şansım var mı?"

ZATEN ONDAN HIÇ HOŞLANMAMIŞTİM.

Briar

Aubrey bana bir şişe şampanya salladı. "Ayrılık şampanyası. İhtiyacın var. Bende var."

Şampanyayı geri çevirmeyeceğim. Ya da arkadaşlığı. Çocuklarla vedalaştıktan yirmi dakika sonra, Pacific Heights'taki saray gibi evinin -iki hokeyci erkek arkadaşıyla paylaştığı- son teknoloji mutfağındaki rahat tabureye çöküyorum.

Şişenin üzerindeki etikete baktım. *Zaten Ondan Hiç Hoşlanmamıştım*. "Ne kadar uygun," diyorum şişeyi doldururken. "Senin bir prototipin mi?" "Evet. Arkadaşım Juliet'le birlikte bir ayrılık şampanyası serisi yapmayı düşünüyorum. Kendisi bir parti planlayıcısı. Bu yüzden birkaç tane test etmek için."

"Ben mükemmel bir kobayım," diyorum kaşlarımı çatarak.

Bana bir flüt uzatıyor ve sempatik bir gülümseme veriyor. "Ben de o yollardan geçtim." "Biliyorum," diyorum ağır bir sesle.

Festivalin lojistik işlerini yürüten Kailani'yi Lucky Falls'taki kiralık eve erken gitmek için aradıktan sonra Aubrey'i arayarak gece onun evinde kalıp kalamayacağımı sordum. Benim durumumu anlayacak biri varsa o da Aubrey'dir. Onun hikayesi benimkiyle aynı değil ama ayrılık şampanyası serisi kendi başarısız aşk hikayesinden esinlenmiş. Damadı onu düşünlerinden on dakika önce mihrapta terk etmiş. Şimdi, bir yıldan fazla bir süre sonra, Aubrey en iyi hayatını yaşıyor ve ona tapan iki adama mutlu bir şekilde aşık. Biri Golden State Foxes takımının kalecisi, diğeri ise Sea Dogs takımından yeni emekli olmuş bir forvet.

Köpekleri Puck Fitzgibbons da burada. O ve Donut geniş oturma odasında doldurulmuş bir çift armadillo üzerinde boğuşuyorlar, mutlu havlamaları ve eğlenceli hırlamaları bana iyi anlaştıklarını söylüyor. Frances Furbottom misafir odasında uzanmaya başladı bile.

Al sana Madison ve aptal yapay elmas yakan.

Ama geceyi geçirecek bir yerim ve şükürler olsun ki evcil hayvanlarım olmasına rağmen kendimi hâlâ çok aptal hissediyorum. Adama aşık değildim ama onunla yaşayacak kadar ondan hoşlanıyordum. Bir geleceğimiz olabileceğini düşünecek kadar hoşlanmıştım.

Lezzetli şampanyadan biraz içtikten sonra yerine koyuyorum. "İşaretleri nasıl kaçırdım, Aubrey? Neden düzgün bir adam seçmiyorum?"

Nazıkçe gülümsüyor. "Kime güveneceğini bilmek zor," diyor. "Ve dışarıda birileriyle çıkmak gerçekten zor."

"Bana karşı çok ilgili görünüyordu. Arıyor, mesaj atıyor ve beni dışarı çıkarıyordu. Çok ilgiliydi. Beni networking etkinliklerine, reklamcılarla akşam yemeklerine ve sponsorlarla kokteyl partilerine götürdü ve bana giymem için bu elbiseleri aldı." Keskin bir farkındalık yüzüme bir tokat gibi çarptığında duruyorum. "Ben onun reklamcı şekeriydim! Çalıştırdığı o aptal site için. Erkek erkeğe tanışma tavsiyeleri sitesinde yayınladığı makalelere ve tavsiye sütunlarına reklam verenleri çekebilmek için ilgili görünmesi gerekiyordu. Bu yüzden bana saldırdı," diyorum başımı sallayarak, ondan ve ona aşık olma şeklimden öğrenerek. "Bunu nasıl kaçırdım?"

Aubrey parmağını çenemin altına sokuyor ve kahverengi gözlü bakışlarıyla beni buluşturuyor. Dalga dalga gür kızıl saçları yüzünü çerçeveleyiyor. Çiller solgun teninde dans ediyor. "Çünkü insanlar maske takıyor ve maskelerini çıkarmalarını sağlamak gerçekten çok zor."

"Sanırım Steven'inki maskeli balolarda takılan seksi Venedik maskelerinden biri gibiydi. Ama altında bir bukalemun vardı."

Annem gibi. Ne istediği konusunda sürekli fikir değiştirirdi; yemek yemek, televizyon izlemek, bir iş yapmak. Sonra, bir

aile isteyip istemediği. Bizim için orada olacağına söz vermişti. Sonra bir gün çekip gitti.

Gülüyor. "Öyleydi. Ve dinle," diyor, bir elini dizime koyarken kahkahası azalıyor. "Hepimiz yanlış kişiye güvendik. Kalbimizi yanlış adama verdik. İncinmişizdir."

"Bir kulübümüz olmalı."

"Adını Karma Kulübü koyarız" diyor, sonra şakacı bir omuz silkiyor ve bakışlarını kasıtlı olarak salona doğru kaydırıyor

ve ötesindeki oyun odası. Adamları bu gece burada-Dev'in öğleden sonra bir hokey maçı vardı, benim kedi kurtarıcılarının oynadığı maçın aynısı. Ledger bütün gün bitki dükkanında çalıştı ve şimdi ikisi poker oynuyorlar. Muhtemelen Aubrey'i ilk kimin memnun edeceğine dair bahse giriyorlar. Karma, gerçekten. Aubrey saçının bir telini döndürerek, "İki seksi erkeğe terfi ettiğinde," diye ekliyor. "Bazı Tilkilerin kediyi kurtarmana yardım ettiğini söylemiştin. Ledger'ın kuzeni de dahil..."

Alay ederek fikrini çürüttüm. Hollis Bouchard, Gavin Worthy ve Rhys Corbyn arkadaşlar. Hepsi bu kadar. "Hayatımda ihtiyacım olan son şey başka bir erkek. Bırak üçünü. Tek ihtiyacım kalacak bir yer. Burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen, kanka."

Şampanyamızı bitiriyoruz, sonra yatağa gidiyorum, kedim ve köpeğimle birlikte yumuşak bir misafir yatağına uzanıyorum.

* * *

Sabahları erken kalkıyorum. Biri Sea Dogs'a, diğeri de bir stüdyoda olmak üzere iki yoga dersi vermem gerekiyor. Duş alıp giyindikten sonra, Donut ve Puck ayaklarımın dibinde kahve yaparken Kailani'den gelen bir mesaj bana göz kırıyor.

Kötü haber, bebeğim. Kiralık evde kedilere izin verilmiyor. Yine de sana kedilere izin veren başka bir yer bulmaya çalışabilirim.

Aubrey, Ledger yanında olduğu halde içeri girdiğinde irkiliyorum. İkisi de iş için giyinmiş; Aubrey kuaförüne, Ledger da bitki dükkanına gidiyor. Dev muhtemelen sabah patenine gitmiştir.

"Sorun ne, Briar?" Ledger ona bir fincan uzatırken

soruyor. Metni onlara yüksek sesle okudum.

Aubrey gözlerini deviriyor. "Bize ihtiyacın olduğu sürece kedine bakacağız, değil mi bebeğim?" Ledger başını sallar. "Kedileri severiz. Bizim de bir kedimiz var, biliyorsun."

Kaşları çatıldı. "Ama kedinin kedilerden ve herkesten nefret ettiğini sanıyordum?"

Ledger rahatça omuz silkiyor. "Jack yaptı. Ama Hollis'in bir tarzı var. Yanına gelir ve onu eğitir. Kuzenimde Midas dokunuşu var." Ledger kahvesinden bir yudum alıyor, sonra bardağı bırakıyor ve saatine bakıyor. "Bugün onunla antrenman yapmak için buluşacağım. Ama dün gece ona burada olduğunuzdan bahsettim."

Hollis'in kolayca sırttan -aynı zamanda kolayca külot eriten- gülümsemesinin anısı beni ısıtıyor. Dokunuşunun anısı da öyle. Dün gece ellerini kalçalarımın dolayıp beni kedi kapısından çekiştirirken elimde olmadan ellerinin ne kadar büyük ve güçlü olduğunu fark ettim. Kavrayışı ne kadar sağlamdı. Ne kadar emin.

Gavin'in beni kaldırdığı zamanki gibi. Elleriyle ne yaptığını bilen bir adamın özgüvenine sahipti. Ve tüm vücuduyla.

Ama çöp torbası hayatım göz önüne alındığında, ikisiyle ilgili bu düşüncelerden sıyrılmak en iyisi.

Steven'in küçük yoga uygulamam hakkındaki hakaretlerinden sonra, Flow and Flex Fitness'ı başlatmaya her zamankinden daha kararlıyım. Bir yılı aşkın süredir internete, yoganın yaşlılardan sporculara kadar her yaştan ve vücut tipinden insana esneklik ve denge konusunda nasıl yardımcı olabileceğine odaklanan videolar hazırlıyorum.

Önce Golden State Foxes ve şimdi de Sea Dogs için yoga öğretmek profilimi yükselttim. Her iki takımla da harika ilişkiler kurdum. Foxes, takım ve ikinci lig şubeleri için tam zamanlı çalışacak birini işe almak istediğinde (kendi işimi de yapamayacağım için istemediğim bir işti) Foxes'taki güç ve kondisyon koçu beni Sea Dogs'taki meslektaşım Nova'ya tavsiye etti. Nova ile harika bir ilişkim var ve o da hedefimi destekliyor. Artık yeni işimi kurma ve yürütme zamanı geldi. Babamın bana her zaman öğrettiği gibi sadece kendime güvenmek. Yalnız ve bir erkeğin yardımı olmadan yaşamak.

Bu benim yeni hedefim.

Mutfağı temizliyorum, sonra Donut'ı köpek kreşine bırakmak için bağlarken Aubrey içeri giriyor ve "Bu arada, bu sabah sana bir şey geldi" diyor.

Ön salondaki bir hediyeyi işaret ediyor. Çok büyük bir hediye.

Aslında iki tane.

BEN SADECE DENGE İÇİN BURADAYIM.

Rhys

Hızlı bir bilek vuruşu yapıyorum, disk kalecimizin eldivenini geçip ağlara gidiyor. Dev maskesinin arkasından homurdanıyor, "İçeri girmesine izin verdim."

"Bundan emin misin?" Rekabetçi kalecimizin yanından kayarken ona doğru bir buz spreyi göndererek alay ediyorum. Sıra Hollis'e geliyor ve kararlılıkla kaleye doğru koşuyor. Ancak Dev, Hollis'in şutunu bacak pediyle kolayca engelliyor.

Bu sabah pateni ve isteğe bağlı, özellikle de dün öğleden sonra maçımız olduğu için. Ama Golden State Foxes'a geldiğimden beri hep bu seçeneği kullandım.

Uzun bir sezonun neredeyse yarısındayız ama şu ana kadar iyi bir sezon geçirdik. Bir buçuk yıl önce New York'tan takas edildikten sonra bu takımda olduğum için minnettarım. Eski takımım hiçbir yere gitmiyordu ve özel hayatım da pek iyi değildi. İkiisi birlikte hareket ediyor gibi görünüyor.

Samantha'nın ve onun hileli yollarının, çoklu profillerinin, yalan yığınlarının anısını silkeleyip atıyorum. Burada, buzun üzerinde, o boktan yılın tüm düşünceleri yok oluyor. Sadece ben, oyun ve pas antrenmanlarına geçerken meydan okuma var. Gavin pakı bana doğru kaydırıyor, ben de kaleye hücum ederken ona doğru atıyorum. O topu geri itiyor, ben de nişan alıp Dev'in yanından bir kez daha ağlara gönderiyorum.

Dev, "Sadece bunu bir oyunda yapmayı unutma," diye sesleniyor. Ki, *ouch*.

Evet, önemli olduğunda daha fazla puan almak isterim. Kim istemez ki, gerçekten? Ama bu takımda etrafımın harika oyuncularla çevrili olduğunun farkındayım. Ben o harika oyunculardan biri değilim. İstatistiklerimin daha iyi, katkılarımın daha güçlü, oyun süremimin daha fazla olmasını isterdim.

Güç oyunu antrenmanından geçiyoruz, sonra top kayıpları, sonra saat gevşiyor ve tünele doğru ilerliyoruz. Hollis hemen arkamda, Gavin de öyle.

"Ağırlık çalışacağım," diyor Gavin, *ki* bu Gavin'in "*kim var?*" demesidir.

Daha sonra kendi binama gideceğim. "Gelemem," diyorum ve onlar da nedenini biliyor. Ama dün gecedan sonra bunu itiraf etmek garip geliyor belki de. "Çünkü yoga dersin var," diye şarkı söylüyor Hollis.

Düzenli bir programa bağlı kalmanın sorunu da bu. Arkadaşlarınız nerede olduğunuzu çok iyi biliyor. "Evet, biliyorum," diyorum, sanki bunu gelişigüzel söylemek katıldığımı... gelişigüzel gösterecekmiş gibi.

Soyunma odasına giden koridora ulaştığımızda Gavin, "Bir seriyle uğraşmak istemezsin," diye mırıldanıyor. Ve... Touché.

"Aynen öyle. Yogaya olan bağlılığım sayesinde kazanıyoruz," diyorum.

"O zaman hiçbir dersi kaçırmasan iyi olur. Briar'a hepimiz adına selam söyle," diye ekliyor Gavin. Hollis kirpiklerini kırıştırarak, "Ona sevgilerimizi ilet," diyor.

Arkadaşlarım tam bir pislik. Ona hediye almak Gavin'in fikriydi. "Kesinlikle. Onunla kesinlikle ikiniz hakkında konuşacağım."

"Biliyordum," diyor Gavin, sonra çenesini Hollis'e doğru eğiyor.

"Ağırlık odası mı?" "Ve sonra balık taco."

Gavin, "Bugün maç günü değil," diyor ve ikisi yolun geri kalanında balık tacoları ve ritüeller hakkında tartışıyorlar.

Eşyalarımı çıkarıp jogger ve spor ayakkabılarımı giydiğimde, havalanıyorum. Evet, ağırlık, egzersiz, yoga ve pratik konusunda dindarım. Oynama fırsatımı en iyi şekilde değerlendirmek konusunda dindarım. Bunu boşa harcayamam. Hele ki ailemdeki diğer insanların sahip olmadığı bir şeyse. Çalışan, en üst düzeyde oynayabilen bir vücuda sahip olmak için ne

gerekiyorsa yapacağım. Kiraladığım özel bir antrenör

bu yıl rutinime yoga eklememi önerdi. "Daha iyi pivot yapabilirsin. Daha patlayıcı geçişler yapabilirsin. Bu sana avantaj sağlayabilir" demişti.

Bu sporda bir avantaj, iyi bir yıl ile harika bir yıl arasındaki tüm farkı yaratabilir. *Bir avantaj*, sizi takas edecekleri *bir* sonraki adamdan daha iyi yapar.

Pistten çıktığımda Fillmore Caddesi'ne, Briar'ın ders verdiği stüdyoya gidiyorum.

Peak Performance Yoga'nın kırmızı tuğlalı cephesine yaklaştığımda, onu göreceğimi bildiğimde her zaman olduğu gibi tenim uğulduyor. Ama dün gecedен sonra bu elektrik daha da arttı.

Ki bu tamamen saçmalık.

Demek istediğim, ona çıkma teklif edecek değilim - eski otuzbircisinin *yirmi dört saatten kısa bir süre önce* ona yaptıklarından sonra değil. Samantha'dan sonra romantizmi de tamamen bıraktım.

Hücrelerimdeki bu uğultu sadece... çünkü onun egzersiz tarzını seviyorum.

Evet, doğru.

Giriş yaptıktan sonra sınıfa gidiyorum ama o burada öğrencileri karşılamıyor, matları yerleştirmiyor ya da bireysel ipuçları vermiyor. Genelde erken gelir. On dakika erken. Benim normalde olduğum gibi.

Rahatsız olmadım. Gerçekten rahatsız değilim.

Bir yer kapıyorum, matımı seriyorum ve su şişemden bir yudum alıyorum. Sınıf içeri süzülüyor. Saati kontrol ediyorum. Ders üç dakika içinde başlayacak.

Parlak bir ses stüdyoda kendinden emin bir şekilde dolaşiyor. "Günaydın arkadaşlar. Bugün akmaya ve esnemeye hazır mısınız?" Aptal sırtış.

Çıplak ayaklarıyla çevik adımlarla sınıfın önüne doğru ilerlerken, kremsi tenini ortaya çıkaran yanları çapraz kesikli gök mavisi taytını giymişken, her zamanki selamıyla mücadele ediyorum.

Matını yere koyduktan sonra mavi gözleri herkesten biraz daha uzun süre benim üzerimde kalıyor. Dün gecenin özel bir kabulü olan bir sırtışla kıvrılıyorlar.

En azından öyle umuyorum.

Ki bu aptalca bir umut.

Bunu göz ardı ederek, dengeyi lazer ile sağladım.

Ben sadece denge için buradayım. Bu

kenar. Hepsi bu.

* * *

Bir saat sonra matımı topluyorum, Briar diğer öğrencilerle vedalaşırken geride kalıyorum. Herkes gittiğinde ben de oraya gidiyorum. Gitmemek garip olurdu, sanırım. "Frances Furbottom nasıl?"

"Hâlâ çok ama çok tüylü. Ve Rhys," diyor, ismim dudaklarında güzel bir tada sahipmiş gibi tınılıyor, "hediye için tekrar teşekkür ederim. Gerçekten inanılmazdı. Bu öğleden sonra size bir teşekkür mektubu gönderecektim. Ledger'ın bana numaralarınızı göndermesini bekliyordum."

Kahretsin. Bugün sınıfta olduğumu düşünmesini istemiyorum çünkü bir teşekkür için para topluyorum. "Merak etme. Sadece dengem üzerinde çalışmak için buradayım," diyorum ve vay canına, kulağa hiç de büyük bir aşkı örtbas etmeye çalışıyormuşum gibi gelmiyor. Sesime biraz soğukluk katmaya çalışıyorum. "Her neyse, onları almana sevindim."

Dün gece bizi bıraktıktan sonra Steven'ın binasını kontrol etmek için geri dönmedik. Bir bira içtik ve evden atılmış bir kadının kıyafetlerini çöp poşetlerinde taşımak zorunda kalmasına izin veremeyeceğimize karar verdik. İnternette bavul siparişi verdik ve Hollis kadının kuzeninde kaldığını duyunca grup hediyemizin bu sabah oraya ulaşmasını ayarladık.

"Aubrey'den birkaç bavul ödünç alacaktım ama artık kendime ait bir bavulum var. Pembe ve mor renklerde," diyor Briar ve bavullara sahip olduğu için çok mutlu görünüyor.

"Renkleri beğendiğinizi hissediyorduk," diyorum.

"Şey, doğru hissettin." İlk başta çifte imayı fark etmemiş gibi görünüyor, sonra fark ediyor ve yüzünü eğiyor. "Yani..."

"Umarım iyi hissettiriyordur. Bagajı hissetmekten çekinmemelisiniz."

"O zaman daha sonra ellerimi her tarafına sokacağım."

Daha sonra pişman olabilirim. Muhtemelen olacağım. Ama yine de söyleyeceğim. "Şanslı valiz."

Gülümsemesi uzun süre devam ediyor ve uzun bir süre boyunca aramızdaki hava bu elektrikle daha da ısınıyor. "Ve iyi bir işe yarayacak. Bugün ilerleyen saatlerde Lucky Falls'a gidiyorum."

"Oh, gerçekten mi?" Festival orada. Ama bir hafta sonra başlayacak.

"Kiralık evime erkenden girdim -şampanyayı patlattım- böylece en azından birkaç haftalığına bir yerim oldu. Bu da bana şehirde bir yer bulmak için zaman veriyor."

"O zaman öğretmenlik yapmayacak mısın? Önümüzdeki hafta?" Siktir. Umarım bu kulağa üzgün bir çuval olacağım, bir tenekeyi tekmeleyeceğim gibi gelmiyordu.

spor salonunun etrafında umutsuzca.

"Geleceğim. Her gün Lucky Falls'a gidip geleceğim."

Her yöne bir saat. Bu büyük rahatsızlık için eski sevgilisinden dün gecedен daha fazla nefret ediyorum. "Bir dahaki sefere sana benzin hediye etmemiz gerekecek," diyorum.

"Siz zaten bana karşı çok iyisiniz. Bana Hollis ve Gavin'in numaralarını verebilir misiniz?"

"Sorun değil," diyorum ve hızlıca tüm rakamları değiştiriyoruz.

Sonra elini uzatıp pazumu sıktı. "Dün gece için tekrar teşekkürler."

Kolumu beklediğimden biraz daha uzun süre tutuyor, ki bu benim için sorun değil. Bir an için başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor. Hatta belki de eğilip yanağıma bir teşekkür öpücüğü konduracak.

Ama bu hüsnükuruntu. Tabii ki bunu yapmaz. Ben son bir yılda romantizmden yandım ama o daha dün gece yandı.

En iyisi bu takıntıyı tam olarak kalması gereken yerde, zihnimin bir köşesindeki küçük mor ve pembe bir bavulda tutmam. Aslında, gelecek hafta Şarap Ülkesi'nde de ondan uzak durmalıyım.

Bu büyük bir festival. Muhtemelen onu göremeyeceğim bile. "Umarım festivalde iyi vakit geçirirsin," diyor. "Sen de. Yeni bir yer bulduğunda sana o şampanyayı getireceğim."

"Şampanya en sevdiğimdir," diyor ve ben de bunu saklamak için dosyaya koyuyorum. Ayrılırken telefonda menajerimin adı ve numarası yanıp sönüyor ve ben geriliyorum. Korktuğum haber bu olabilirdi.

ÖZEL KORUMA

Briar

Onlara bir fotoğraf göndermeyi planlamamıştım ama Donut göndermemeyi imkânsız hale getiriyor. Minik pas rengi Dachshund'um Aubrey'nin misafir odasındaki pembe bavulun içindeki kıyafetlerimin arasına girmiş, taytların ve sütyenlerin arasından kırırdanarak geçmiş ve neredeyse bavulun tamamına yayılmış, küçük kafası lavanta rengi spor sütyeninden dışarı fırlamış, kuyruğu beyaz kapüşonluya dolanmış. *Teşekkür* ettiğimi belirten bir etiket ekleyip grup mesajını gönderiyorum.

Briar: Görünüşe göre, bu da bir köpek çantası. Ve Donut onaylı.

Asla geride kalmadığından emin oluyor.

Onun MO'su. Ayrıca teşekkür ederim. Bu beklenmedik ve harikaydı. Ayrıca bugün Donut ile Lucky Falls'a gideceğim ve Frances Furbottom büyükbabasinda kalacak. Rhys'in bahsetmemesi ihtimaline karşı kiraladığım eve erken geldim.

Rhys yoga dersine mi gitti yani? Bu ne sürpriz. Senin dersine gittiğini bilmiyordum.

Gavin: Gün aşırı mı gidiyor? Hollis:

Sabah pateninden hemen sonra

mı?

Rhys: Tam anlamıyla bu sohbette gibiyim, serseriler.

Gitti ve mükemmel bir öğrenci. Sizi orada görememem çok yazık oldu. Ama belki bir gün sen de Rhys kadar esnek olabilirsin.

Rhys: Pek mümkün değil. Ama onları desteklemeye çalışman çok hoş, Bri.

Rakibin sen olduğunu unutmayalım, Pretzel. Kiminle arkadaşlık ettiğimize dikkat etmeliyiz. Bu da senin başka bir sözlük kelimen mi?

Hollis: Doily gibi mi?

Evet. Dantel gibi.

Eşin ne demek olduğunu biliyor musun?

Eşin ne demek olduğunu biliyorum. Anlamı... ortak, bir fiil gibi. Hollis: Emin misin?

Hollis blöf yapıyor. Bu çok açık. Gavin'in blöfünü nasıl karşılayacağını kimse tahmin edemez. Özellikle de benim. Ama onların mesaj tenisi maçından gözümü ayıramıyorum. Üç nokta beliriyor ve Gavin cevap veriyor.

Gavin: Şüphesiz.

Cevap yazarken gülmekten kırılıyorum.

Briar: Ve bu raund Gavin'e gidiyor.

Sonra Donut'ı kıyafetlerimden çıkarıp bavulun fermuarını çekiyorum ve Frances'i yeni aldığım taşıyıcısına yerleştiriyorum. Bana miyavlıyor. "Ama yeni çantanda çok güzel görünüyorsun," diyorum ve çantayı kapatmadan önce ona doldurulmuş bir kedi nanesi timsahı fırlatıyorum.

Onun için bir yer. Aubrey ve Ledger'ın ona bakma teklifine rağmen, onun için bir yere ihtiyacım olduğunu söylediğimde babam sahip çıktı ama henüz nedenini söylemedim. Benim adıma çok kızacak. Aubrey işte olduğu için kendimi dışarı attım ve

Donut yanımda. Hayvanları güvenli bir şekilde arabaya yerleştiriyorum. Bavulu, diğerinin zaten yerleştirilmiş olduğu bagaja bıraktıktan sonra sohbeti tekrar kontrol ediyorum.

Kahretsin. Aynen öyle. Oyunumu hızlandırmam lazım. Oyunumuzu hızlandırmaktan bahsetmişken...
Anladığım kadarıyla kedi babanla kalıyor?

Briar: Öyle. Sea Dogs taraftarı olmasına rağmen o bir kedi adam.

Son kısmı söylememişsin gibi davranacağım. Ama siz yokken Bayan Tüylü Popo'nun özel bir korumaya ihtiyacı olursa, bizi nerede bulacağınızı biliyorsunuz.

Biliyorum.

Üç hokey koruyucusundan oluşan bir ekibe nasıl sahip olduğumu tam olarak bilmiyorum ama her nasılsa bir tane var. Tesadüf sanırım.

Konuyu kapatıyorum, kız gücü çalma listemi açıyorum. Destansı bir ayrılık melodisine ihtiyacım var, kimseye ihtiyacım olmadığını gösterecek bir şey. Amelia Stone'un Better Off şarkısını bulup çalışıyorum ve hokeyci çocukları arkamda bırakıp hayatımın bir sonraki aşamasına geçmek üzere yola çıkıyorum.

BÜYÜK KIRMIZI BAYRAK

Briar

Yaklaşık bir saat sonra Petaluma'da babamın garajına girdim. Tabelada Henry'nin Garajı yazıyor ama herkes oraya Big Daddy'nin Garajı diyor. Ben hariç herkes.

Yerden toz kalkıyor ve motor yağı kokusu burun deliklerimi gıcıkıyor. Babam, yan tarafında şimşek resmi olan siyah bir Dodge Charger üzerinde çalışıyor. Benim arabamı gördüğünde - yıllar önce bir müşterisi ona tamir etmeye değmeyecek bir araba vermiş ama babam yine de tamir etmiş - aletlerini bırakıp bana doğru yöneliyor.

"Merhaba baba," diyorum, arabadan atlıyorum, yol kenarındaki bir şekerçi ve meyveciden aldığım küçük bir hediye alıyorum ve yaklaşık otuz saniye sonra önüme çıkacak olan kaçınılmaz *romantizm en kötü* iç çekiş için kendimi hazırlıyorum.

Hayatımı ondan saklamakta iyi değilim. Beni sonsuza dek seveceğini düşündüğüm balo arkadaşım beni terk ettiğinde hüngür hüngür ağladığımdan beri, ona karşı hep şeffaf bir kız çocuğu gibi davrandım. Ama yine de, annem ben on yaşındayken gittiğinde de duygularımı ondan saklamadım, memleketi Sydney'e döndüğünde tek bir kelime bile etmedi ve daha da nadiren ziyaret etti. O zaman yıkılmıştım. O da yıkılmıştı. Ama kardeşimi ve beni idare etmek için kendi acısını bir kenara itti. İşte bu yüzden hayatımı onunla paylaşıyorum. Çünkü o da hayatını bizimle paylaştı.

Babam bir eliyle gür sakallarını ovuyor, alnı kırışmış, elinde kirli bir bez var ama dudaklarında alaycı bir gülümseme. Donut araba koltuğunda hoplayıp zıplıyor, herhangi bir kapıyı zıplayarak açmanın güvenli bir yöntem olduğuna inandığı şeyi deniyor. Pencereyi aralıyor, o zıplarken aralıktan gürültülü bir *arf* sesi geliyor.

"Hey, ufaklık. Buralarda ne yapıyorsun?" Babam, Frances ve beni bekliyor olmasına rağmen standart selamlama şekliyle soruyor.

Ama hayatımın neden darmadağın olduğu konusunda da çok fazla zaman harcamak istemiyorum. Onu endişelendirmek istemiyorum.

Dikkat dağıtma taktiğinin işe yaramasını umarak çantayı sallıyorum. "Öncelikle durdum ve en sevdiğin jelibonlardan aldım." Çantayı şüpheyile inceliyor ama alıyor. "Bunları seviyorum."

"Biliyorum. İkincisi, lastik basıncım düşük, bu yüzden Lucky Falls'a giderken kontrol edeyim dedim." Haberi vermenin tam zamanı olduğunu düşünerek lastik basınç makinesine doğru ilerliyorum. Kayıtsızca, "Ayrıca haklıymışsın. Steven güvenemeyeceğim yağlı bir iş adamıymış. Tamam mı? Benim için oraya bir bozuk para atabilir misin?"

Bir duraklama. Bir homurdanma. "İşte bu yüzden önümüzdeki birkaç hafta boyunca kediye göz kulak olacağım." "Şey, bu ve onu seviyorsun."

Arabaya dönüyor, Frances için dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "O iyi bir insan" diyor, sonra bana dönüp mırıldanıyor, "Ama eski kocan? Pislğin teki. Aşk en kötüsü. Günümüz erkekleri de öyle."

"Bir oğlun var."

"Griffin de kimseye böyle davranmaması gerektiğini iyi bilir," diyerek beni kenara çekti ve anahtarlıktaki bir kartı lastik basınç makinesine okuttu. "Ben yaparım."

"Yapabilirim."

"Ama ben istiyorum."

Lastiklere hava doldururken, bana çekici işinin onu annemin bizi terk ettiği gibi asla terk etmediğini, sadece iki kez geri döndüğünü hatırlatıyor - bir kez ben on iki yaşındayken ve muhtemelen ona en çok ihtiyaç duyduğum yaz tatili için, ama o zaten çoğunlukla o hafta şehirde resim dersleri almakla meşguldü, sonra birkaç yıl sonra *seyahatleri sırasında bölgeye*

uğradığında - bu *ne* anlama geliyorsa - tekrar. Bana garajın sadık olduğunu hatırlatıyor. İşinin güvenilir olduğunu.

"Beni duyuyor musun,
ufaklık?" "Gayet net
duyuyorum," diyorum.

"Güzel. Şimdi bana büyük kedimi ver. Ona biraz ton balığı ve yeni bir tüylü oyuncak aldım" diyor. Taşıyıcıyı alıyorum, ızgaraların arasından çenesini kaşıyorum, sonra ona teşekkür edip yoluma devam ediyorum.

* * *

Kahretsin, Kailani'yi öpebilirim. Küçük arabamı uzun çakıllı araba yolundan Lucky Falls yakınlarındaki kulübeye doğru sürerken, pencereyi açıp vanilyanın baş döndürücü kokusunu içime çekiyorum.

"Bu gerçek karma, Donut," diyorum kızıma.

Arka koltuğun penceresinden bahçeye bakıyor. Napa Vadisi'nde Ocak ayının sonları, yani hardal çiçeği mevsimi ve bahçe biraz cennet gibi kokan parlak sarı çiçeklerden oluşan bir halı.

Ana kulübeye ek olarak, arazide küçük bir ev ve üzerinde basketbol filesi asılı şirin bir garaj var. Kapıyı açmak için düğmeye basıyorum, arabayı içeri sürüyorum ve motoru durduruyorum, sonra yavrumu çok fazla zıplamadan serbest bırakıyorum. Uzun burnu sersemlemiş olmalı çünkü saniyeler içinde çiçeklere bakmak için tasmayı çekiştirmeye başlıyor. "Önce içeri girelim," diyorum ona.

Hoşnutsuzluğunu mırıldanıyor ve ben de ona bayıldığım için bahçeyi keşfetmesine ve çiçekleri yangın musluğuna dönüştürmesine izin veriyorum.

Beyaz kulübeye girmeden önce onunla dolaşmak için telaşsız birkaç dakika daha geçiriyorum. İçeri adımımı attığımda, sıcacık mekânın sıcak kucağı beni sarıyor. Uzun, kemerli pencereler arka duvar boyunca uzanıyor ve Wine Country kasabasının yumuşak tepelerini gösteriyor.

Güneş camlardan içeri süzülüyor, odayı altın rengi öğleden sonra tonlarına boyuyor ve ben memnun bir iç çekiş yapıyorum. Bulaşık havlularından gelen leylak kokusu -çamaşır deterjanı olmalı- içeride yüzen hardal çiçeklerinin baş döndürücü kokusuna karışıyor.

Kulübenin açık kat planı iki haftalık geçici evim için mükemmel; oturma odası, mutfak ve yemek alanı ana kata yayılmış durumda. Pelüş mavi kadife bir kanepa, ihtiyacım olmayacak bir şömineye bakıyor.

Koridorun sonunda iki yatak odası ve üstümde de içinde bir şilte bulunan küçük, açık bir çatı katı buluyorum. "Hey, senin kendi odan var," diyorum Donut'a yatak odalarını gösterirken. "Şaka yapıyorum. Benimle uyuyabilirsin."

Mutfağa döndüğümüzde, cam kapıları kaydırarak güverteye açtığımda ayaklarımın dibinden ayrılmıyor. Bu çok güzel. Kailani bana burada bir jakuzi olduğunu söylememişi ama şikayet etmiyorum.

Şikayet etmememin başka bir nedeni mi?

Erken kalkabilir, gün doğumunda güvertede bazı Flow ve Flex videoları çekebilir ve uygulama için Stresinizi Azaltmak için Gün Doğumunda Yedi Gün adlı yeni serimi oluşturabilirim. Planladığım başka video derslerim de var. Kötü Bir Gün İçin Denge, İş Berbat Olduğunda Esneme, Herkes Sizi Kızdırdığında Pilates.

Hatta belki de daha iyi seks, yakınlık ve romantizm için yoga yapacağım.

Bu Steven'ın berbat bir fikir olduğunu düşündüğü bir şeydi. *İnsanlar seks için yoga yapmaktansa seks yapmayı tercih eder. Hadi bebeğim, sana aletimin nasıl ağaç duruşu yapabildiğini göstereyim.*

Ama o ne biliyordu ki? Kadın orgazmı yerine Kleopatra'nın mezarını bulmayı tercih ederdi. Neredeyse Madison için üzüleceğim.

Neredeyse.

* * *

Yaklaşık bir hafta sonra, bir şekilde hem yorgun hem de gençleşmiş durumdayım. Her gün şehre gidip geliyorum ve Donut da benimle birlikte Sea Dogs'taki çoğu derse geliyor. Güç ve kondisyon koçu bir köpek sever, bu yüzden Nova Donut'un sahada bana katılmasına izin verdiği için şanslıyım.

Donut yine de kendini kanıtladı. Onu birkaç yıl önce Küçük Dostlar'dan sahiplendiğimde, gönüllü olarak sakinlere hafif esneme hareketleri yaptığım destekli yaşam evini ziyarete getirebilmek için kurtarmanın terapi köpeği eğitim programına katıldım. Hokey oyuncularıyla birlikte, çoğunlukla aşağı doğru köpek hareketinde oradaki herkesten ne kadar iyi olduğunu gösteriyor.

Ders aralarında ev arıyorum. Arkadaşım Ivy'nin eski binasında bir yer var ama henüz kesin bir şey yok.

Geri kalan zamanlarda video çekiyorum ve uygulamama ince ayar yapmak için teknoloji sihirbazı küçük kardeşimle birlikte çalışıyorum.

Ama festival yarın başlıyor, o yüzden ona odaklanacağım. Griffin'le arka güvertedeki son Zoom'umuzu bitirip uygulamayı hayata geçirmek için ne gerektiğini tartışırken -çevirisi: pazarlama parası- gözlüklerini çıkardı ve ekledi: "Bakma ama eski POS'çun sitesinde ilişkinizin bir yere girmedüğünü anlamam beş yolu üzerine bir yazı yayınlıyor."

Öfkelendim. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Keşke," diyor. "Bu adam tam bir alet. Sanki ilişki uzmanıymış gibi." "Kendini böyle konumlandırıyor."

"Gerçekten öyle."

Çenem öfkeyle titriyor. Ama içim endişe ile çalkalanıyor. Benim hakkımda kötü bir şey mi söyledi? "Bakmak istiyor muyum Griff? Bir şekilde benim hakkımda mı konuşuyor?"

"Hayır. Sadece genel zehirli-eş olayı."

"Zehirli eski sevgili ben miyim?"

"İşte bu yüzden onun sitesini ziyaret ediyorum," diyor nazikçe. "Böylece sen ziyaret etmek zorunda kalmıyorsun."

Ama mesele şu ki, akşam yemeği pişirirken, Donut'ı gezdirirken, festivale hazırlanırken, dizüstü bilgisayarım beni çağıran bir siren gibi. Elimde değil. Ne dediğini öğrenmeliyim.

Kanepeye çöküyorum, bilgisayarımı açıyorum ve onun flört tavsiyeleri sitesine giriyorum. Okurken makinenin kenarına tutunuyorum. O gerçek mi?

Bu bilgisayarı duvara fırlatmak istiyorum. Belki de Zehirli Eski Eş için Yoga'ya ihtiyacım vardır.

Çünkü bunu yazdığına inanamıyorum: *En son eski kız arkadaşımı öptüğümde zerre kadar kimya hissetmedim ve bu büyük bir kırmızı bayrak olmalıydı çocuklar.*

Bir şişe şarabın tıpasını açıyorum, bir kadeh Chablis'i sonuna kadar dolduruyorum, bir bikini giyiyorum ve jakuziyi açıyorum. Detoks zamanı.

BENİM TAKIMIM

Hollis

Bir sayı gerideyiz.

Saat işliyor. Üçüncü periyodun bitmesine dokuz dakika kaldı.

Vegas takımının defans oyuncuları, arenamızda ağlarının etrafında bir duvar gibi. Ama benim bir planım var.

Pakı Rhys'e veriyorum, ya da onlar öyle sanıyor. Adamım Fisher gizlice yaklaşıp pakı benden alıyor, sopalar ve patenlerin karmaşası arasında hızla manevra yapıyor. Rhys savunmacıları kendisine doğru çekip Gavin onları savuştururken, Fisher küçük siyah diski beş deliğin içinden geçiriyor. Temiz bir atış.

Lamba yanıyor ve skor eşitleniyor. Kalabalık tezahüratlar içinde patlarken korna sesi duyuluyor, memleketimizin seyircisi çılgına dönüyor.

Rhys yanımdan hızla geçip tebrik eden bir omuz darbesi atarken "Evet! Kahretsin evet," diye bağıryorum. "İşte biz böyle yaparız." Sırıttıyor ve bu konuda onunla tartışmam.

"Bunu biliyorsun, kardeşim."

Ben ona böyle seslenince gülerek başını

sallıyor. "Hadi, kardeşim! Söyle!" Onu

kışkırtıyorum.

Başka bir sallama.

Rhys burada uzun süre oynadıktan sonra pek çok Amerikan deyimini benimsedi. Ama hiç *kardeş* edinmedi. Belki bir gün. İyimser değilsem hiçbir şey değilim.

Tahtaların üzerinden atlıyorum, banktan su şişemi kapıyorum ve sıra vardiyası sırasında hızlıca bir yudum alıyorum.

Kaptanımız ve yıldız kanat oyuncumuz gibi adamlar pakı taşırken buza sürtünen patenlerin sesi kulaklarımı dolduruyor. Onlar liderlik ederken her zaman emin ellerdeyiz. Son maçımızı kaybettik. Gavin balık tacolarını suçladı. Ama bugün öğle yemeğinde banh mi yedik, çünkü bir şeyler karıştırmamız gerektiği konusunda ısrar ettim.

Birkaç dakika sonra tekrar sahadaydım. Ondan birkaç dakika sonra da bir asist daha yapıyorum. İşte bu!

Onları durdurduk ve geceyi tilki maskotumuzun skorbordda W harfi yanıp sönerken zafer turu atmak için buza çıkmasıyla sonlandırdık.

Tünele ulaştığımızda Gavin ve Rhys'e "Ve şimdi, bir haftadan fazla izin" diyorum. Çarşamba gecesi ve bu hafta sonu All-Star maçına seçilmediğim için kızgın bile değilim. İstatistiklere sahibim ama takımımız çok kalabalık ve benden daha iyi tanınan ve kariyeri daha parlak olan bir adamı, kaptanımız Stefan Christensen'i gönderiyoruz. Kalecimiz Dev Ryland da bir yıldız ve taraftar oylarını aldı.

Benim zamanım gelecek. Kesinlikle gelecek.

Şimdilik, ağrıyan kaslarım ve en sevdiğim yastığımla, uyku maskemle ve uyku saati uygulamamdaki yumuşak dalgalarla bir randevum var. Uykuya bayılıyorum. Uyumak için sabırsızlanıyorum.

Tünelin sonunda, "Banh mi. Haklı mıydım, değil miydim?" Gavin gözlerini devirerek, "Haklıydın." dedi.

"Ne dedin sen?"

"Haklıydın," diye daha yüksek sesle tekrarlıyor.

Eldivenimi takıp kulağımı kapatıyorum. "Seni duyamıyorum."

Rhys başını sallayarak, "Egonun çok fazla okşanmaya ihtiyacı var,

Bouchard," diyor. Kaşlarımı oynatıyorum. "Okşanması gereken tek şey o değil."

"Ah, siktir git," diyor Rhys gülererek.

Gavin çenesini bana doğru eğiyor. "Ve sanırım artık yeni bir serimiz var, yani All-Star arasından sonra her gece banh mi yiyeceğiz."

Rhys homurdanıyor ama Gavin'in batıl inançları bile beni yıkamıyor. Birkaç günlük iznin tadını çıkaracağım.

Yirmi dakika sonra duşumu aldım ve giyindim. Adamların yanından geçip her birinin omzuna vuruyorum. "Yarın görüşürüz. Bu gece Lucky Falls'a gidiyorum."

"Görüşürüz o zaman," diyor Rhys.

"Toplantıda iyi şanslar," diyorum sadece ona.

Rhys hızlıca başını sallıyor. Yüz ifadesi çoğunlukla soğukkanlı ama adam son bir haftadır stresli. Söylenti değirmeni fazla mesai yapıyor, bir takasın parçası olacağına dair spekülasyonlar var, bu yüzden yarın sabah menajeriyle görüşecek ve bundan sonra olabilecekler hakkında strateji belirleyecek.

Takas yasağı maddesi için çok gencim ama bu tür şeyleri dert etmiyorum. *Nerede* oynayacağımı kontrol edemem. *Nasıl* oynayacağımı kontrol edebilirim. Buradaki hedeflerim basit: Koçu ve takım sahibini mutlu etmek ve sıfır sorun çıkarmak.

Büyürken yeterince yaşadım. Şimdi ihtiyacım yok.

Dışarı çıktıktan sonra mat siyah elektrikli aracıma atladım, takım elbise ceketimi koltuğa attım ve göstermelik kravatımı gevşettim.

Arabayı çalıştırdım ve oyuncuların arasından hızla çıktım. Şehir trafiğinde ilerlerken annemi arıyorum. Hemen cevap veriyor ve hemen hemen her maçtan sonra yaptığımız gibi oyun sonrası özete başlıyorum. "Nasıldım?"

"İyi bir numarayı severim," diyor gururla. "Sana iyi öğrettim." "Evet, öğrettin."

Üniversitede hokey oynuyordu ve bildiğim hemen her şeyi bana o öğretti. Ancak sporda onun için uygun bir kariyer yolu yoktu, bu yüzden bir tırnak teknisyeni oldu, sonra çalıştı ve birkaç başka bayanla birlikte bir alışveriş merkezinde bir tırnak salonu satın aldı.

İş konuştuktan sonra küçük kız kardeşlerimden ve yaklaşan üniversite turlarından bahsediyoruz. İkizler sonbaharda okul başvurularını yapacaklar ve evde hemen hemen her şey tükenmiş durumda. "Sadece iyi okullara girmelerini istiyorum, bu yüzden çok şey görmemiz gerekiyor" diyor.

"Onları iyi bir yere yerleştireceğiz anne," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"Umarım öyle olur," diyor ama sesindeki gerginliği duyabiliyorum. Çünkü onun asıl endişesi bu değil. Maliyeti.

Ama ona milyonlarca kez söyledim, ben hallederim.

Üç çocuğunu tek başına büyüttü. Yapabildiğim kadarıyla en azından onun için büyük faturaları halledebilirim. Ama bazen diğer endişelerini de hafifletmek işe yarıyor. "Sana yemek göndereyim mi anne? Şehirdeki Tayland restoranını sevdiğini biliyorum ve geç saatte teslimat yapıyor."

"Geç oldu, Hollis. Ve ben çoktan yemek yedim. Ama teşekkür ederim." "O zaman yarın öğle yemeği."

Gülüyor. "Acımasızsın." "Harika olduğumu mu söyledin?" "Aynı şey."

Vedalaşıyoruz ve telefonumdan anneme yarın öğle yemeği götürmek için bir hatırlatıcı ayarlamasını istiyorum. Ne olduğunu anlamadan, festival organizatörünün bize ayarladığı kiralık kulübeye ulaştım. Saat neredeyse on bir olduğu için dışarısı karanlık ama verandadaki tüm ışıklar yanıyor.

Güzelmış.

Mülk yöneticisinin bu dokunuşunu takdir ediyorum.

Arabayı garaj yolunda durdurup garajın hemen dışına park ettikten sonra arka koltuktan çantamı alıp omzuma atıyorum ve boynumu gererek merdivenleri çıkıyorum. İçimdeki her şey ağrıyor. Sırtım da ağrıyor. Omuzlar huysuz.

Ön kapıdan içeri girme zahmetine bile katlanmıyorum çünkü emlak ilanında reklamı yapılan jakuzi omzum *ağrıyor* uyarısı verdiğinden beri beni çağırıyor.

Kulübenin yan tarafındaki verandadan geçiyorum, böylece daha içeri girmeden jakuziyi açabiliyorum.

Neden başka bir şey dikkatimi dağıtsın ki?

Ve lanet olsun.

Bu senin için biraz nezaket. Küvet çoktan fokurdamaya başlamış, Şubat gecesinin ilk ışıklarına doğru buhar yükseliyor. Lanet bir davetiye gibi. Buradaki servis kusursuz.

"Onaylıyorum," diyorum özellikle de kimseye değil, hırpalanmış bedenime. Bir maçtan sonra hep böyle olurum.

Profesyonel sporlarda işler böyle yürür. Her gece dayak yiyorsun.

Çantamı arka güverteye bırakıyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum, gömleğimi çıkarıyorum ve takım pantolonumu, çoraplarımı ve boxer külotumu soyuyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jakuziye giden basamaklara doğru ilerlerken arka kapı açıldı. Birdenbire, uzun bir köpek güverteden bir mermi gibi

fırlayarak merhaba diye havlıyor.
Bekle.

Neden burada bir köpek var? Tanıdığım bir köpek.

Bakışlarımı kaldırıyorum ve doğum günü kıyafetimin içinde bana bakan muhteşem bir sarışına bakıyorum.

STRATEJİK DACHSHUND

Hollis

Alçakgönüllülük benim doğamda yok.

Ama görgü kuralları böyledir ve bir hanımefendi eliyle gözlerini kapatıyorsa, diğer elindeki bardaktan beyaz şarap sıçırıyorsa ve *"Çok özür dilerim. Çok özür dilerim, çok özür dilerim"* diye *bağırıyorsa*, centilmence davranıp malları örtbas etmenin zamanı gelmiştir.

Sorun şu ki kıyafetlerim verandanın diğer tarafında ve yakınlarda havlu yok. Doğaçlama yaparak havlayan canavarı kucağıma aldım ve köpeği incir yaprağı olarak kullandım.

"Burada birinin olduğunu bilmiyordum," diye mırıldanıyorum, Donut aletimin önünde nöbet tutarken, ellerimin arasında kıvranırken, arka planda bir tür pop marşı çalıyor.

Briar gözlerini kırpıştırarak başını eğiyor ve parmaklarının arasından dikkatle bakıyor. "Köpeğimi sansür kuyruğu olarak mı kullanıyorsun?"

Evet, öyle. Suçlamadan çok merakla sormuş olsam da köpeğinin masumiyetini lekelemek istemiyorum. "Onu uyutabilirim."

"Hayır, sorun değil," diyor Briar, elinin tersiyle iterek. "Çıplaklığı garipsemiyor." "Bildiğim iyi oldu."

"Ben de değilim."

Bunu bilmek de güzel. Ama taşınmaktan biraz korkuyorum.

Briar ve ben kesinlikle arkadaşız. Geçen yıl Golden State Foxes için çalışırken çok iyi anlaşıyorduk. Daha büyük bir grubun parçası olarak sık sık takıldık. Bazı geceler Sticks and Stones'daki ekiple masa tenisinde ortak olduk. Orada da arkadaşlarımızla bilardo oynadık. Ama rakip takıma kiralandığından ve sonra o kaktüs adamla çıkmaya başladığından beri onu pek görmedim.

Bir sonraki hamlemin ne olacağından emin değilim. Köpek sansürünü bırakıp bir sandalye mi çekeyim? Yoksa bir sandalye çekip yavruyu mu bırakayım?

"Kimseyi beklemiyordum," diye ekliyor.

"Ben de beklemiyordum."

"O kadarını anladım."

Yıldızlar gökyüzünde göz kırparken, sıcak küvetler fokurdarken ve ellerimdeki kıpır kıpır küçük köpek *"Bunu gerçekten ne kadar süre yapacağız?"* diye sorar gibi merakla bana bakarken sessizlik birkaç vuruş boyunca garip bir şekilde uzar.

Briar bu garip anı bozarak "Köpeğimin dışında bir şey giymek ister misin?" diye soruyor.

Garip bir şekilde gülüyorum, sonra stratejik olarak yerleştirilmiş Dachshund'a bakıyorum. "Muhtemelen iyi bir fikir."

Ama ondan çantamı karıştırıp yüzme şortumu bulmasını isteyecek değilim. Briar bir sorun çözücü olduğundan, güverteyi geçip şezlonga gidiyor, bir havlu kapıyor ve sonra bana doğru ilerliyor, tüm bu süre boyunca gözleri yukarıda. Sanki ipte yürüyormuş ve burnum da denge için kullandığı duvardaki bir noktaymış gibi doğrudan yüzüme bakıyor.

İstmeden de olsa sikime bakmadığından emin olmaya çalışması çok tatlı. Onun bu düşüncesi kalbimi ısıtıyor. Arkadaşımı kazara çıplak bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum ama aynı zamanda benim ona gösterdiğim saygıyı onun da bana göstermesini takdir ediyorum. Bu beklenmedik derecede seksi.

Onu bu şekilde düşünmemem gerekse de. Rakiplerimiz için çalışıyor.

Geçen yıl benimle aynı takımdayken flört etmek bir şeydi. Ama şimdi düşmanla aynı gemide olduğuna göre? Bu hayranların hoşuna gitmeyebilir.

Bana ulaştığında dudakları yukarı kıvrılıyor ve havluyu yüksekte tutarak aramızda sallanmasına izin veriyor. *Ben bir hanımefendiyim.* "Peki bu takası nasıl yapmak istersin?" diye soruyor, hala gözlerini dikmiş bana bakıyor, dudakları

seğiriyor, sırtmamak için kendini zor tutuyor.

Bu daha iyi. Şimdi tanıdık bir arazideyim, baştan çıkarıcı bir arazide. "Üçe kadar sayınca gözlerini kapatmak ister misin?"

"Yemin ederim bakmayacağım" diyor, sonra neredeyse meydan okurcasına gözlerini kapatıyor, çenesini dışarı çıkarıyor, komik bir şekilde sıkıyor ve havluyu bana doğru sallıyor.

"Terbiye konusunda ısrarcıysan," diyorum, yardımsever köpeğin başını okşayarak ve *iyi kız* diyerek onu yere bırakıyorum. Havlu bezi alıyorum, belime bağlıyorum ve sahnede fısıldıyorum, "Artık edepliyim."

Briar gözlerini açıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve net bir şekilde başını sallıyor. "Düzgünden biraz daha fazlası."

Az önce biri karın kaslarıma iltifat mı etti? Göğsüme mi? Kollarıma mı? Çok teşekkür ederim. Ama Donut bana bağırdığı için bunun tadını çıkaracak zamanım yok. Yarı köpek selamı, yarı köpek sorusu gibi bir şey ve soru şu: *Burada ne halt ediyorsun?* Diz çöküp başını okşuyorum. "Nasılsın, tatlım? Çok yardımcı oldun."

Şimdi arka ayakları üzerinde zıplıyor, dili sarkıyor, başka soru sormadan içten bir merhaba diyor. "Sanırım onu kalkan olarak kullandığım için kızgın değil."

"O bir sosıs köpek." Kıs kıs gülüyorum.

Briar gülümsüyor, sonra serin gece havasından derin bir nefes alıyor. "Neden benim tefekkür küvetimde çıplak durduğunu söylemek ister misin?" dediğinde gülümsemesi kayboluyor.

Elindeki şarap bardağına bakıyorum. "Bu bir bardak pişmanlık içtiğin anlamına mı geliyor?" "Öyle de denebilir."

Bu hiç iyi değil. "Pişmanlık en iyi yalnız içilmez." "Doğru, ama..."

Gerçek bir cevap bekliyor. Bir cevabı hak ediyor. Ama neden burada olduğuna dair benim de bir fikrim yok.

Şu anda içinde olmayı çok istediğim cazip küveti işaret ediyorum. Ama açık şarap şişesine, masadaki telefona, sandalyelerdeki havlulara ve üzerindeki ıslak mor bikiniye iyice baktığımda kendimi biraz aptal gibi hissediyorum. Görünüşe göre burada kalıyormuş ve ben bir kadının evine öylece dalan bir adam olmak istemiyorum. "Çünkü senin tefekkür küvetinin benim rahatlama küvetim olduğuna eminim." Özür dileyen bir iç çekişle ekliyorum, "Festival organizatörü bana bu kiralama için bilgi gönderdi. Rezervasyonu yapan onlar."

Yüz ifadesi önce acı çekmiş gibi görünüyor, sonra zırhını giymiş gibi yüzünü kapatıyor. "Hayır, bu kiraladığım yer," diyor sert bir şekilde, sanki kendini koruması gerekiyormuş gibi.

Muhtemelen boktan adamlardan. Onlardan biri olmak istemiyorum.

"Bilgiyi yanlış almış olabilirim," diyorum ve dakikalar önce bıraktığım pantolon yığınına doğru ilerleyip cebimden telefonumu çıkarıyorum ve e-postama tıklayarak Kailani'den gelen adresi gösteriyorum. Bu evle eşleşiyor. "Buranın 303 Dogwood Lane olduğuna eminim."

Okudukça Briar'ın çenesi geriliyor ve titriyor. Ardından sert ve sinirli bir nefes alıyor, sonra arkasını dönüyor, telefonunu kapıyor ve ekranı kaydırıyor.

Bacaklarındaki ve kollarındaki ince, sıkı kaslara bakmamaya çalışıyorum. Ama o güçlü ve atletik, vücudunu iş için kullanan bir kadın ve bunu görmezden gelmek zor. Ekranından yüksek sesle okuyor. "*Sizi bir hafta erken başka bir kiralık eve yerleştirebilirim. 303 Dogwood Lane.*" Briar başını eğdi, inledi ve korkunç bir iç çekti. Başını kaldırıp yüzüme baktı. "Beni yanlışlıkla senin kiraladığın eve bir hafta erken yerleştirmiş olmalı, *bu* hafta için de rezerve edildiğini fark etmemiş. Yarın ona sorup bu hafta için başka bir yeri olup olmadığını öğreneceğim." Soğukkanlı, çenesi havada, "Eşyalarımı alayım." diye ekledi.

Dur bakalım. "Saat on biri geçti. Nereye gidebilirsin ki?" Biraz şaşırarak sordum.

Alnında bir kırışıklık ve omuzlarında bir hüznün var. Ama hepsini silkeleyip atıyor gibi görünüyor. Bu, hiçbir şeyin onu üzmesine izin vermeyen bir kadın. "Babam çok uzakta değil. Buradan yaklaşık yarım saat uzaklıkta. Oraya gideceğim. Önemli bir şey değil."

Bu hiç iyi değil. "Hayır."

"Ne?"

"Sadece hayır," diyorum kararlı bir şekilde, ses tonum tartışmaya yer bırakmıyor. "Ne demek *sadece hayır*?"

"Gitmene gerek yok. Bu bir hataydı. Bu onu senden çok benim yapmaz. Bir otel bulabilirim." Alay ediyor. "Hiç boş yer olmayacak, Hollis. Her yer dolu."

İyi bir noktaya değindi.

Başımı kaşıyarak birkaç dakika jakuziye bakıyorum. Etrafımı buhar iplikçikleri sarıyor. Şarap şişesi de güzel görünüyor. Geç oldu ve ikimiz de yetişkiniz. "Bunu yarın halledelim. Bu gece için, paylaşmak ister misin?"

YAPABİLİR MİYİM?

Briar

Bu gece sadece bir kadeh içtim, bu yüzden şu anda hissettiklerim için şarabı suçlayamam.

Cilveli. Meraklı. Aç.

Flört etmek benim normal hızım olmadığı için davranış tarzımı da suçlayamam. Arkadaşlarımla dışarı çıktığımda, genellikle şoförü ben belirlerim.

Grubun annesi. Babamın her şeyden önce güvenilir ve itimat edilir olmak konusundaki sürekli uyarıları beni etkiledi.

Ama gecenin geri kalanı için *siktir* et demeye çok hazırım.

Hollis'in sorusu gecenin puslu *havasına* karışırken -paylaşmak ister misin- omuz silkiyorum ve *fuck it* çalma listemin rehberim olmasına izin *veriyorum*. "Sana bir borcum var," diyorum şarkı yükselirken.

Arkadaşlarıyla birlikte kedimi kurtardığı gece ona söz verdiğim iyiliği hatırlarken dudakları öpülesi bir sırtışıla kıvrılıyor. Gözleri önümüzde fokurdayan jakuziye kayıyor, buhar davetkâr bir şekilde yükseliyor. "O zaman bu iyiliği bir jakuzi karşılığında bozduracağım."

Nazik ve gözlerinin içi gülen bir adam şeklindeki arkadaşlık benim için işe yarıyor. Ayrılıktan bu yana çok gergindim, bir daire aramak, uygulamayı başlatmak ve festivale hazırlanmak arasında denge kurmaya çalışırken kendimi bir arada tutmaya çalışıyordum. Ama bu gece o korkunç makaleyi okumak stresimi daha da arttırdı. Steven'ın kesici sözlerini okumanın nasıl bir his olduğunu unutmak istiyorum.

Belki Hollis yardım edebilir. Hollis, kolay gülümsemesiyle. Şaşırtıcı derecede düşünceli tavrı. Mizahı.

Ve ona bir süre daha baktığımda, deniz mavisini gözleri, günlerce süren kasları ve omuzlarının ve karın kaslarının açık teninde dolaşan mavi mürekkep lekesi morluklarından oluşan takımyıldızı.

Onlara nazikçe dokunmak, acıyıp acımadığını sormak istiyorum.

Evet, o benim boktan gecemde çok güzel bir dikkat dağıtıcı. Donut bile öyle düşünüyor. Onu gözünün önünden ayırmıyor. Güvertenin tahta kalaslarına uzanmış, üzerinde alçakta asılı duran havludan başka bir şey olmadan spor çantasına doğru ilerlerken onun her hareketini izliyor. Çantayı alıyor ve omzuna atıyor. "Hemen döneceğim."

Daha önce mahremiyetine saygı duymak istediğim için bakmamıştım ama şimdi bakıyorum, göğsünün genişliğini, bacaklarının gücünü ve en önemlisi, içeri girerken sırtışındaki çarpıklığı katalogluyorum, beni bir göz kırpması ve göğsümde tamamen Chablis'e suçlayamayacağım bir gaz hissi ile bırakıyor.

Adam yıldırım hızında. Nefesimi toparlamak için birkaç saniyem bile olmuyor, çünkü sarı şortu ve elindeki kupayla güverteye geri dönüyor. Ona dikkatle bakıyorum. "Çok hızlısın."

"Bazı şeylerde hızlıyım. Diğerlerinde değil."

Bu bir davettir ve kabul ediyorum. "Ne kadar hızlısın?"

Elindeki bardağı güvertenin ahşap tahtalarına bırakarak ayak parmağını suya daldırıyor. "Paten kaymak. Konuşmak. Bir kadını dinlemek." "Peki sen neyi yavaştan alıyorsun?"

Jakuziye giriyor, su bacaklarını okşarken yavaş ve tatmin edici bir nefes bırakıyor. "Sıcak bir küvete girmek.

Yemeğin tadını çıkarmak. Herkesin memnun olduğundan emin olmak," diyor ve sonuncusunun baştan çıkarıcı bir şekilde bana doğru süzülmesine izin veriyor.

Suya batıyor, suyun içinde kaybolurken minnetle iç geçiriyor. Pop çalma listem bir sonraki melodiye geçerken ben de ona katılıyor, diğer tarafta karşısına oturuyorum - hareketli bir şarkı, küstah vokaller ve güçlü akorlarla dolu.

Hollis başını tekrar suya daldırıyor, sonra ellerini saçlarında gezdiriyor ve inliyor. Onu jakuziye girerken izlemek hayatımda gördüğüm en seksi şeylerden biri. Bir erkeğin bir şeyden bu kadar utanmadan zevk almasını izlemek heyecan

verici. Erkekler genellikle spor yapmadıkları ya da izlemedikleri sürece kendilerini tutarlar. Nadiren, ya da ben öyle sanıyorum, gerçek benliklerini gösterirler. Ama onun içgüdüsel zevkinde canlandırıcı derecede dürüst bir şey var, sonra da "Siktir et beni. Bu çok güzel."

"Jakuzide bir dakika yalnız kalmak ister misiniz?"

Gülerek başını sallar. "Hayır. Jakuziler şarkı söylemek ve duş almak gibidir. En iyi birlikte keyif alınır." "O zaman sabah duş serenadını dört gözle bekliyorum," diyorum.

"Seni uyarmıştım, Briar." Kollarını küvetin arkasına doğru uzatıyor. "Paylaştığın için teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı." "Zor bir oyun muydu?"

"Kesinlikle."

"Daha fazla yoga yapmalısın," diye takılıyor. "Haksız değilsin."

"Kas sertliğine kesinlikle iyi geliyor," diyorum.

Sırtıyor, belki de başka sert şeyler düşünüyordur. Ya da belki de bu sadece benim zihnimin ileriye atlamasıdır. Güvertenin etrafına bakıyor, boynunu bükerek yıldızlara, sonra tepelere, sonra eve ve son olarak da bana bakıyor.

Bardağımı işaret ediyor. "Şimdi söyle bana. Neden pişmanlık içiyorsun?"

Yakındaki şişeyi alıp sallıyorum. "Biraz denemek ister misin? İyi bir bağbozumu. Gevrek bir beyaz pişmanlık." "Oyun sonrası için harika olur."

Kupasına uzandı ve bana uzattı. Biraz Chablis doldurup ona geri veriyorum. Bir kadeh içtikten sonra ısıklıkla onaylıyor ama sonra tekrar soruyor, yüz ifadesi artık ciddi. "Neler oluyor? Neden burası sıcak bir tefekkür küveti?"

"Önemli değil. Ortamın havasını bozmak istemem," diyorum, önceki yorumumu göz ardı ederek. Parmaklarını oynatıyor. "Hadi ama. Havayı bozamazsın."

"Oh, eminim yapabilirim."

Beni inceliyor, kaşlarını çatıyor. "Bir bakalım. Sıcak bir küvette hayat seçimlerini düşünüyorsun. Yine o eski delik mi?" Yüzümü buruşturuyorum ve bu yeterli bir cevap oluyor.

Hırlıyor. "Onunla tekrar bir araya gelmedin, değil mi?"

Alay ediyorum. Eğer içiyor olsaydım, küvetin her yerine tükürürdüm. "Aptal mı görünüyorsun?" "Hayır, akıllı görünüyorsun ve akıllı olmak seksidir."

Bir an için donup kaldım, iltifatın içime işlenmesini bekledim. Daha önce hiç böyle bir iltifat almamıştım ama hoşuma gitti. "Web sitesi için bir ilişkinin sorunlu olduğuna dair işaretler hakkında bir makale yazmış ve isim vermeden açıkça bana atıfta bulunmuş."

Hollis homurdanıyor, alçak sesle ve tehditkâr. "Bu adam en kötüsü."

Genelde bulanıklaştırıcı değilimdir. Daha ölçülüyümdür. Bazı şeyleri içimde tutarım. Ama o makale içimde bir şeylerin kilidini açtı. Ateşli, öfkeli bir şey, bu yüzden hepsini serbest bıraktım. "Kimyamızın uyuşmadığını söyledi," diye devam ediyorum, utanç verici ve aşağılayıcı ayrıntıların bu kadar kolay dökülmesine şaşırarak. "Kırmızı bayrakların ilk on listesi benim hakkımdaydı. Kimya eksikliği. Arzu eksikliği. Nasıl öpüşüleceğini bilmediğimi iddia ediyordu."

Hollis gözlerini kırıştırıyor, sonra tekrar kırıştırıyor, sanki bunu gerçekten söylemiş olamam. "Tamam, bu adam senin kedini çaldı. Bilgin olsun, biri kedimi çalsa onu ağır bir suçtan tutuklatırdım. Şimdi de senin seks hayatın hakkında mı konuşuyor? Söyleyebilir miyim?"

"Ne diyeyim?" Merakla sordum. "Onu öldürmek istiyorum."

Sanki bu büyüklükteki bir eski deliğe verilecek tek cevap onu öldürmekmiş gibi kayıtsızca söyleniyor ve bu hoşuma gidiyor. "Ama o zaman hapisanede kediye nasıl bakacaksın?" diye soruyorum.

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Haklısın. Şimdilik cinayet işlemekten kaçınacağım."

"O zaman beni öpmekten hiç hoşlanmadığını nasıl söylediğinin ayrıntılarına girmeyeceğim," diyorum. Belki de flörtöz bir havayı mahvediyordum.

Ama gerçek şu ki, Steven'ın üstü kapalı ama acımasız sözlerini okuduğum için hâlâ gülünç bir şekilde incinmiş durumdayım.

Hollis'in gözleri öfkeden alev alev yanıyor. Belki de Steven'ı hayata döndürmek istiyordur. "Bunu gerçekten o mu yazdı?"

"O yaptı. Ona neden güvendiğimi bilmiyorum ve ondaki bu kötü tarafı neden görmediğimi de bilmiyorum." Belki de görüyordum. Steven en başından beri işin içindeydi. Her zaman terk edildiğinden emin olan biri için Steven'ın bağlılığı bir ilaç gibiydi. Şarabımın geri kalanını yudumluyorum, sonra da kabullenerek iç çekiyorum. "Ama belki de haklıdır. Ben de onu öpmeyi sevdiğimden emin değilim. Aramızdaki kimyayı hissettiğimi de sanmıyorum."

Hollis'in gülümsemesi memnun ve biraz da kendini beğenmiş. "İşte böyle," diyor, neredeyse muzaffer bir edayla suyu tokatlayarak. "Sen değildin."

O yaptı."

"Bunu takdir ediyorum. Ama öpüşmek için iki kişi gerekmez mi?"

"Öyle. Ama bu bir öpücüğü güzel yapan şeyin sadece bir parçası," diyor Hollis ve sesi daha sert, biraz boğuk.

İşte böyle, artık eski sevgilimden bahsetmiyoruz. Öpüşmekten bahsediyoruz. "Peki, diğer kısmı ne?"

Su etrafımızda köpürüyor. Çalma listem romantik bir melodiye geçiyor, biraz boğucu, biraz seksi ve bu melodinin bu çalma listesinde nasıl yer aldığından tam olarak emin değilim, ama titreşen sesler ve yumuşak yiv gecenin içinde eriyor gibi görünüyor. "İletişim. Bir kadının ne istediğini anlamak. Onu dinlemek. Vücut dilini okumak. Ona ihtiyacı olanı vermek."

Göğsümün içinde sıcak bir arzu kıvrımı açılıyor, vücudumdan akan sıvı ısı gibi. "Mesela ne tür şeylere ihtiyacı olabilir?"

Masmavi gözleri benimkileri tutuyor ve birkaç saniyeliğine irislerinde bir çekingenlik beliriyor. Belki bir parça endişe bile. Benim için mi? Yakın zamanda ayrıldığım için mi? Emin değilim. Ama sorularını bir kenara bırakmış olmalı ki, onun yerine bana soruyor

Yavaş ve şehvetli sever misiniz? Sıcak ve tutkulu? Derin ve sahiplenici mi? Nazik bir okşama mı? Bir keşif mi?"

Birkaç saniye boyunca tek kelime etmedim. Sadece sözlerini *hissediyorum*. Olasılıkları. Ve göğsümdeki tehlikeli çırpınışları.

Sonra, çünkü bu gece kendimi tutmuyorum, başka bir şeyi itiraf ediyorum. "Cevapları bilmiyorum," diyorum. "Nedenmiş o?" diye soruyor, sanki o da bu düşünce zincirini bırakamıyormuş gibi.

Jakuziyi suçlayabilirim. Belki şarabı suçlayabilirdim ama iki saat içinde sadece iki kadeh içtim. Bunun yerine, bir sonraki gerçeği söylerken eski sevgilimi suçluyorum. "Son birkaç yıldır birlikte olduğum tek erkek o. Gerçekten harika bir öpüşme yaşadığımdan bile emin değilim. Dizlerinizi zayıflatan türden. Göğsünüzü karıncalandıran. Eriyormuş gibi hissettiren. Onunla ya da herhangi biriyle."

Şurada. Söyleniyor. Her şey ortada. Ben sözde vücuduyla temas halinde olan bir yoga kızıyım ama başka biriyle yakınlaşmaktan hiçbir zaman gerçekten zevk almadım.

Seks yaptım. Sadece hiç sevmedim. Yine de sevmek isterdim.

Hollis birkaç saniye telaşlanır, ağzı bir karış açık, gözleri faltaşı gibi açılır. "Ama bu korkunç. Bu bir suç. Bu... çok yanlış." Sonra şoktan kurtulur. Güçlü, kendinden emin, bir kediye kurtarmak için balkona tırmanan bir adam. "Herkes harika bir öpücük almalı."

Başımı eğiyorum, küçük ve umarım baştan çıkarıcı bir gülümseme sunuyorum. "Nedenmiş o?"

"Çünkü öpüşmek aceleyle getirilmemesi gereken başka bir şeydir. Tadına varılmalı. Keyfi çıkarılmalı. Bir kadeh kaliteli şarap gibi yavaş yavaş içilmelidir."

Bu gece kendimi grubun annesi gibi hissetmiyorum. Kanat kadın gibi hissetmiyorum. Kendimi sorun çözücü gibi hissediyorum. Yeterince kötü şanslı olan bir kız. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum." Sonra sinirlerimi bastırıyorum. "Ama isterim. Belki de asıl iyilik bu olmalı."

Beni inceliyor ve gözlerinde sorular beliriyor. Düşüncelere dalmış, bir şeylerle boğuşuyor gibi. Gözlerinde bir kez daha itidal görüyorum, sonra suçluluk yeniden parlıyor, açık ve net. Suçluluk duygusundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum ama geçiyor, *siktir ete* dönüşüyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver, bu bir iyilik değil. Bunu bana borçlu değilsin. Ama seni gerçekten öpmek istiyorum ve nasıl öpülmek istediğini anlamana yardımcı olmak isterim."

"Öyle mi?" Soruyu ona inanmadığım için değil, şu anda sesi iliklerime kadar titrediği için soruyorum. O vızıltıyı tekrar hissetmek istiyorum.

"Gerçekten istiyorum. Ve sanırım nasıl başlayacağıma dair iyi bir fikrim var." Bir süre bekler. "İzin verir misin?" "*İzin verir misiniz?*"

İKİ YÖNLÜ SOKAK

Hollis

Hiç harika bir öpücüğü olmadı mı?

Bu beni cidden üzüyor. Şu anda taraftarları ya da iki takım arasındaki rekabeti düşünemiyorum. Bu sorunu bir an önce çözmekten başka bir şey düşünemiyorum.

Yine de, itiraf etmeliyim ki, aklımda başka bir konu var. Takım arkadaşım. Ben arkadaşının kız arkadaşının peşinden gidecek biri değilim. Ama Briar, Rhys'in eski sevgilisi ya da kız arkadaşı değil. O sadece onun aşkı.

Sorun yok, değil mi? Evet, sorun değil. Tabii ki sorun yok.

Ayrıca, Rhys'i yıllardır tanırım. Üniversitede birbirimize karşı çok oynadık. Profesyonellerde birlikte parti yaptık. İkimiz de hoşlandığımız kızlara talip olmak zorunda değiliz.

Basit bir nedenden dolayı - paylaşma konusunda mükemmeliz.

Ama paylaşacaksanız aynı anda aynı yerde olmanız gerekir. Ve o burada değil ve ben buradayım.

Briar'ın öpücük sorusuna vereceği cevabı beklerken Rhys'i aklımdan çıkarma zamanı. Başını eğip bana şakacı, alaycı bir gülümsemeyle, "Evet, öpebilirsin," dediğinde bu fırsatı değerlendiriyorum.

Küvetin koltuğunda kayıyorum, sıcak suyun içinde onun yanına geçiyorum, köpükler göğüslerinin kabarıklığını okşuyor, su solgun, kremi tenini yalıyor.

Dudaklarının kenarını ısıyor. Çenesini kaldırıyor. İlk hamleyi benim yapmamı bekliyor. Uzun zamandır iyi öpüşmediğini söyledi. Ama aynı zamanda, belki de hiç.

Bu değişmek üzere.

Öpüşmenin en güzel yanlarından biri de beklentidir. Önceki an. Başlangıç.

Güzel yüzünün görüntüsünü içime çekiyorum. Düz burnunun köprüsündeki çiller, pembe yanakları, gök mavisi gözleri. Taze yüzlü, Kaliforniyalı bir güneş kızı, altın çizgilerle dolu sarı saçları, çoğu erkek için hiçbir anlam ifade etmeyen o muhteşem dağınık topuzlardan biriyle kafasında yüksekte toplanmış.

Gevşek dallar yüzünü çevreliyor, çene çizgisine ve yanağına yapışıyor. Sağ elimi kaldırıyorum. Islak bir bukleyi fırçayla teninden uzaklaştırıp kulağının üzerine sıkıştırıyorum. Hafifçe titriyor.

Göğsüm kabarıyor. Çekingeni ama bir o kadar da gergin bir gülümseme veriyor.

Bunu anlıyorum. Paylaştığı şeyden sonra - son derece kişisel bir şey - sınırlar geçerli. Onları dokunarak bastırmak için elimden geleni yapıyorum. "Güzel ve yavaş bir şekilde başlasak nasıl olur? Böyle hoşuna gidip gitmediğini bana söylersin."

Nefesi dudaklarında geziniyor, bir kahkaha ve heyecan da onu takip ediyor. "Dene beni."

Başparmağımı çene çizgisi boyunca çenesine doğru gezdiriyorum. Sonra yukarı ve alt dudağının üzerinden. Nefesi kesiliyor. Gözleri beklentiyle parlıyor. Ve kemiklerim o kadar derin bir özlemle titriyor ki, Briar'ı öpmek istemediğim bir zamanı zar zor hatırlayabiliyorum. Ona dokunma arzusu her yerimi sarıyor, ama aynı zamanda bir sinir patlaması da yaşıyorum.

İletişim kurmaktan bahseden kişi ben olduğum için ben de kendimce bir "Hey" yapıyorum. "Ne oldu?" Sesi temkinli geliyor.

Dudaklarımı yalıyorum. "Ben de gerginim," diye itiraf ediyorum.

Gülümsemesi rahatlama dolu. "Öyle mi?

Neden?"

"Çünkü kimya hakkında söylediğim tüm o şeyler? İki yönlü bir yol mu?" "Evet mi?"

Sanki koltuğunun ucunda cevabımı bekliyormuş gibi. Ben de ona tam doz dürüstlük veriyorum. Bu çıplak bir

İtiraf: "Umarım bunu bu kadar çok isteyen tek kişi ben değilimdir."

Kolları boynuma dolanıyor, parmakları saçlarımı karıştırıyor. "O zaman yalnız değilsin." "Güzel. Bu çok iyi."

Dünyada hiçbir telaş, aklımda hiçbir endişe olmadan, sadece beklenmedik bir şekilde sıcak bir küveti ve bir geceyi paylaştığım kadını öpmek için duyduğum derin, güçlü ihtiyaçla yüzümü onunkine daldırıyorum.

Dudaklarımı onunkilere değdirdim, klorun, beyaz şarabın ve... bir dileğin tadını aldım.

Onun kırılganlığını ve umudunu da tadabiliyorum. Dizlerini zayıflatan bir öpücük umudu. Göğsünün karıncalanması. Vücudunu eriten.

Bunu onun için çok iyi yapmak istiyorum. En iyi yeteneklerimi kullanıyorum. *Kulaklarımı. Zihnimi. Odaklanmam.* Yaptığı her şeye dikkat ediyorum. Onu yavaşça ve durgunca öptüğümde yumuşak mırıltılara. Alt dudağını çekiştirirken belli belirsiz iç çekişlerine. Ağzının köşesini öptüğümde ellerinin boynumda daha da sıkıca kıvrılmasına. Sonra, daha fazla öpücük için başını geriye yaslayışına.

Öpüyorum ve dinliyorum.

Öpüyorum ve öğreniyorum. Birkaç dakika içinde Briar'ın nasıl öpülmekten hoşlandığını çok iyi anladım.

Alaycı bir şekilde yavaş. Baştan çıkarıcı derecede şehvetli. Kıvrılıp daha derin, daha susuz içeceklere dönüşen ince öpücük ipuçlarıyla. Dudaklarım onunkileri kaplıyor, dillerimiz birlikte kayıyor. Yavaş ve derin öpüşmelerin puslu bir serabı. Köşeleri ısıtıyor, dudakları ısıtıyor, sonra birdenbire dilimi emmeye başlıyor.

Merhaba!

Bu çok hoş ve ateşli. Sikim şortumun içinde zonkluyor, dinleme eylemine de katılmaya hevesliyim.

Ama kadın istiyor gibi görüldüğü için Briar'ın liderlik etmesine izin veriyorum. Biraz agresifleşiyor ve alinganlaşıyor ve ben de buna hazırım, aç öpücükten sonra aç öpücük temposuna cevap veriyorum, şimdi onu daha sert öpüyorum, bir elimi saçlarının nemli tellerinden geçiriyorum.

Yine de neyi sevdiğini anlamasına yardımcı olacağıma söz verdim, bu yüzden başka bir soru soracak kadar uzun süre öpüşmeyi kestim. "Şimdi biraz sert mi seviyorsun?"

Hevesle başını sallıyor. "Evet.

Daha sert." İnledim. "*O kelime.*"

Kaşlarını oynatıyor, sonra fısıldıyor, "Daha sert." Sanki bir istekte bulunmanın nasıl bir his olduğunu test ediyor.

İstemenin. "Hanımefendi ne isterse." Bir elimi boynunun arkasına doluyorum ve onu kucağıma çekiyorum.

Üstüme çıkıp ereksiyonumun çıkıntısına batarken su şırıl şırıl akıyor.

Şimdi inleyen benim - yüksek sesle ve sertçe ve ondan daha fazlası için çok istekli.

Bana doğru kayıyor, sikimin dış hatlarına biniyor. Daha sıcak ve daha rahatsız olana kadar öpüşüyoruz. Ta ki aramızdaki sıcaklık küvetteki sıcaklıktan daha fazla yükselene kadar. Bikinisinin kayganlığını suyun içinde bile hissedene kadar.

Sonra yanağımda ıslak ve hevesli bir dil hissediyorum. Öpüşmeyi kesiyorum, Donut da olaya dahil olup yüzümü yalarken gülüyorum. "Çok sevecen," diyorum.

"Sanırım senden hoşlanıyor," diyor Briar, şakacı bir kaş kaldırarak.

Dudaklarım ukala bir sırıtişla kıvrılıyor. Aklımdan geçenleri söylemiyorum, ama belki Briar bunu okuyordur, çünkü daha yakına eğilip göğüslerini göğsüme bastırarak fısıldıyor: "O tek değil."

Ben de o işareti dinliyorum. Hem de nasıl.

Yüzünü kavriyorum, başparmağımı üst dudağına doğru kaydırıyorum, sonra ağzının köşesine sokuyorum ve birkaç zihin bükücü saniye boyunca emmesine izin veriyorum. Birkaç çentik daha atarken liderliği ona bırakıyorum.

Bıraktığında, "Bunu içeri götürmek ister misin?" dedim.

İLK ADAM

Briar

Koşuyoruz.

Havluları, şarabı ve telefonları kaparken Donut bizimle yarışıyor, kapıyı açtığımda zıplıyor, sonra hemen oturma odasındaki rahat bir sandalyeye koşuyor ve tüm mobilyaların köpek mobilyası olduğuna inandığı için üzerinde bir köpek topuna kıvrılıyor.

Ki bu mantıklı.

Ama mutfağa birkaç adım attığımda, Hollis'in kulübenin içini bile görmediğini fark ediyorum. Hızlıca kurulanırken, açık oturma odasına doğru başımı sallıyorum. "Gezmek ister misin?"

"Hayatta olmaz," diyor, havluyu geniş göğsünün üzerinde sürükledikten sonra bir taburenin üzerine atıyor.

Beni takip ediyor.

Ne olduğunu anlamadan beni yakalıyor, kendine doğru çekiyor, sonra mutfak tezgahının üzerine kaldırıyor ve tekrar öpüyor. Tur için daha sonra zamanımız olacak.

Beni iyice öperken tek düşünebildiğim *Steven'in yanıldığı*. Ya da belki de öpüşmelerimiz konusunda haklıydı.

Eski sevgilimle hiç böyle hissetmemiştim. Herhangi bir eski sevgilimle. Hücrelerimdeki bu gümbürtüyü hiç hissetmemiştim. Derimin altındaki bu sıcaklığı. Uyluklarımın arasındaki bu tatlı, yavaş ağrıyı.

Yüzümü yukarı kaldırıp daha fazla doymak bilmez öpücük istiyorum, o da bana veriyor, bacaklarımın arasına yerleşiyor ve tam da istediğim yerde kendini evimde hissediyorum. Ayak bileklerimi kışına doluyorum ve onu daha yakına çekiyorum.

Adam hokey oynar gibi öpüşüyor. Elinden geleni yapıyor. Acele ediyor, fırsatları kovalıyor, hiçbir şeyden geri kalmıyor. Benim serimi bozmak için çok iyi bir aday gibi görünüyor - başka biriyle sıfır *O* serisi.

Elinden geleni yapan bir adam tam da ihtiyacım olan şey olabilir. Beni daha yakına çektiğinde, sadece *tadını* çıkarmak için elimden geleni yapıyorum.

Zevk almayacak ne var ki, gerçekten? Elleri karnımda geziniyor, sonra bikini üstüme uzanıyor, çözüyor ve ıslak bir *gümbürtüyle* fayans zemine düşmesine izin veriyor. Ben gülüyorum. O da bu sese gülüyor.

Sonra bakışları göğüslerime takılınca kahkahalarımız kesiliyor.

Gülümsemesi bana hep istediği doğum günü hediyesiymişim gibi hissettiriyor. Yukarı bakıyor, aç gözleri üzerimde. "Her yerin çok güzel," diyor, sonra eğilip sağ göğsüme, sonra sol göğsüme sıcak, aç bir öpücük konduruyor, mırıldanıyor, övüyor, öpüyor, emiyor ve... *vay canına*.

Belki bu olabilir.

Onun ilgisi o kadar iyi hissettiriyor ki ayak parmaklarım kıvrılıyor. Tenim karıncalanıyor. Ateşim var, biraz elektrikliyim. Yeni yakılmış bir havai fişek gibi, ucu parıldıyor. Ne kadar çok öperse, alev o kadar hızlanıyor.

Ama sonra aklıma bir ses takılıyor. Ya...

Ya sevmezsem... Ya

sıkılırsam... Ya, ya, ya,

ya.

Gürültüyü kesmeye, hislerin, karnımdaki çekimin, içimdeki zonklamanın tadını çıkarmaya çalışıyorum ama kafamdaki uğultudan tam olarak kaçamıyorum. Yüzünü kaldırıyorum ve o daha soru bile soramadan elimi aç sikinin üzerinde gezdiriyorum. Avucumun altında zıplıyor. Nefesi tışıyor.

Sikini sıkıyorum.

Bununla başa çıkabilirim. Onunla. Onun zevki. Bir anda tezgâhtan atlayıp dizlerimin üzerine çöktüm. Başımı kaldırıp

ona baktığımda mavi gözlerinde şokun yanı sıra heyecan da okunuyor. Parmaklarım şortunun bel bandıyla alay ediyor.
"Alabilir miyim?"

Göz kırpıyor.

Gözleri hala puslu görünüyor. Neredeyse kafası karışmış. "Evet," diyor boğuk bir sesle.

Şortunu aşağı sıyrıyorum, siki serbest kalıyor, uzun, kalın ve sert. Başını yalıyorum, dilimi üzerinde döndürerek tuzlu tadın tadını çıkarıyorum. İnliyor.

Biraz daha derin emiyorum, ona bakıyorum, bana sürekli bakması için bir işaret. Aletinin dudaklarımdan kayışını izlemek için. Çoğu erkeğin kontrolünü kaybettiği bir görüntü.

Onu daha derine çekiyorum. Emiyorum. Alay ediyorum. Bir elini saçlarıma doluyor, kalçaları neredeyse kendiliğinden yavaşça hareket ediyor, siki ıslak dudaklarımdan arasından rahatça geçiyor. Nefesi sert ve düzensiz.

Böyle iyi. Kaybetmeye başlamasını izlemek. Yakın olduğunu bilmek. Birimiz olmalı.

Homurdanıyor, pompalıyor, nefes nefese kalıyor ve saçlarıma kavriyor. İçimde bir heyecan oluşuyor. Memnun etme arzusu. En azından biri için orgazm olmanın heyecanı. Uzun sürmeyecek.

Ama sonra keskin, ısırılmış bir küfür savurdu. Ve bir telaşla beni aletinden çekip yukarı kaldırdı.

Surat astım. "Neden durdun?"

Başını sallıyor, parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Bu çok iyiydi, çok yaklaştım." "Ne olmuş yani?"

Başını iki yana sallar. "Hiçbir şekilde önce ben gelmeyeceğim. Önce sen

geleceksin," diyor. "Otoriter," diye takılıyorum havayı yumuşatmak için.

Ama belki de talebi destekleyecek kişi o olabilir. En iyi öpüşen o. Belki bana ilk ortak O'mu verebilir. "Tamam," diyorum, bu sefer farklı olacağını umarak.

Kaşları çatılıyor. Gözlerinden şaşkınlık okunuyor ama beni kaldırıp omzuna attığı ve kanepeye taşıdığı için ona verdiğim meydan okumaya hazır olduğu belli.

Donut merakla başını eğmiş bizi izliyor. Yine de ondan uzağa bakıyorum, tıpkı bir yoga pozuna odaklandığım gibi o ana odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Bedenimin derinliklerine iniyorum. Bir pozun içine gömülüyorum.

Hollis beni çıplak bedeninin yanına yatırıyor, sonra bikinimin altından sıyrılıyor, gözleri üzerimde gezinirken güçlü bir nefes alıyor.

"Çok muhteşem," diyor. "Her yerim muhteşem."

Övgülerin altında eziliyorum. Buna alışık değilim. Ve hoşuma gidiyor.

Kocaman elini kalçalarımın arasına sokup parmaklarının kayganlığını hemen bulması benim de hoşuma gidiyor.

Nefesim kesildi. Nesnel olarak, bu iyi. Gözlerimi kapatıyorum, parmaklarının kayışının, başparmağının daireler çizmesinin, klitorisime gösterdiği o lezzetli ilginin tadını çıkarıyorum.

Kalçalarımın arasındaki ağrı keskinleşiyor, ısrarcı bir hal alıyor. Kendimi yakın hissediyorum, sanki bir doruk noktası olasılığını kavrayabilir, ellerimde tutabilir, kavrayabilir ve asla bırakmayabilirim.

Parmaklarıyla tempoyu artırırken, daha büyük bir aceleyle yüzümü, boynumu, ağzımın kenarını öpüyor.

Islaklığımda çıldırtıcı derecede fantastik daireler çiziyor. "Çok iyi hissediyorsun," diye fısıldıyor.

O da öyle. Kalçalarımı kaldırıyorum, daha fazlasını istiyorum, inanılmaz derecede yakınım.

Olacak. Bu sefer olacak. Bunu biliyorum. O kadar eminim ki nefes alıp veriyorum, inliyorum,

kamburlaşıyorum. Hissedebiliyorum. Orada, ulaşamayacağım bir yerde. Tam diğer tarafta.

Neredeyse. *Neredeyse.*

Ama sonra, kafamda o kadar çok şey var ki, sonunda, *sonunda* gelme isteğimde o kadar kayboluyorum ki, yapamıyorum. Aşk hayatımın hikayesi.

"Tanrım, tanrım, tanrım" diye bağırarak hız kontrolüne geçiyorum.

Ayak parmaklarımı kıvırıyorum. Kalçalarımı kıvırıyorum. Ve sonra sersemce

gülümsüyorum. Tatmin olmuş gibi sertçe nefes alıyorum. Memnuniyetle iç çekiyorum.

Belki şimdi onun işini bitirebilirim. Biri gelmeli ve o kadar uğraştığı için bunu hak ediyor.

Ama gözlerimi kırıştırarak açtığımda, Hollis onu hem etkileyen hem de meraklandıran bir bulmacaymışım gibi bana bakıyor. "Sadece numara yaptın."

Donuyorum. İlk kez numara yapmıyorum.

Ama ilk fark eden o oldu.

BENİ UZAKLAŞTIR

Rhys

"Yani beni takas etmiyorlar mı?"

"Rhys. Bunu zaten cevapladım," diyor Amira, sonra bana sertçe bakıyor, bakışları gümüş çerçeveli kedi gözü gözlüklerinin içinde daha da yoğunlaşıyor. Bakışlarının yoğunluğu gözümü korkutuyor. Ama onu geçen yıl bu yüzden işe almıştım. Bir değişikliğe ihtiyacım vardı.

Perşembe sabahı Eggs-cellent'dayız. Hayes Valley'deki bu kahvaltılık kafesi Amira'nın tercihi. Omletinden kalanlar -tereyağı yok, yağ yok, ekstra lahana- tabağında enkaz halinde.

"Ama sen ne duyuyorsun? Bilirsin işte, dedikodu falan," diye üsteliyorum.

Elindeki kahve fincanını bırakıyor. "Sana daha önce binlerce kez ne söyledim?"

"Ticaret konusunda kristal küren yok ki" diye mırıldandım.

Yine de işi bitmedi. "Peki ben zihinleri okuyabiliyor muyum?"

Bir zamanlar içinde çırpılmış yumurta ve biberiyeli patates olan boş tabağıma bakıyorum. Cevap vermiyorum. "Hun," diye soruyor. "Geçen hafta zihin okuyan süper güçler mi edindim?"

İç çekerek yukarı baktım. "Hayır."

"Peki ya süper güçlerim olsaydı, bunlar ne olurdu?"

"Ayağınızı kavislendirmeden yüksek topuklu ayakkabı giyebilme becerisi," diye ezbere cevap veriyorum. Kırmızı babetini yere vurarak ne demek istediğini anlatıyor.

"Aynen öyle."

Amira geçen hafta yogadan sonra beni aradı ve All-Star arasından hemen sonra, bir sonraki deplasmanımız için yola çıktığımızda Golden State Foxes GM ile görüşeceğini söyledi. Benim sözleşmemi yenilemeyi görüşmek için onunla görüşeceğinde ısrar ediyor.

Gazeteleri gördüğümde buna inanacağım.

Ondan şüphe ettiğimden değil. Ama bir ay içinde takas tarihi yaklaştığı için gerginim. Spor medyasında hakkımda dedikodular almış başını gidiyor. Ve söylentiler çoğu zaman gerçeğe dönüşüyor. Mesela küçükken ailemin kapalı kapılar ardında fısıldadıklarını duyduğum şeyler gibi. O fısıltılar gerçek oldu. Kardeşim artık burada değil.

Amira, İngiliz Kahvaltısı'ndan boşalmış fincanımı bana doğru itiyor. "Sana biraz daha çay getirelim. Yeterince çay içmiyorsun. Geçen hafta sana gönderdiğim bergamotlu Earl Grey'i denedin mi? Dükkândakiler en iyisi olduğunu söyledi," diyor o hızlı, bir mil dakika ses tonuyla. Amira Dominik Cumhuriyeti'nden ama New York'ta büyümüş ve her iki yerin de aksanına sahip olmasa da Doğu Yakası'nın hızıyla konuşuyor.

"Harikaydı. Bağımlısı oldum," diyorum, küçük ajan hediyeleri için minnettarım. Kuşkusuz çay, bitmek bilmeyen düşüncelerimden uzaklaşmamı sağladı.

Kısa bir süre tavana bakıyor, çenesine vuruyor, iki kalın altın bileziği koyu kahverengi teninde bir aşağı bir yukarı şingirdiyor. "Ama bergamot nedir?"

"Sanırım turuncu?"

Telefonunu ağzına götürüyor. "Hey, Google, bergamot nedir?"

"Bir Rick James şarkısı çalmamı ister misiniz?" diye soruyor telefon robotik bir sesle. Gülüyorum.

Başını iki yana sallıyor. "İşte bu yüzden yapay zekanın kat etmesi gereken daha çok yol var." Sonra kurnaz gözlerinde endişe titreşiyor. "Bekle. Yanılıyorum. Robotlar akıllıdır. Bunlar bilinçaltı şeyler. Daha sonra biraz Rick James dinlemek

isterim."

Daha çok gülüyorum ve oturduğumuzdan beri ilk kez biraz daha az gergin hissediyorum. Bir an için iş konuşmamak güzel. "Bergamot bir yana," diyor ses tonunu yumuşatarak, "endişelenmeyi bırakmaya çalışmalısın. Sana ne demiştim?

Kontrol edemezsin

takaslar ya da takas söylentileri."

"Ama benim endişemle tanıştın mı?" Amira bunun doğru olduğunu bilse de kendini küçümseyerek söylüyor.

Anaç bir tavırla elimi okşuyor. "Biliyorum. Ama benimle tanıştın mı? Bırak ticaretle ilgili endişeleri, sözleşmeleri ve sponsorlukları ben halledeyim. Sen de sopayı hallet."

"Yapacağım ama..." Ellerimi saçlarımın arasında gezdirip karıştırıyorum, geleceği düşündükçe gerginlik iliklerime kadar işliyor. En üst seviyede oynayabilmek bir armağan. Vücudunu kullanabilmek bile bir armağan. "Harika bir yıl geçirmek istiyorum. Geçen yıl sakatlığım nedeniyle yaklaşık bir ay sahalardan uzak kaldım. Bir önceki yıl eski takımım ile birlikte küme düştük. Bunların tekrar olmasına izin veremem."

"Biliyorum. Eski takımın. Ayak bileğin. Eski sevgilin. Ama sen elinden gelenin en iyisini yapmaya devam et." "Amaç her zaman budur."

Beni çok iyi tanıdığından, "Ve bu konuda korkunç derecede takıntılısın," diyor.

"Yani romantizm dikkatini dağıtmasın mı?" Ekliyorum çünkü bu kılavuz bu sezon bana yardımcı oldu. Aşk denen beladan uzak durdum.

Kaşlarını çattı ve sonra beni nazikçe azarladı: "Ben öyle bir şey demedim. Ama eski sevgilin seni çok etkilemiş." "Arkadaşlık sitelerinde birden fazla profil açmanın ve başka erkeklerle yatmanın etkisi oldu," diyorum kuru bir sesle.

"Evet, ama aynı zamanda kendine de çok yükleniyorsun. Belki bu konuda bir şeyler yapmak istersiniz? Meditasyon, farkındalık - belki anksiyete konusunda bir terapistle görünebilirsin. Spor konusunda uzmanlaşmış bazı harika psikologlar var. Takımda bir tane var."

Ürperdim. "Bu ne için?"

Daha da yaklaşıyorum, sanki demek istediğimi daha iyi anlatacaktı gibi. "Takımla kalmak istiyorum. Onlarla kalmak konusunda berbat durumda olduğumu belli etmek istemiyorum."

Sempatik bir şekilde gülümsüyor. "Takım psikoloğuyla görüşmek olumsuz bir işaret değil. Ancak her ne olursa olsun, stadyumunuz dışında sizin için spor ve sporcular konusunda uzmanlaşmış bir terapist bulmamı ister misiniz?"

Evet. Hayır. Hayır. Bilmiyorum. "Yeterince yapıyorsun, Amira."

"Benim işim gereğinden fazlasını yapmak. Ve dinle, stresli olduğumu biliyorum. Anlıyorum. Takımı seviyorsun ve kalmak istiyorsun. Ama ne kadar istesen de takas yaşağının olmadığı gerçeğini değiştiremezsin. Belki de biriyle konuşmanın faydası olur. Ya da, bilirsin, daha fazla yoga yapmanın" diyor ve ardından kahvesinin kalanını yudumluyor.

Ama belki yoga bile güvenli değildir. Eğitimcim hakkında böyle kirli düşüncelere sahip olmaya devam edersem değil. Bir nefes veriyorum, elimi çenemde gezdiriyorum. Gerçekten bu kadar gergin miyim?

Gerçek şu ki, bir süredir çok gerginim. Kardeşim on yıl önce ben on altı, o yirmi yaşındayken öldüğünden beri de pek çok psikiyatriste gittim. Gerçek şu ki, ben artık böyleyim.

"Belki Lucky Falls'ta rahatlamaya çalışırım," diyorum, sonra izlediğimiz son TV programları hakkında sohbet ediyoruz ve sohbetin değişmesi içimdeki gerginliği biraz azaltıyor. Çay muhabbetinden televizyon muhabbetine, dikkatimi dağıtmanın kesinlikle işe yaradığını görüyorum.

İşimiz bittiğinde, ardı arkası kesilmeyen takas söylentileri konusunda kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Beni anlayan bir menajerim olduğu için de daha iyi hissediyorum.

Ve arkadaşlar.

Toplantım bittiğinde arabasıyla kaldırımda bekleyen Gavin gibi. İçeri atlıyorum ve "Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var." diyorum.

DEVAMI GELECEK

Gavin

O zaman doğru adama geldi. Bir arkadaşımın bir şeye ihtiyacı olduğunda, bunu yaparım. Ama önce Rhys'e biraz cehennem azabı çektiririm. Sadece onu tetikte tutmak için.

Gaza basıp Divisadero'ya doğru ilerliyorum, güneş gözlüklerim takılı, rock müzik arabadan içeri giriyor. "Neden dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın var?"

Senin zavallı kışından kurtuluyorlar mı?"

"Beni özlersin. Özlemezmiş gibi yaparsın ama özlersin."

Alay ediyorum. Sanki onu şiddetle özlediğimi belli ediyormuşum gibi. Ayrıca şaka yaptığımı biliyor. "Şüpheli." "Her gün bebek gibi ağlarsın."

"Hiç gözyaşı dökmedim."

"Hüngür hüngür ağlayan bir karmaşa olurdun."

"Her gün kutlama yapardım. Ve seni biçen takımın bir parçası olmak için her zamankinden daha kararlı olurdum."

"İntikam, ha?"

"Motive edici, değil mi?" Lanet olsun, uzun zamandır devam etmemi sağlıyor.

İntikam değil. Daha çok haklı çıkma gibi. Hayır diyenlerin yanıldığını kanıtlamak kadar tatmin edici çok az şey vardır. Beni büyüten teyzem ve amcam asla profesyonel bir hokey oyuncusu olamayacağımı söylemekle kalmadılar, amcam hiçbir şey olamayacağımı da söyledi. Annem ve babam öldükten sonra beni büyütmenin onun ve annemin kız kardeşi için bir yük olduğunu söyledi.

Oh, ve o yılan adam hayatımı kurtarmak için yemek yapamayacağımı söyledi. Bu konuda da yanıldığını kanıtladım.

Arabayı sürerken Rhys retorik sorumu gerçekten düşünmüş gibi görünüyor. "Haklısın dostum. Sea Dogs'tan bu yüzden mi bu kadar nefret ediyoruz?"

"Çünkü bizden daha fazla kupa kazandılar."

Golden Gate Köprüsü'ne doğru ilerlerken, "Ve kazandıklarında Foxes'la birlikte bile değildik," diyor.

"Ama intikam elden ele dolaşıyor. Ve kuzenleri, rekabet ve tutku," diyorum.

Rhys yolcu koltuğunda arkasına yaslanıyor, sanki rahatlamış gibi. "Sen harika bir takım arkadaşısın Worthy."

Gülümsüyorum, göğsümde hoş bir his yayılıyor. Hedefim bu. Her zaman olmak istediğim şey buydu. Güvenemeyeceğiniz insanlar tarafından büyütüldüğünüzde, takım arkadaşlarınızın güvenebileceği bir adam olmaktan daha iyi bir şey yoktur. Bu lanet olası bir çağrı ve kimin için, nerede oynarsam oynayayım, asla bir takım arkadaşını hayal kırıklığına uğratabilecek adam olmayacağım.

"Sen de öylesin dostum," diyorum, sonra hoparlörlerden yeni bir melodi yükselirken gösterge paneline dokunuyorum. Bir egzersiz şarkısı. Gaza gelmek için çalınan türden. "Ve dinle, sezonun geri kalanında kışımızı yırtarak oynayacağız. Ödüle odaklanacağız ve ayakta kalan son takım olacağız. Ama bu arada ne tür bir dikkat dağıtıcı istiyorsun? Yeni bir araba mı? Poker gecesi mi? Candy Land'de heyecanlı bir tur mu?" Marin Headlands'i geçip bizi Şarap Ülkesi'ne götürecek büyük, güzel tepelerin yanından geçerken soruyorum. O cevap vermeden önce bir teklif daha yapıyorum. "Ya da belki sevişmeye ihtiyacın vardır."

Gözlerini deviriyor ama sonra Sausalito'nun yanından geçerken sessizleşiyor, Richardson Körfezi sağ tarafta parlıyor.

Sırıyorum. "Artık senin dilinden konuşuyorum. Gördün mü? Bence biraz stres atmaya ihtiyacın var. Belki Lucky Falls'a gittiğimizde tekrar birileriyle yatabilir ve yatmama serini bozabilirsin."

"Sen ve senin çizgilerin," diyor Rhys, eğlenmiş gibi

görünerek. "Serilmemiş çizgilerini seviyor musun?"

"Ben batıl inançlara inanmam," diye karşı çıkıyor.

"Ama var," diyorum, çünkü bunlar gerçekten batıl inanç değil. Onlar bir zihniyet. Bir sporcunun en üst düzeyde rekabet edebilmesi için alışkanlıklara ihtiyacı vardır. Antrenman bir alışkanlıktır, mükemmellik bir alışkanlıktır, takım çalışması bir alışkanlıktır. Eğer tembelleşirseniz, dikkatsizleşirseniz, o zaman kaçırmaya başlarsınız.

buzda ve hayatta şans.

Alışkanlık bir sporcunun en iyi arkadaşıdır. Eski sevgilisi geçen yıl kalbini siktiğinden beri Rhys direnme alışkanlığı edinmiştir. Ama bu onun kafasını karıştırıyor. "Dikkatini dağıtmaya ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Evet, dikkat dağıtıcı bir şeyle bu seriyi kır."

"Ve sen de benim ekürimsin?"

"Lucky Falls'ta ihtiyacınız olan şey buysa, evet," diyorum.

Bir süre sonra, otoyoldan çıkıp bir ışıktta yavaşlayarak durduğumuzda, telefonumun ekranında bir mesaj yanıp sönüyor.

Görünüşe göre bu hafta için bir oda arkadaşımız olabilir.

Çenemi tutucusundaki telefonuma doğru eğiyorum. "Bunun neyle ilgili olduğunu görebiliyor musun?"

"Elbette." Rhys telefonunu eline alır. Kaşlarını çatı. "Hollis diyor ki, aynen aktarıyorum, *Briar'la kiralık bir evi paylaşıyor olabilirmişiz. Daha fazlası gelecek.*"

Evcil hayvanı için dünyanın öbür ucuna giden inatçı sarışını hayal ediyorum. Hepimizi eve götürme teklifini hatırlıyorum.

Teşekkür mesajlarını, köpeğinin resmini ve o gece otoparkta koşarken nasıl görüldüğünü düşünüyorum.

Sonra, nabzım attığında, beynim tüm noktaları aynı anda birleştiriyor. Ondan etkileniyorum.

Birdenbire, gergin olan ben oldum.

KAÇINMA POZU

Briar

Sonsuza kadar güvertede saklanamam.

Ama bu pozu uzun süre devam ettirebilirim. Perşembe sabahı, erken Şubat Kaliforniya güneşi altında, güvertede bu anın tadını çıkarabilirim.

Belki Hollis kahve yapar ve gider. Ama...

Böyle düşündüğüm için kendimi çok kötü hissediyorum.

Bir şeylerden kaçmak benim tarzım değil. Dün gecedan sonra kendimi hâlâ çok gülünç hissediyorum. Beni memnun etmek için çok uğraşan bu nazik, eğlenceli, dışa dönük adama başka ne diyeceğimi bilmiyorum.

Beni çağırdığında söylediklerim dışında. *Sorun sende değil, bende.*

Sonra bunun önemli bir şey olmadığını ve biraz uyumam gerektiğini söyledim. Hemen yatak odasına çekildim ve bir daha çıkmamayı düşündüm.

Ama sonsuza kadar kaçınma pozunu uygulayamam. Festivaldeki ilk dersimden önce Sea Dogs'un güç ve kondisyon koçuyla görüşmem gerekiyor.

Bu yapılacaklar listesi notu üzerine, çalışmamı bitiriyorum, pozdan çıkıyorum, bağdaş kurup oturuyorum, sonra kalkmadan önce birkaç sakinleştirici nefes alıyorum. Donut da kalkıyor. Kalçamı okşuyorum, bu beni takip etmesi için bir işaret ve ona ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen kirli küçük sırrımı öğrenen ilk adamla yüzleşmek için içeri giriyorum.

Günaydın! Yakınlaşma sorunlarım var. Sen nasılsın?

Mutfağın içinde Hollis gömleksiz ve kaşığın tersiyle ekşi mayalı tost ekmeğinin üzerine titizlikle avokado sürüyor. Bu sabah marketten bir şeyler almış olmalı çünkü bu benim geçen gün aldığım somun ekmeğe benzemiyor.

"Avokado tostunu kim icat etti?" Kahvaltı malzemesini Simba'yımış gibi havaya kaldırıyor. "Ciddiyim. Bunu hiç düşündün mü? Penisilin ve doğum kontrolüyle aynı seviyede."

Bu beni durduruyor ve sadece kalçalarını saran egzersiz şortuyla onu süzmemi engelliyor. "Doğum kontrolü mü?" "Şey, evet. Harika bir icat. Kadınlara daha fazla seçenek sunuyor." Boştaki eliyle çıplak göğsüne vuruyor. "Bir kadın tarafından yetiştirildim.

bekar anne burada."

Kalbim burkuluyor ve seks başarısızlıklarım için daha da kötü hissediyorum. Eski sevgilim haklıydı. Sorun bende. Sadece kadınları önemsemekle kalmayıp benimkini ispiyonlamak yerine kendi alışverişini de yapan ateşli, tatlı, çapkın bir adam için bile geledim.

"Kesinlikle en iyi icatlardan biri," diyorum parlak bir sesle, en azından dün gece hakkında konuşmadığımıza sevinerek. O hayatına devam etti, ben de edebilirim. Tezgâhtan bir muz kaparken az önce bana verdiği sohbet teklifine tutunuyorum. "Beni de bekâr bir baba büyüttü," diyorum.

Tek kaşı belirgin bir ilgiyle yukarı kalkıyor. "Öyle

mi?" "Annem ben on yaşındayken çekip gitti."

İfadesi kızgınlıkla çarpılıyor. "Benim için sekiz. Kahretsin, paralel hayatlar mı yaşıyoruz?"

"Belki," diyorum, meyvenin kabuğunu soyuyorum, sonra bir parça koparıyorum çünkü bir erkeğin önünde muz başka türlü yemek çok zor. Bıçakla dilimleyecek değilim ya. Bu onu yemenin en kötü yolu. Sonra hafifçe ekliyorum, "Yani, avokado tostı ve antibiyotikleri de seviyorum."

Ben bir parça meyve atarken gülüyor ve onun gülüşü ikimizin de dün geceyi halının altına süpürüp bir daha asla

konuşmayacağımızın işareti olmalı. Yine de emin olmak için, Hollis dönüp deniz tuzunu alırken pratik konulara geçiyorum.

Dolap. "Kailani ile konuştum. Beni yanlışlıkla sizin kiraladığınız eve yerleştirdiği için çok kötü hissettiğini ama bu hafta benim için başka bir şeyi olmadığını söyledi." Yardımsever bir gülümseme takınıyorum, çünkü burada bir tür davetsiz misafirim ve beni kovmak için her türlü hakka sahip. "Ama dün gece ayrı yatak odalarında yattık, belki bu kulübeyi paylaşmak garip olmaz?"

Gerçekten babamla kalmak istemiyorum. Onu seviyorum ama festivale de yakın olmak istiyorum. Geçen hafta işe gidip geldikten sonra, her şey için arabayla gidip gelmek istemiyorum.

Hollis yüzünü buruşturur, deniz tuzunu bırakır. "Bu konuda... Gerçi sadece ben değilim. Çocuklar da geliyor." Gözlerim yerinden fırladı. "Çocuklar mı?"

"Rhys. Gavin."

Bu tüm rezervasyon aksaklıklarının anası. Oturma odasına bakıyorum, sonra yukarıdaki çatı katına çıkıyorum. Sıkışabiliriz. Kesinlikle sıkışabiliriz. "Çatı katı ve iki yatak odası var," diye öneriyorum, küçük bir ısırik daha koparıırken bu işi halletmeye çalışıyorum.

"Ve bir kanepede," diyor, numara yaptığım ve başarısız olduğum sahneyi işaret ederek. Yaltaklanıyorum. "Ben babamla kalacağım."

Hollis bana *hadi* diyen bir bakış attı. "Hayır. Yapmayacaksın."

"Otoriter," diyorum ama dün gece söylediğim kadar hafif gelmiyor.

"Kanepede uyuyacağım. Arazide küçük bir ev de var. Bir sürü oda var. Ve şu anda hayatında daha fazla bokla uğraşmana gerek yok."

Evet, sorun kesinlikle benim. "Çok nazıksın. Ama yapamam, özellikle de-" "Dinle, dün gece hakkında. Özür dilerim."

Sahte *O* olayının onun suçu olduğunu düşünmesine izin veremem. Bunu düzeltmek için tekrar denemek zorundayım. Fallik meyveyi yere bıraktım ve yaklaştım ama çok yaklaşmadım. "Hollis, yemin ederim sen değilsin. Gerçekten. Ateşli ve seksisin, ellerin harika ve öpücüklerin beni eritti." *Ve sen burada zar zor bir şeyle dururken çok cazip görünüyorsun.* "Yani sen değilsin," diyorum, her ne kadar açılmaktan nefret etsem de. İnsanların içeri girmesine izin vermekten nefret ediyorum. "Ben sadece... bu benimle ilgili bir şey. Gerçekten orgazm olmuyorum." İşte böyle. Bu kadar yeter. Bunun onun hatası olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Gözlerini kırpıştırır, dehşete düşmüştür. "Ne?"

"Diğerleriyle," diyorum hızlıca, tahta kaşık kavanozuyla oynuyorum, sanki yeniden düzenlenmesi gerekiyormuş gibi. "Ama cidden. Dün gece söylediklerimde ciddiydim. Büyütülecek bir şey değil." Şu büyük kaşık *buraya*. Bu küçük kaşık da *şuraya*. "Ama bunu sürekli tekrarlamak zorunda değiliz ve sen de özür dilemek zorunda değilsin. Bu konu hakkında bir daha konuşmasak olmaz mı?"

İç çekiyor. Biraz düşünmüş gibi görünüyor. "Bir şartla."

Tekrar denemek isteyecek mi? Bir kez daha denemenin sakıncası var mı? Göğsümden aşağı inen karıncalanmalar *hiç de sorun etmeyeceğimi* söylüyor.

Ama sonra içimden bir ses, "*Ne olur biliyor musun?*" dedi. *Hiçbir şey, enayi!*

"Durum nedir?" diye sordum. Bana seks şantajı yapmasını isteyip istemediğimden emin değilim. Hem istiyorum, hem istemiyorum. Hem istiyorum, hem istemiyorum. Sırtışı kendinden emin, ukalalık sınırında. Sanki kazanan bir eli olduğunu biliyor gibi. "Sen burada bizimle kal."

MİSAFİRİMİZ OLUN

Briar

Ben ona cevap veremedim Donut oturma odasının zemininden kalkıyor, sarkık kulakları havaya kalkıyor. Ön kapıya doğru koşuyor ve havaya sıçrayarak bir kez daha kilidi açmaya çalışıyor.

Bakışlarımı yavruma doğru çeviriyorum, sonra pencereden dışarı bakıyorum ve kiraz kırmızısı şık bir araba görüyorum. Markasını ya da modelini tanımıyorum ama elektrikli gibi görünüyor, çünkü sessiz. Ama çıtır çıtır çakıllı garaj yolu öyle değil.

Donut kendini tekrar tekrar yukarı fırlatır. Hollis merakla ona bakıyor. "Zıplıyor mu?"

Tercümesi: Bir Dachshund bir ayak bile boyunda değilken nasıl iki ayak havaya sıçrayabilir?

"Bir kapıyı zıplayarak açabileceğini sanıyor."

Birlikte kapıya doğru yürürken bunu anlamış gibi görünüyor ve ona cevap vermem gerektiği aklıma geliyor. Kibar davrandı.

Nazik.

Ve gömleksizliği konusunda gülünç derecede cömert. Ama üç seksi hokey aygırı ve ben, aslında üç kişilik olan bir evi paylaşıyoruz. "Burada kalmamın garip olacağını düşünmüyor musun?"

Bu sabah zaten garipti. Çok garip bir gerginlik var. Ki bu anlaşılabilir bir şey. Ama yine de, kızartma yaptıktan uzun süre sonra mutfakta kalan sarımsak kokusu gibi orada.

Alnında bir çizgi belirir. "Çünkü-"

O daha *dün gece* diyemeden ben el salladım. "Ev meselesi yüzünden."

"Paylaşma konusunda iyiyizdir," diyor rahatça, ben bunu çiğnerken önümden kapıya doğru ilerliyor.

Paylaşma konusunda

iyiyizdir. Demek

istediği...

Yoksa öyle mi?

Hayır, sadece metrekaresine ve benzeri şeylerden bahsediyor. Diğer paylaşım türlerinden değil.

Hollis kapıyı açarken kafamda uçuşan düşüncelerden kurtulmaya çalışıyorum. Donut'a yanımda kalmasını söylüyorum ve o da kışını yere koyarak bana uyuyor.

"Teşekkürler ama güneş panellerine, güvenlik sistemlerine ya da cam silmeye ihtiyacımız yok," diye sesleniyor Hollis adamlara ve hiç vakit kaybetmeden sataşmaya başlıyor.

"O zaman gelip çantalarımızı alabilir ve içeri taşıyabilirsin," diyor Gavin, şoför mahallinden çıkarken, havacı gözlükleri takmış, kahverengi saçları her zamankinden daha dalgalı, kirli sakalları geçen haftaya göre daha kalın. İri yapılı adama yakışmış. Dağlara tırmanabilen güçlü ve sağlam adam havası gerçekten de işe yarıyor.

Rhys bir saniye sonra yolcu koltuğundan vücudunu açarak iniyor. O kadar yakışıklı ki güneşe bakmak gibi. Öyle de hissediyorum. Onun varlığında daha sıcak oluyorum. Onda çok *GQ* bir şey var, ama kaşındaki yara onu insanlaştırıyor. Mükemmelliğinin ortasındaki kusur. Haki pantolon ve güçlü göğüs kaslarını saran siyah bir Henley giyiyor. Gavin'in üzerinde gri bir joggers ve koyu mavi bir tişört var.

Bakışlarım tekrar Hollis'e dönüyor ve yanımda neredeyse hiçbir şey giymemiş olan hokey oyuncusunun üzerinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. Düşünceler beynimde bir kez daha tango yapıyor. Tüm yeni olasılıklar. Konfigürasyonlar.

Yoga pozları.

Gerçekten kendime gelmem gerekiyor.

Gavin dikkatini bana çeviriyor, soğuk, hafif mesafeli bir selamla başını sallıyor. "Merhaba," diyor, sesi kuru, tonu anlaşılmaz.

Yine de esrarengiz hissetmiyorum. Gavin gözlüklerini çıkarırken biraz şaşırmış hissediyorum. Gözlerimiz kilitlendi. Yoksa sadece ben mi kilitlendiklerini düşünüyorum? Bir çeşit çekim mi hissediyorum? Havada kıvılcımlanan bir elektrik mi?

"Merhaba," diyorum. Nabzım tekliyor ve verdiğim tepkileri kontrol altına almaya çalışıyorum.

Tekrar Rhys'e dönüyorum, sanki bu beni sakinleştirecekmiş gibi. Ama dudakları şakacı bir sırıtışla kıvrılmıştı. Gülümsemesi her zaman bu kadar seksi miydi? "Seni görmek çok güzel, Briar," diyor Rhys ve o aksan. O kelime. *Güzel*. O söyleyince daha da lezzetli oluyor.

"Sen de," diye cevap veriyorum ve daha fazlasını söylemem gerekiyor. *Yolculuk nasıldı? Neler oluyor? Dün geceki oyun harikaydı*. Gerçekten söylemeliyim. Ama biraz şurup gibi hissediyorum. Hollis'le aramızdaki gerilim sıcak bir şekilde başka bir şeye dönüşürken -tam olarak anlamadığım bir şeye- içimde ve etrafımda neler olduğunu anlamaya çalışırken biraz yavaşım.

Hollis garajın yanındaki küçük evi başıyla işaret eder. "Bu sizin.

Keyfini çıkarın." Gavin orta parmağıyla yüzünü kaşır.

Rhys arka koltuktan bir spor çantası alırken gözlerini devirir. Rhys, Hollis'e "Sanırım festival organizatörüyle kiralamayı ayarladım, bu yüzden küçük yatağın tadını çıkarabilirsin, Goldilocks," diyor.

Hollis meydan okurcasına başını sallar. "Buraya ilk ben geldim. Pompalı tüfekte."

Gavin kaşlarını çatıyor, sonra da kayıtsızca, "Eğer bu şekilde halletmek istiyorsan seninle pokerde karşılaşmaktan mutluluk duyarım," diyor.

Hollis blanches. Sanırım Gavin kartlarla arası iyi. "Tamam, tamam. Siz ikiniz oturma odasında yerde uyuyabilirsiniz," dedi.

Rhys hardal çiçekleriyle kaplı çimenliği kesen taş patikada ilerlerken kara gözleri benimkilere takılıyor. "Bu haftalık misafirimiz sen misin, Briar?"

Adım artık kulağa *hoş* geliyor. Bu İngiliz aksanı bana ne tür bir büyü yapıyor? Göğsümden aşağı bir zing akıyor.

Bir cevap. Ama ben de mi Hollis'in isteğine evet diyorum? Güvenilir ve odaklanmış bir kadın böyle mi yapardı?

"Halının üzerinde uyumak zorunda kalmadığım sürece sorun yok," diyorum, *nihayet* söyleyecek birkaç kelimedenden fazlasını bulabiliyorum. Yine de Hollis'le aramızdaki garip gerilimi azaltacaklarından emin değilim. Ya da tam olarak neye evet dediğimi çezeceklerinden.

Hollis bana doğru dönüyor ve dün gece beni eriten o cömert, rahat sırıtışını gösteriyor. Hâlâ da eritiyor. "Bayanların seçimi." Bu kelimelerde biraz yaramaz bir şey var. Biraz seksi, sanki dün geceki sorunumdan etkilenmemiş gibi. Hollis dün gece

Benim için bir şey planladığı için mi kalıyorum? Bir şans daha mı istiyor? Bu düşünceyle içimde bir uyarılma ritmi atıyor. Sonra, bana doğru gelen diğer adamlara baktığımda daha da yoğunlaşıyor.

Merdivenlere ulaştıklarında Donut her birini selamlıyor, önce Rhys'e, sonra Gavin'e, sonra tekrar

Hollis'e merhaba diyor. Doğru bir fikri var. Sevgisini paylaşıyor.

Kendine gel. Köpeğiniz size bilinçaltı seks mesajları göndermiyor. O bir köpek. Hepsi bu.

Hepimiz verandaya çıktığımızda, yanaklarım ısınıyor. Göğsümden aşağı bir sıcaklık akıyor.

Neden bu kadar kızardım?

Sadece hepsi yakışıklı olduğu için değil, objektif olarak öyle olsalar da. Ve evet, tabii ki Hollis'ten etkileniyorum. Dün gece bunu biliyordum. Ama şimdi, etrafımda bir çember oluşturan üç adamın arasında dururken, ufukta parlak ve berrak bir şekilde doğan güneş gibi yeni bir gerçeklik doğuyor.

Dün gece Hollis için hissettiğim kimya mı? Takım arkadaşları buradayken daha da yoğun. Göğsümde uçuşan bir şey hissediyorum. Sıcak, puslu bir çekim hissi. Hepsine karşı. Hepsine birden.

"Yani bizimle mi kalıyorsun?" Gavin sanki bunu teyit etmesi gerekiyormuş gibi soruyor. Ya da belki o da bir şeylerin peşindeymiş gibi? Rhys bana yaklaşıyor ve yanağıma bir öpücük bırakıyor.

Oh. Vay canına. Bu güzel bir selamlama. Beni hazırlıksız yakaladı ve bir kez daha başım döndü. En kısa saniyeler için avucumu yanağıma götürüyorum, neredeyse o öpücüğü yakalayacakmışım gibi. Ama sonra Hollis'in bizi izlediğini fark edince elimi bırakıyorum. Bakışları ilgiyle, hatta merakla bakıyor. Sanki bu veri noktasını dosyalıyormuş gibi.

Rhys, "Hollis bu hafta için oda arkadaşımız olabileceğinden bahsetti," diyor.

Şimdiden mi? Bunu daha birkaç dakika önce konuştuk. Kendimi toparlamaya çalışarak tekrar Hollis'e bakıyorum. "Öyle mi yaptın?" "Onlara burada olduğunu mesaj attım. Bir misafirimiz olabileceğini bilmelerini istedim."

İşte *yine* o kelime. Misafir.

Oda arkadaşı değil. Ama misafir. Sanki onlarla kalan özel biriymişim gibi.

"Ama ben evet demedim ki," diyorum ama neden anlambilim tartışması yaptığımdan emin değilim. Belki de şu anda hiçbir şeyden emin olmadığım içindir.

"Önümüzdeki bir hafta boyunca hepimiz bu evi paylaşacak mıyız?" Gavin içeriye doğru başını sallayarak soruyor, belli ki bir karara varmaya hazır.

Hollis bir kez daha bakışlarımla buluşuyor, dün gece *May I'i* sorduğunda olduğu gibi bakıyor. Açık, düşünceli. "Bu sana bağlı, Briar," diyor ama mavi gözlerinde bir parıltı var. Aynı anda hem umutlu hem de biraz yaramaz.

Benimle bir şans daha istediğine eminim.

Bir tane almak istiyor muyum? Artık ne istediğimi bilmiyorum, özellikle de kendimi bu kadar kopmuş hissederken. Ve çok bunalmış.

Önümüzdeki birkaç günü hayal ediyorum - dün geceki adama binmek istemiyormuş gibi davranırken üç ateşli hokey yıldızıyla bir evde kalıyorum.

Arkadaşları izlerken.

Arkadaşları da bana dokunurken.

Bu yeni güçlü dilekleri yüzüme takıyormuşum gibi hissediyorum.

"Elbette" derken sesimin boğuk çıkmamasını umarak düşüncelerimi ve sesimi temizlemeye çalışıyorum. Sonra at kuyruğumu düzeltiyorum, bir elimi spor sütyenimin kenarına götürüyorum ve saate bakıyorum. "Ben festivale gitmeliyim. Siz sadece nerede uyuyacağımı söyleyin."

Arkamı dönüp odama doğru hızla yürüyorum, Donut da peşimden geliyor. Kapıyı arkamızdan yüksek bir sesle kapattım, sonra nefesimi tutmaya çalışarak kapının önüne yığıldım.

Kulübede şimdi yepyeni bir gerilim var, ama dün gece olanları suçlayabileceğimden emin değilim... ya da olmayanları.

Kalbim küt küt atıyor. Sakinleşmeliyim. Önümdeki güne odaklanmalıyım. Vereceğim derslere. Fitness markam için tanıtım fırsatları. Uygulamamı piyasaya sürebilmek için adımları duyurma şansı.

Rakip hokey takımındaki çocukların etrafımda dolanması, bana dokunması gibi tehlikeli düşünceler değil.

Ebeveyn banyosuna koşuyorum, yüzüme defalarca soğuk su çarpıyorum. Aynada pembeleşmiş yanaklarıma bakıyorum.

"Sorun değil. Sen bir profesyonelsin. Onlarla daha önce de çalıştın. Hollis'le başka bir şey yapmayacaksın. Ya da diğerleriyle. Birdenbire üç erkeğe ilgi duymaya başlamadın." Donut'a bakıyorum. "Öyle değil mi?"

Sadece zıplıyor, her şeye cevabı var.

Bu uygunsuz çekiciliği kafamdan kovarak oturma odasına dönüyorum ve çocukları mutfakta iki yatak odası ve çatı katını görüşürken buluyorum. Gavin üst katı işaret ederek, "Ben şilteyi alacağım," diyor.

"Vay be. Kanepeyi kim alacak o zaman?" Rhys mavi kanepeye doğru başını sallayarak sorar.

Gavin bir süre düşündükten sonra, "Kanepeyi almanı söylemiyordum," diye cevap veriyor. Gavin'in ne dediğini sormaya neredeyse *korkuyorum*.

Muz kabuğunu kompost kutusuna atmak için tezgâha doğru koşarken boğazımı temizliyorum. "Merhaba! Donut'la gidiyorum.

Ev için alabileceğim bir şey varsa haber ver. Yiyecek? Meyve? Salatalık? Patlıcan? Biraz daha muz?" O da neydi öyle? Hemen çenemi kapattım.

"Ben yiyecek bir şeyler getireyim. Bu akşam hep birlikte yemek yiyebiliriz. Ben pişiririm," diye teklif ediyor Gavin. Sonra da sırtıttı. "Ama ben de tam Rhys'le kral yatağını paylaşabilirsiniz diyordum."

Çok masumca söylüyor. Çok masumca.

Ama bunun olmasına imkan yok. Rhys konuşmak üzereymiş gibi parmağını kaldırıyor ama bu adamlardan herhangi biri başka bir şey söyleyemeden ben garaja doğru hızla el sallıyorum. "Ben küçük evde uyuyacağım. Eşyalarımı sonra taşıyorum. Mutfakta da yardım edebilirim," diyorum ve müzikli yatakların yanından hızla geçip, birdenbire hayalini kurmaya başladığım üç seksi adamla küçük bir alanı paylaşırken nasıl meşgul olabileceğime geçiyorum. "Yemek yapmayı severim."

Rhys bana yaklaşıyor, koyu renk gözleri yoğun. "Briar, küçük evde uyumayacaksın," diyor, bir emir gibi. Kesin bir emir.

Hiç kontrol etmemiş olmama rağmen, "Sorun değil," diyorum. Son bir haftadır ana yatak odası ve büyük boy yatak tamamen bana ait olduğu için buna gerek duymadım.

"Rezervasyon yaptıktan sonra burayı internetten araştırdım. Küçük evde tuvalet yok. Erkek yok" -duraklıyor, tekrar düşünüyor

- "Akli başında hiçbir erkek, bırakın *misafirimiz* olan bir kadını, bir kadının bile orada kalmasına izin vermez. Biz de sizi odanızdan atacak türden adamlar değiliz. Bu yüzden bir planım var."

Göğsümde bir kıvılcım çaktı. Bu kedi kurtarmadaki Rhys. Bunun gibi bir strateji geliştiren Rhys. "Evet?" "Sen ana yatak odasında kal," diyor Rhys, sanki o odadan ayrılmamı asla düşünmeyecekmiş gibi. "Hollis olduğu yerde kalabilir,

Pompalı tüfek ya da her neyse. Gavin üst katta uyuyacak. Ben de kanepede kalacağım." Kimse kanepede uyumayı sevmediği için itiraz etmek istiyorum.

Ancak Rhys küstah bir gülümsemeyle "Her yerde uyuyabilirim. Bu konuda esnekimdir." *Esnekliğe* vurgu yapıyor. Sanki yoga pratiğine eğilmiş gibi. Alnını Hollis ve Gavin'e doğru eğiyor. "O adamlar mı? Onlar daha sabit fikirliler."

"Tam bir beyefendi ve asker gibisin," diyorum, hem eğlenerek hem de bu işi çözdüğü için minnettar olarak. "Ben dükkâna gideceğim," diyor Gavin, tüm işiyle.

Hollis boğazını temizler. "Ben de yemeğe yardım edeceğim." Sesi biraz zor durumda kalmış gibi çıkıyordu. Rhys, "Ben de şampanyayı getireyim," diye ekler.

Bu gece için bir planımız var. Ama bir randevuya benziyor.

Kızımı tasmaından tutup kasabaya doğru yola çıkıyorum, kardeşime uygulama hakkında mesaj atıyorum ve umutsuzca işime odaklanmaya çalışıyorum ki telefonuma öyle bir mesaj geliyor ki onu nehre atasım geliyor.

İNCE BASKI

Briar

E-postayı açtığımda kalp atışlarım hızlanıyor. Eski sevgilimin web sitesinden geliyor ve bir yarışma düzenlediklerini duyuruyor.

Steven'ın *A Man's Man* e-postalarına aboneliğimi iptal ettiğimi sanıyordum. Ancak, şaşırtıcı bir şekilde, ben bakmıyorken evimden atılmamın ortasında, bu küçük ayrıntıyı unutmuşum. Çatısında antika bir rüzgar gülü olan pembe bir evin önünden geçerken kendimi destekliyorum. Ayakkabılarımı kaldırıma vurarak yarışmanın detaylarını okudum. Yüzüme bir tokat gibi indi.

Telefonumu sıkıyorum, sanki bu mobil cihaz aracılığıyla onun hayatını sarsabilirmişim gibi. Çenemi sıkıyorum, burun deliklerimden sert nefes alıyorum. O tam bir hırsız. Kediye, cinsel saygınlığımı ve şimdi de fikirlerimi.

Başlattığı bu yarışma benim fikrimdi.

Sürekli eski ateşin üzerine attığı çırılar yüzünden göğsüm yanıyor, ama öfkemin geçmesine izin vermeliyim. Bu alevleri söndürmeliyim. Farkındalık, pozitiflik ve sakinlik göstermeliyim.

Kasaba meydanına giden yolun geri kalanında bazı olumlamalar deniyorum. *İstediğim hayatı yaşıyorum.*

Tüyler ürpertici gerilim kitaplarının sergilendiği bir kitapçının önünden geçerken, Donut güven dolu kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Sanki bana ve korkuma neler olduğunu sorar gibi başını eğiyor.

Kalbim yavruma olan sevgimle sıkışıyor. Bir zamanlar terk edilmişti. Bu yüzden Küçük Dostlar'a ve bana geldi. Birinin beni terk etmesinin nasıl bir duygu olduğunu çok iyi bilirim. Bunu ona asla yapmayacağım.

Annemin iki ziyaretinden sonra bana doğum günü mektupları, Noel kartları ve sanki ben istiyormuşum gibi ziyaret ettiği yerlerin resimlerini yaptığı anlamsız hediyeler gönderdi. Neredeyse ondan bir daha haber almamayı dileyecektim.

Köpeğime beni neyin sinirlendirdiğini söylüyorum. Donut'a "Steven'ın sitesinden gelen bir e-posta ve evet, onun hakkında her zaman en iyisini biliyordun, seni zeki köpekçik" diyorum, çünkü belki bunu dile getirmek öfkemi biraz daha azaltmama yardımcı olur.

Kuyruğunu sallayarak ilerliyor. Pislikten hiç hoşlanmayan küçük şımarık bir şey. Evet. Steven'ı arkamda bırakmaya devam edeceğim. Donut'ın yaptığı gibi.

Etrafımızdaki sokaklar yeni başlayan bir panayırın uğultusuyla dolup taşıyor. Sunburst Summit Festivali'nde müzik, şarap ve açık hava etkinlikleri yer alırken, her yerde el sanatları ve sokak yemekleri de var. Kasaba meydanında hava ızgara sebzelerin, küçük ölçekli waffle'ların ve ev yapımı kreplerin lezzetli aromasıyla dolu. Standlarda lezzetli ikramlar satılırken, satıcılar el yapımı el sanatları, vintage takılar ve beni susatan chai latteler satıyor.

Aileler ve arkadaşlar, bohem etekli iki kadının gitarlarını akort ettiği, güneş ışığı, şarap ve şarkılarla dolu bir öğleden sonrayı başlatmaya hazır bir ikili olan büyük, bağımsız bir sahnenin etrafında toplanırken kahkaha ve müzik sesleri esintide süzülüyor. Onların yanından geçip kasaba meydanını geçtikten sonra bir çardağa kuruluyorum, matımı yere seriyorum, sonra yanına bir tane daha koyuyorum. "Uzan kızım," diyorum Donut'a.

Kuşkulu bir iç çekişle -oh, ders sırasında uslu durması gereken beleşçi bir köpeğin hayal kırıklığı- itaat ediyor. En sevdiği köpek topu pozuna geçerken "Aferin kızıma," diyorum.

Yıpranmış sinirlerimi yatıştırmak için birkaç güneş selamı yapıyorum ve işe yarıyor. Neredeyse her zaman işe yarıyorlar. Enerjimi bedenime vermek, aşırı aktif zihnimi sakinleştirmeye yardımcı oluyor.

Yatakta olduğum zamanlar hariç.

Ama katılımcılar içeri süzülürken yatmayı düşünmemek en iyisi. Hevesli öğrencilere merhaba diyorum, günlerini soruyorum, nasıl hissettiklerini öğreniyorum.

Babam her zaman iş hayatının güvenilir olduğunu söylerdi. Ama romantizm?

İlişkiler? Güven? Bu tür şeylerden kaçınmak en iyisidir.

Bir saat sonra, sınıfın arasında sessizce yürüyorum, savaşçı pozlarını, kartal kollarını, üçgenleri kontrol ediyorum ve onları sıcak havada son bir onaylamaya yönlendirmeden önce burada bir ince ayar, orada bir öneri sunuyorum.

"Derin bir nefes al," diyorum yatıştırmaya yönelik sakin sesimle. "Olumlamanı bir kez daha tekrarla. *İstediğim hayatı yaşıyorum.*"

Zihnimde tekrar ediyorum. İnanıyorum. İnanmaya ihtiyaç duyuyorum.

Sea Dogs'tan Nova ve Aubrey'in de aralarında bulunduğu yirmi beş kadar katılımcı gülümsüyor, nefes veriyor ve onaylamayı bir kez daha söylüyor.

Babam haklıydı. Kariyerim beni tatmin ediyor. Kariyerim beni sırtımdan bıçaklamıyor. Kariyerim fikirlerimi çalmaz.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. YouTube'daki videolarıma abone olmayı unutmayın," diyorum ve bu her zaman en zor kısmıdır.

sınıf-satış. Ama gerekli bir şey. "Yakında uygulamamı piyasaya süreceğim ve umarım hepiniz Flow ve Flex Fitness'a göz atarsınız."

Sessizce *teşekkür* edenler oluyor ve öğrenciler toparlanıp ayrılırken *kontrol ettiğimden emin oluyorum*. Çoğu gittiğinde Nova yanıma geliyor. Güç ve kondisyon koçu güçlü ve kaslı, sağlık timsali ve bunun için çok çalıştığını gösteren bir vücuda sahip. Ayrıca kulakları ve burnu boyunca parıldayan çok sayıda piercing ve kahverengi teninde aşağı yukarı uzanan karmaşık dövmele bakılırsa vücudundan da keyif alıyor gibi görünüyor. "Seni burada görmek güzel, Briar," diyor. "Bu yeri kaptığına sevindim."

Festival için beni tavsiye ettiği için "Bağlantılar konusunda bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim" diyorum.

"Sadece güç ve kondisyon programımızın en iyi şekilde görüldüğünden emin olun." Ses tonu hafif ama gözlerinden ciddi olduğu anlaşılıyor. Yenilik onun için önemli.

"Kesinlikle." Bu iyi ve gerekli bir hatırlatma. Buradaki işim beni temsil etmek, evet. Ama aynı zamanda Sea Dogs'u da. Rakip hokey takımındaki bir değil, iki değil, üç oyuncuyu arzulamak değil.

Matını kolunun altına sıkıştırırken, "Ben de oyuncular için bir öğleden sonra yoga ve esneme dersi eklemeyi düşünüyordum. Stres atmak için. Bu, sporcularımızla çok düşündüğümüz bir şey. Stresi yönetmek için ne yapabilirler?"

"Yardım etmeyi çok isterim. Stresten kurtulmak için yoga üzerine bir video serim var. *Kupayı kazanma stresine* göre uyarlayabiliriz" diyorum.

"Hoşuma gitti," diyor ve önümüzdeki günlerde daha fazla konuşacağımızı söylüyor.

O ayrılırken Aubrey el sallıyor, sonra da üzüm bağındaki piknik masasına doğru başını sallıyor. Kendi stres atma-kız arkadaş zamanı. Aubrey, kendisine yeni katılan Ivy ve Trina ile birlikte burada. Hepsi iyi arkadaşlar ve son zamanlarda onları daha iyi tanımaya başladım. Trina'nın kitap kulübüne katılmamı sağladılar. Ve hep birlikte köpek kurtarma merkezinde gönüllü çalışıyoruz.

Aynı zamanda aynı arkadaşlarla aynı çevrelerde koşuyoruz. Hollis ve şimdi de Gavin ve Rhys gibi. Verandada etrafımı saran üçünün görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor. Isı vücudumda titreşiyor.

Bir kez daha şehvetli düşüncelerden kurtulmaya çalışıyorum.

Çardağı düzelttikten sonra Donut ve ben piknik masasında onlara katıldık. Oturur oturmaz telefonumu çıkardım ve onlara e-postayı gösterdim. Oops, sanırım Steven'ın yarışmasını geçmişte bırakmamışım.

"Dün ilişkinizin sorunlu olduğunu anlamanın beş yolu üzerine bir yazı yayınladı. Eski delinin şimdi neyin peşinde olduğunu bilmek ister misin?" Tekrar sinirlenerek soruyorum.

Aubrey yüzünü buruşturur. "İstiyorum ama istemiyorum."

Trina heyecanla elini kaldırır. "Evet. Bize Kaptan Prick'in ne yaptığını anlat."

"Onu sitesi için kadınlardan daha fazla katkı alması konusunda nasıl teşvik ettiğimi hatırlıyor musunuz? Bir kadının bakış açısını aramak için? Bazı kadın köşe yazarlarını işe alması için?"

"Evet," diyor Ivy ve sesindeki anne hırıltısını duyabiliyorum.

"Şimdi de bir kadından... durun bakalım... *harika bir erkek arkadaş nasıl olur* konulu bir makale yarışması düzenliyor." Ivy'nin dudakları alaycı bir ifadeyle bükülür ve masaya vurur. "Bu senin fikrindi!"

Burnuma dokunuyorum. "Aynen öyle. Ama *seyircinin istediği şeyin bu olmadığını* söyledi, *yine de fikirlerin için çok teşekkürler*," diyorum onun patronluk taslayan tonunu taklit ederek. "Ama şimdi benim fikrimi aldı. Ne ironi ama. Ona yardım etmeyi ve bir erkek-erkek tavsiye sitesi olmanın ötesine geçebilmesi için fikirlerimi paylaşmayı seviyordum. Pazarlama firmaları gibi daha fazla kadın firmasıyla çalışmasını önerdim. Sonra da bu yarışmayı önerdim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Aubrey inanamayarak soruyor çünkü elbette bu onun için şok edici. İki erkeği de onun kariyerini, umutlarını ve hayallerini çılginca destekliyor.

"Keşke şaka yapıyor olsaydım," diyorum kendimi yeniden aptal gibi hissederek. "Gözden kaçırdığım bir başka kırmızı bayrak. Ve tabii, işim için hiç fikir sunmadı ama yoganın ona göre olmadığını düşündüm. Ona yardım etmeye çalışırken bile

kendime bu konuda sorunum olmadığımı söyledim."

Trina bir kadeh şarabı kaldırıyor, biraz deviriyor ve sonra gösterişli bir şekilde yerine koyuyor. "Yani, içeri gireceksin, değil mi?"

Alay ediyorum. Başımı sallıyorum. "Bir, harika bir erkek arkadaşın nasıl olması gerektiği hakkında hiçbir şey bilmiyorum. İki, onunla ilişkilendirilmek istemiyorum."

Ivy telefonumu kapıyor ve e-postaya bakıp dikkatle inceliyor. Sonra hınzırca sırıttı. Telefonu döndürdü ve

ekrandaki bazı metinleri işaret eder. "Bu fikrinizi değiştirir mi?"

Küçük yazıları okudum. Vay anasını. Bu kesinlikle değiştirir.

BEN BİR SPONGE'UM

Hollis

Artık resmileşti. Kemiği olan bir köpeğim ve peşini bırakamıyorum. *Bir kadının orgasm olmasına nasıl yardımcı olacağımı, kolay orgasm olmayan bir kadın için ne yapacağımı ve orgasm olmayanlar için teknikleri* araştırmadan duramıyorum.

Bunlar koşarken okuduğum -ya da aslında metinden sese uygulamasının bana okuduğu- makalelerin isimleri. Kilometrelerce koşmak için sakın bir arka yol buldum ve Rhys ile Gavin festivalin ilk gününü kontrol ederken kulübeden çıkmayı başardım.

Bir kadının zevkini nasıl artıracağıma dair tüm bilgileri iliklerime kadar emen lanet bir süngerim. Daha iyi iletişimden, işleri karıştırmaya, öpüşmek için daha fazla mola vermeye, müziğe, pornoya ve sapkınlığa kadar her şey.

Yemyeşil üzüm bağlarının yanından geçerek bir tepeye doğru koşarken zihnim yatak odası fikirleriyle dolup taşıyor. Kulaklıklarımda koşu çalma listem yankılanıyor ve pompalayıcı melodiler yeni bir anlam kazanıyor. *Bana* daha hızlı ya da daha çok koşmam için ilham vermiyor.

Ama Briar'ı daha iyi *memnun* etmem için bana ilham vermek için.

Rhys'ten bir sır saklıyormuşum gibi bile hissetmiyorum. Briar'ın hiçbir şey söylemememi istemesi her şeyin önüne geçiyor. Yani ona gerçeği söylemekten muaf tutuldum.

Bununla birlikte, fırlatmadaki başarısızlıktan muaf değilim.

Araştırmalarım sayesinde ona nasıl yardım edebileceğime dair bir fikrim var ve bu fikir çok zekice olabilir.

Tepenin zirvesine ulaştığımda kalbim göğüs kafesime sertçe çarpıyor. Google'a belirli bir mağazanın en yakın konumunu sorabilmek için sessiz yol boyunca ilerliyorum. Sonra geri dönüyorum ve geri gidiyorum. Yokuş aşağı koşmak eğlencelidir ama hızınızı ayarlamanız gerekir. Bu bana yatakta iyi hizmet edecek bir metafor, ya da öyle umuyorum.

Kiralık eve ulaştığımda terden sıırılsıklam ve enerjiktim. Bir süre kalacak bir yerim olmadığından, uygulama ile arabamın kilidini açıyorum, kulübeden uzaklaşıyorum ve işime doğru yola çıkıyorum.

Kırk beş dakika sonra, güzel pembe kâğıtlara sarılmış bir hediye ve yanında bir kartla döndüm. Verandaya çıktığımda kalbim yine hızla çarpıyor, bu kez burada başka kimsenin olmadığını umuyorum. Sessizce kapıyı açıyorum. Önce oturma odasında, sonra da mutfakta Briar'a dair bir iz var mı diye kontrol ediyorum. İki odada da yok ve Donut da beni karşılamıyor.

Güzel.

Ama Gavin mutfaktaki dolapların önünde duruyor, telefonundaki bir videoya dikkatle bakıyor -sanki biri yemek pişiriyor gibi görünüyor- ve bir yandan da notlar alıyor.

Duş çalışıyor, Rhys içinde olmalı.

Mükemmel. Sadece Gavin'i geçmem gerek. Belki koridorda sessizce yürüdüğümü fark etmez. Ne de olsa odaklanması efsanevi, umarım bu benim lehime çalışır. Sesimi çıkarmadan sağa kırıp Briar'ın odasına doğru ilerliyorum.

Ben bir kediye. Ben bir casusum. Sessiz bir

süper kahramanım. "Aww. Bana hediye

almışsın. Çok güzel görünüyor."

Lanet olsun. Kapısında doğrulup ona sesleniyorum. "Evet. Sevdiğin parfüm, Worthy."

Eğer şanslıysam, konuşma burada bitecek. Briar'ın kapısına hafifçe vuruyorum. Kimse cevap vermiyor. Kolu çevirip odayı geçerek komodeye gidiyorum, sonra da hediyeyi içindeki kart ve notla birlikte oraya bırakıyorum.

İşte. Başardım. Ama arkamı döndüğümde Gavin kapıda duruyordu, kollarını

kavuşturmuştu. "Dostum." Sert bir düzeltme.

Bu tek kelime her şeyi anlatıyor, ben de iç çekerek onun sorulmamış sorusunu yanıtlıyorum. "Evet, Rhys'e ondan

hoşlandığımı söyleyeceğim."

"Güzel. Daha iyi olur." Saatine bakar. "Belki yakında?"

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, baba."

"Gerçekten yapacak mıydın?" diye şüpheyile sorduğunda gözlerini devirerek karşılık veriyorum.

"Evet, gerçekten öyleydim." Çıkıp kapıyı kapattım ve hediye sahnesine doğru başımı salladım. "Belki de *bundan* bahsetmemelisin?" "Bundan mı?" diye soruyor, biraz kafası karışmış gibi.

"Evet. O." Hecelememe gerek yok.

"Yani *bundan* bahsetmemi istemiyor *musun*?" Tırnak işaretleri

çiziyor. "Evet. Şu."

"Söyleyebilirsin, Hollis."

"Ne diyeyim?" Masum numarası yaparak soruyorum.

Eğlenerek başını sallıyor. "Gerçekten ona seks oyuncağı aldığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Hayal kırıklığı içinde inliyorum -kendime karşı. "Sadece anlamamışsındır diye umuyordum."

Homurdanıyor. "Ona aç bir köpek gibi bakmandan ondan hoşlandığını zaten anlamıştım. Gerçekten, seks oyuncağı hediyesi sadece temel bağlam ipuçlarından ibaretti. Pembe kâğıt, komodin, koridorda sinsice yürümen, sanki işi kotardığını düşünüyor muşsun gibi."

Tanrım. Ne kadar şeffafım?

En azından notta ne yazdığını bilmiyor. Bu sadece onun için.

On dakika sonra Rhys giyinmişti ve üçümüz markete gitmeye hazırдық. Ürün reyonuna girdiğimizde ve Gavin balkabağını mıncıklarken, Rhys ile konuşmak için en uygun zaman gibi görünüyor.

HADI HEP BIRLIKTE YÜZ MASKESİ YAPALIM.

Gavin

Arkadaşlarıma polislik yapmak gibi bir alışkanlığım yok. Ama gelecek haftanın çok garip geçmesini de istemiyorum. En iyisi Hollis'in aşkını da Rhys'inki gibi açığa çıkarmak.

Videodaki adamdan çok daha iyi yapacağımı bildiğim bu harika balkabağı kasesi tarifi için ana malzemeyi seçerken Hollis boğazını temizliyor. "Dinleyin Vikont, size söylemek istediğim bir şey var."

Rhys ona sahte bir düşünceli bakış atar. "Evde pantolon giymeyi sevmiyor musun?"

"Hayır. Hollis'in giymeyi sevmediği gömlekler," diye düzeltiyorum lahanaya doğru giderken. "Hatırlattığın için teşekkürler. Asla bilemezdim," diye mırıldanıyor Rhys.

"Her neyse," diyor Hollis, ben yapraklı sebzededen biraz alırken tekrar deniyormuş gibi.

"Bekle, bekle. Bu gece hep birlikte yüz maskesi yapmamızı umduğunu itiraf ettiğin zaman mı, Hollis?" Rhys soruyor. Bakışlarımı Rhys'e çeviriyorum. "Yüz maskelerinin nesi var?"

"Hiçbir şey," diyor Hollis, önce cevap vererek. "Aloe vera vitaminli olanlar şiş gözler için harikadır."

"Evet, onlar iyidir. Ama kafeinli göz maskeleri şişkinlik için daha iyidir," diye ekliyorum.

"Kahretsin. Gerçekten mi?" Hollis içten bir merakla soruyor. Başımı sallıyorum. "Kesinlikle. Biraz denemelisin."

Rhys sanki ona takıyormuşuz gibi bize bakıyor. "İkiniz de yüz maskesi mi yapıyorsunuz? İkiniz de mi?"

Hollis elini Rhys'in omzuna vurdu. "Bence daha uygun soru şu: *Sen istemiyor* musun?"

Rhys başını sallar. "Hayır. Hiç sanmıyorum."

"Sırf bunun için bu gece herkese yüz maskesi alacağım. Evet, *o kadar* cömertim," diyorum ve arabayı ürün reyonundan çıkarıp tuvalet malzemeleri reyonuna doğru yönlendiriyorum, Hollis'in aşk itirafını şimdi yapmasını umuyorum.

İkisinin de geçici oda arkadaşımızdan hoşlanması yeterince karmaşık. Daha da kötüsü ben de öyleyim. Ama yeni ortaya çıkan duygularım hakkında onları bastırmaktan başka bir şey yapmayacağım. Benim için hiçbir şey hokeyin önüne geçemez.

Bazıları hokeyin hayat olduğunu söyler. Ben bunu söylüyorum ve ciddiylim. Hokey sadece benim işim değil. Büyüdüğüm evde bu şekilde hayatta kaldım. O iki yatak odalı çiftlik evine asla evim demeyeceğim. Ben beş yaşındayken Madison, Wisconsin'de karlı bir günde bir kamyon ailemin arabasına çarptıktan sonra annemin hiç çocuk istemeyen kız kardeşi ve onun kobra kadar kötü kocası beni gönülsüzce yanlarına aldıktan sonra sahip olduğum tek ev buz üzerinde bulduğum ev oldu.

Birlikte oynadığım takımlar.

Pistte bana güvenen çocuklar.

Şehirler arası rakiplerimize ders veren, pivotumun takıntılı olduğu, takımımın kanat oyuncusunun aşık olduğu bir kadının peşinden gitmem mümkün değil. Bu adamlar benim takımındaki en yakın arkadaşlarım, hatta hiç sahip olmadığım kardeşlerim gibiler. Hepimizin karmaşık bir şekilde bağlı olduğu bir kadının peşinden koşmak sadece bela aramaktır.

Hollis'in ne yaptığı onu ilgilendirir ama bu konuyla bir an önce ilgilense iyi olur. Ona bir bakış *attım*.

Hızlıca başıyla onayladıktan sonra odağını Rhys'e çevirir. "Her neyse Rhys, yüzümüze kömür ve greyfurt bulaşana kadar bekleyebilirim ama dinle," diyor omuzlarını dikleştirerek, ama kasılıyormuş gibi değil, daha çok erkek olma zamanının geldiğini biliyormuş gibi. "Ben de Briar'dan hoşlanıyorum."

Serpinti için kendimi hazırlıyorum. Herkesin iyi geçinmesini istiyorum. Bu yüzden hepimiz ayak işlerini yaparken Hollis'e bunu yapması için ısrar ettim. Böylece gerekirse araya girebilirdim.

Arabayı durdurup Rhys'i izliyorum. Yüz ifadesi birkaç uzun saniye boyunca boş kaldı. Bu

kötü bir şey. "Öyle mi?" Rhys sıfır duyguyla Hollis'e soruyor.

"Senin de öyle olduğunu biliyorum," dedi Hollis, Rhys'in soğukkanlı tepkisinden rahatsız olmadan. "Bu yüzden bilmeni istedim." "Bu çok ilginç." Rhys bir şeye hazırlanıyor gibi bir hali vardı.

İşler kızıışmadan araya girdim. "Çocuklar, o bizim bir arkadaşımız ve misafirimiz. Onun için rekabet edemezsiniz." Hollis bana doğru dönerken kıs kıs gülüyor. "Yarışmaktan bahseden kim?"

Bakışlarımı önce Rhys'in koyu renk gözlerine, sonra da Hollis'in açık renk gözlerine çeviriyorum. "Öyle değil mi?" Odayı yanlış mı algılıyorum?

Rhys de kıkırdar. "İkimiz de ondan hoşlanıyoruz diye rekabet etmek zorunda değiliz."

"Okaaaay." Ne yapacağımı şaşırdım.

Rhys onaylayan bir gülümsemeyle Hollis'in omzuna vurur. "Her zaman harika bir zevkimiz vardı, değil mi?" "Hâlâ öyleyiz," diyor Hollis gülerek.

Kendimi kaybettim. "Ne oluyor lan burada?"

Hollis omuz silkiyor ve gülümsüyor. "Bazen paylaşıyoruz."

Donup kaldım. Bu cevabı beklemiyordum ve boğuk bir şekilde "Sen... öyle mi?" diye cevap verirken kararsız kaldım. Kız arkadaş gibi mi?

Kız arkadaş mı paylaşıyorsunuz? Stefan ve Hayes'in eşleriyle olduğu gibi mi?"

Muhtemelen, Ivy önce onların kız arkadaşydı. Ivy, Stefan ve Hayes'in nasıl bir araya geldiğinden emin değilim, sadece takıma girdiğimde üçlü olduklarını biliyorum. Belki de Rhys ve Hollis'in kastettiği budur?

Rhys başını sallar. "O kadar ciddi bir şey değil. Daha çok dışarıda bir gece, bir parti gibi bir şey. Aynı mükemmel zevke sahip olduğumuzu fark ettiğimizde."

Bunun peşini bırakamam. "Ne zamandı o?" "Üniversitedeyken," diye kolayca cevap veriyor Hollis.

"Aynı okula gitmediniz." Onları teknik bir konuda yakalamışım gibi göğsünü işaret ediyorum ama aslında sadece merak ediyorum. "Ama birbirimizle çok oynadık," diyor Rhys. "Yani..."

Tercümesi: Sonrasında birlikte takıldık ve kadınlarla tanıştık.

Ki, evet. Bunu maçlardan sonra da yapmıştım. Ama asla başka bir adamla birlikte değil.

Göğsümde tuhaf bir gerginlik var. Paylaştıkları için değil. Ama bana bundan hiç bahsetmedikleri için. "Hiç söylemedin-"

"Dostum. Biz öpüşüp söylemeyiz. Ya da sevişip söylemeyiz," diyor Hollis bana, sanki temel aritmetiğin nasıl işlediğini açıklıyormuş gibi.

Sonra fark ettim ki, sapkınlıklarından bahsetmedikleri için kızgın değilim. Kendimi biraz aptal gibi hissediyorum. Sanki hiç bilmediğim gizli bir odaya erişimleri varmış gibi. Merdivenlerin arkasında, ben uyurken gizlice girdikleri gizli bir kütüphane.

"Siz ikiniz gerçekten Briar'ı paylaşmayı mı planlıyorsunuz?"

Rhys gülüyor, acımasızca değil. Yine de bana güldüğünü hissetmekten kendimi alamıyorum. "Bu, dostum, tamamen ona bağlı. Her zaman kadına bağlıdır," diyor, paylaşmanın nasıl yapıldığını bilen havalı bir uzman gibi.

Ve gerçekten, sanırım öyle.

"Bu Briar'ın kararı," diye ekliyor Hollis. "O ne isterse. İster o olsun. Ya da ben. Ya da hiçbir. Her şey ona bağlı. Hiçbir şey... ya da her şey. Değil mi Vikont?"

"Doğru," diye onaylıyor Rhys.

Aniden beklenmedik bir eğitim alıyorum. Ama bilmek istediğim tek şeyin kurallar olmadığını fark ediyorum. Beynimde tekrar tekrar duyduğum bir şarkı parçası gibi yinelenen bir soru var.

Kendimi tutmalıyım. Gerçekten tutmalıyım. Ama merak beni ele geçirdi. "Neden? Neden paylaşmayı seviyorsun?" Bu soru beni savunmasız hissettiriyor ama bu merakı gidermem gerekiyor.

Rhys güzel bir geceyi hatırlıyormuş gibi sevgiyle gülümsüyor. "Çünkü zevkten bunalmış bir kadından daha ateşli bir şey yoktur."

Hollis önemli bir şekilde boğazını temizler. "Daha ateşli olan tek şey, onu bunaltan kişinin siz olmanızdır."

Rhys, Hollis'in mükemmel bir noktaya parmak bastığını söylercesine parmağını kaldırır. "Evet. Haklısın. *Bu*. Bu daha ateşli."

Misafirimizi hayal ederken beni görmemeleri için etrafımda dönüyorum ve bir sürü yüz maskesi alıyorum. Neyse ki bu gece maskelerimiz olacak. Belki bu pembe greyfurt yapışkanının altında, Briar'ın nasıl görüneceğini hayal ettiğim belli olmaz... bunalmış.

* * *

Eve döndüğümüzde Briar kanepeye uzanmış, dizüstü bilgisayarında bir şeyler tıkırdatıyor, yüzünde memnun bir ifade var. Zevkten harap olduğunda da böyle mi görünüyor?

Bakışları benim üzerimde. "Hazır mısın, Gavin?" Yutkunuyorum.

Neye hazır olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, kulübedeki bu önümüzdeki haftanın çok daha ilginç hale geldiği.

BALIKÇILIĞA GİDİYORUZ

Rhys

Hardal çiçekleri vazoda işe yarar mı?

Yemyeşil ön bahçede durmuş Siri'ye bunları kesip kesmemem gerektiğini soruyorum, ancak cevaplar *hayır, seni aptal Soğanlarla karamelize et.*

İnternet cidden çıldırtıcı ama Amira bu robot sonuçlarıyla eğlenirdi. Ona mesaj atıp Siri'nin cevabını söylemek geliyor içimden ama temas kurmak için bahaneler uyduruyormuşum gibi görünmek istemiyorum.

Sanki hâlâ bir sözleşme için can attığımı hatırlatan küçük şirin mesajlar göndermem gerekiyormuş gibi. Ya da geleceğimle ilgili bir parça bilgi.

Elimde makasla, bu çiçekleri bir vazoya koyup koymamam gerektiğini öğrenmek için bir kez daha deniyorum. Sanırım asıl bilmek istediğim Briar'ın çiçeklerden hoşlanıp hoşlanmadığı. O ve Gavin yemek yapmakla meşgul, Hollis de masayı hazırlıyor. Ya da en azından ben onun yemek yaptığını sanıyordum ama çimlerin üzerindeki ayak hışırtıları bana aksini söylüyor.

Bana doğru yürüdüğünü bir an için fark ediyorum. "Evet, onları kesebilirsin" diyor. "Evet, masada güzel görünüyorlar. Evet, onlarla yemek bile yapabilirsiniz."

Birileri zihin okuyormuş. "Kafamın içinde kirasız mı yaşıyorsun?" Cevap evet olsa da.

"Hayır," diyor gülerek. "Seni telefonla konuşurken ve elinde makasla dururken gördüm, ben de çıkıp yardım edeyim dedim."

Onu etkilemeye çalışmıyormuşum gibi rahatça omuz silkiyorum. "Masanın üzerinde güzel durabileceklerini düşündüm. Sen ne dersin?" Çevirisi: *Çiçekleri sever misin?*

"Babam her hafta anneme çiçek alırdı."

Kullanılmış. Geçmiş zaman. "Vefat mı etti?" Kişisel deneyimlerimden, kayıp konusunda doğrudan konuşmanın en iyisi olduğunu öğrendiğim için soruyorum.

"Hayır. Ben on yaşındayken çekip gitti." Küçümseyici bir el salladı. "Bu konuyu neden açtığımı bilmiyorum. Sanırım çiçekler bazen bana onu hatırlatıyor, çünkü babam her hafta çiçeklerle ona romantizm yaşatmaya çalışıyordu. Yine de güzeller."

Ve artık onun için çiçek kesmiyorum.

Hafifçe sallanan ve esintiyle vanilya kokusu yayan sarı çiçeklere bakıyorum. "Onları burada bırakayım o zaman," diyorum, Siri'nin gelişigüzel cevapları kıcımlı kurtardığı için minnettarım.

Briar burnunu havaya kaldırıp içine çekiyor. "Taze çiçeklere bayılırım. Dışarıda yoga yapmayı hep sevmişimdir ama özellikle burası, çünkü çok güzel kokuyor. Buraya geldiğimde kendimi biraz kaçmış gibi hissettim."

Bu artık bir kaçış olamaz. Belki de en son isteyeceği şey, bırakın iki erkeği, bir erkeğin ona asılmasıdır. "Kulübeye carptığımız için muhtemelen tam tersi olmuştur?"

İşte. Belli etmeden bilgi toplamaya çalışıyorum.

"Benim için sorun değil."

"Hmm. Emin misin? Küçük bir kulübeyi, sürekli tartışan, durmadan boş boş konuşan ve sürekli yemek yiyen üç iğrenç hokey oyuncusuyla paylaşmak bingo kartında yazıyor olamaz."

"İğrenç değilsin. Güven bana," diyor. "İğrenç olmayı deneyebiliriz," diye takılıyor.

"Bu bir tehdit mi? Beni korkutup kaçırarak için kabalaşmaya mı çalışacaksın?" diye meydan okuyor ama hiç tedirgin

görünmüyor. Hayır, gözlerindeki o vahşet, çenesini kaldırışı - korkusuz görünüyor. Sert.

"Deneyebilirim. Eğer gerçekten istiyorsan," diyorum. "Ama bu zor olacak çünkü ben doğuştan çekiciyim."

Gölümsüyor, rahat, sakın. "Kesinlikle öylesin, Rhys Corbyn." Beklediğimden daha uzun bir süre bakışlarımı tutuyor. "Ve haklısın. Kesinlikle bingo kartımda yoktu. Ama buna aldıracağımı hiç sanmıyorum."

Tamam, bu da bir istihbarat. Muhtemelen şirketimizi seviyor. Ben bunu düşünürken, o bana başka bir önemli bakış attı. Aklında bir şey olduğunu söyleyen bir bakış. Sanki beyni olasılıklar üzerinde dönüyor.

Ne olduğu hakkında bir fikrim yok, bu yüzden önceki konuya dönüyorum. Paylaştığı şeyi kabul etmemek kabalık olur. "Annen gittiği için üzgünüm. Kolay olmamıştır."

"Değildi, ama uzun zaman önceydi. Ve hey, ben bir baba kızıyım. Babamın bir garajı var, bu yüzden lastik değiştirmeyi ve motor tamir etmeyi biliyorum."

Islık çalarım. "Bu çok ateşli."

"Bir tornavidayla neler yapabildiğimi görene kadar bekle." Sonra alnını kulübeye doğru eğiyor. "Gitmeliyim. Gavin'i mutfakta bıraktım."

Ona Bay Bağımsız olduğunu söylemek istiyorum. Bütün yemeği kendisi yapar, sonra hepimize servis eder, herkesin yeterince aldığından emin olurdu. Ama birinin yemek yapmasına yardım etmesine izin vermesi güzel.

"Masada görüşürüz," diyorum.

"İçeride görüşürüz," diyor ve mavi gözleri sanki beni değerlendiriyormuş gibi vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken parıldıyor. O güzel aklından neler geçiyor acaba?

Çiçekler onun kalbine giden yol olmayabilir, ama kahretsin, ne olduğunu bulacağım.

Bir dakika sonra makasla içeri dönüyorum, Briar Gavin'in sebzeleri dilimlemesine yardım ederken onları mutfak çekmecesine koyuyorum.

Lahanayı yıkamak için lavaboya yöneldiğinde bıçağı yere bıraktığında, bakışlarının onun üzerinde kalmasına izin verir. Uzun bir süre.

ŞARAP İÇME ZAMANI

Briar

Bu gece aklımda iki şey var. Birincisi, Hollis'in bana yaptığı kesinlikle cazip teklif ve kuşkusuz kullanmak için can attığım hediye. Not beni baş döndürücü bir ruh haline soktu ve bu öğleden sonra eve döndüğümde onu bulduğumdan beri bir döngüde çalıyor.

Eğer bana sevdiğiniz şeyleri öğretmek isterseniz, öğrenmek isterim. Ben mükemmel bir öğrenciyim. -H

Ayrıca Steven'in yarışmasından kazandığım on bin dolarlık para ödülüne ve onunla neler yapabileceğime kafayı takmış durumdayım. Şimdiden planlarım var.

Ancak bu cazip ikiz düşünceler, Gavin'in mutfaktaki mutlak hüneri karşısında garip bir şekilde arka planda kaldı.

Neden bu kadar şaşırdım bilmiyorum. Yemek yapabildiğini söylemişti. Ama bu kadar becerikli ve kolay yemek yapmasını beklemiyordum. Gavin mutfakta akıcı bir şekilde hareket ediyor, havuçları dilimliyor, kabakları baharatlıyor ve kinoayı kaynatıyor, ben de onun yardımcı şefi olarak çalışıyorum.

Bana günümle ilgili sorular sorarken ben de onun emirlerini mutlulukla yerine getiriyordum. Gruplardan birini yakalayabildim mi?

Dersim nasıl geçti?

Yapması en zor poz hangisidir?

Cevabım mı? *Çalma listelerime bazı gruplar ekledim. Mükemmel. Ve Shavasana.*

Tabii ki sonuncusu çok anlamlı - Shavasana rahatlatıcı bir poz ve ben rahatlama konusunda berbatım. Ama bu daha sonra konuşulacak bir konu.

Şimdilik, zamanlayıcı bip sesi çıkarırken Gavin fırını işaret ediyor. "Kabağı al, tamam mı?" diye soruyor bana üzerinde şarap şişesi resmi ve *Şarap Zamanı* yazan kırmızı bir tencere tutacağı uzatırken.

"Emredersiniz efendim," diyorum ve tencere tutacağını alırken ona şımarık bir gülümseme gönderiyorum. Mutfak rutinde bir duraklama oluyor. Alnında bir çatıklık. Sanki sözlerimi tekrarlıyor, tartıyor.

Gözleri karardığında, *evet efendim* dememden hoşlandığına eminim.

Nabzımın titremesine bakılırsa tepkisi hoşuma gitti.

Sonra bir anlığına gözlerini kapatıyor, sanki zihnini işgal eden düşünceleri uzaklaştırıyormuş gibi.

Onları açtığında, içinde lahana olan tavayla ilgilenerek etrafta dolaşiyor. Bu benim de o andan kurtulmam için bir işaret, ben de üzerinde kabak olan fırın tepsisini kapıyorum.

Hollis masayı hazırladı bile ve şimdi dışarıda Rhys'le basket atıyor, Donut da pencereden onları izliyor. Tepsiyi tezgâhın üzerine koyduğumda Gavin bana başka bir soru yöneltiyor. "Yogaya nasıl başladın?"

"Rehabilitasyon için ihtiyacım vardı. Aslında lisede futbol oynamıştım," diye açıklıyorum. "Ama ilk yılımda ACL'mi yırttım." Kinoa tenceresini kapıp lavaboya boşaltırken yüzünü buruşturuyor. "Ahh. Bu benim kâbuslarımdan biri."

"Genellikle sporcular için öyledir."

Gülümsemesi sempatik ama aynı zamanda üzücü. "Bu çok kötü, Briar. Profesyonel bir futbolcu olmayı mı umuyordun?"

Sorunun açık olmasını takdir ediyorum. İstedğim bu olsaydı benim de bir çocuk olacağımdan hiç şüphe duymadan sorduğu için. Yapmakta olduğu "kabak kasesi" ile uyumlu kremalı pesto sosunu karıştırmak için ocağa doğru ilerlerken, "O zamanlar bunu umuyordum," diyorum. "Koşmayı ve yarışmayı seviyorum. Ve tekrar futbol oynayabilmek için rehabilitasyonda yapabileceğim her şeyi yaptım. Yoga da dahil."

"Peki mükemmel bir uyum muydu?"

Başımı sallıyorum. "Aslında ilk başta nefret ettim. Çünkü futbol değildi. Ama tekrar futbol oynamama yardımcı olacağını umarak yoga yapmaya devam ettim. Bunu istediğim seviyede yapamayacağım belli olduğunda, zamanla fark ettim ki

bir şekilde yogaya aşık oldum."

Kinoayı önceden terbiye edilmiş bir karıştırma kabına koyarken, "Kinoayı neden seviyorsun?" diye sormadan önce bunu düşünüyor gibi görünüyor.

Bu mu?"

"Neredeyse herkes yoga yapabilir. Eğer bir sakatlık geçirdiyseniz. Sakatlanmadıysanız. Eğer bir sporcuysanız. Ya da hiç Hayatında spor yaptıysan. Eğer koordineliyseniz. Sol ayağınızla sağ ayağınızı ayırt edemiyorsanız. Ve her boydan insan da bunu yapabilir. Var olan en erişilebilir fiziksel aktivitelerden biridir. Tek gereken pratik yapmak. Ve ben buna pratik denmesini seviyorum çünkü bu size bir egzersiz biçimi olarak yoga hakkında bilmeniz gereken her şeyi anlatıyor. Pratik yaparsınız ve ne kadar çok pratik yaparsanız, size o kadar çok şey geri verir."

Gavin karıştırma kabından başını kaldırıp bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor - ondan pek sık görmediğim bir gülümseme. Bazı sert yanları var. Diğerlerinden daha çok zımpara kağıdına benziyor. Ama nadiren gösterse de yumuşak bir tarafı olduğunu görmek çok tatlı. "Bunu sevdim," diyor düşünceli bir şekilde. "Sorumluluğun sende olduğu fikri. Her şeyi sen yapıyorsun. Sadece sen."

"Aynen öyle!"

Kinoa karışımına lahanayı eklerken, bakışları bir şeyi tartıyormuş gibi kısa bir süre bana kayıyor. Tekrar kaseye bakıyor, sonra biraz sessiz bir şekilde "Videolarınızdan bazılarını izledim" diyor.

"Öyle mi?" Gülünç bir şekilde duyulandım.

"Onları yapıyorum," diyor, sanki itiraf etmesi zormuş gibi.

"Buna bayıldım." Heyecanımı gizleme zahmetine girmiyorum. Birinin videolarımı izlediğini ve beğendiğini öğrendiğimde her zaman heyecanlanırım. "Sea Dogs'a gitmeni özlemiştim." *Ben* değil, ama sorun değil. Açılmanın onun için kolay olmadığını söyleyebilirim.

"Bunları yaptığın için mutluyum," diyorum.

Gavin aniden yoğun bir şekilde tencereyle ilgilenmeye odaklandı ve bu konu için sınırına ulaştığı açık, bu yüzden direksiyona geçiyorum. Tezgâhta önümde duran ağız sulandırıcı yemeğe bir el sallıyorum. "Böyle yemek yapmayı nereden öğrendiğini bilmem gerek. Şu otuz dakikalık şef programlarından birine falan çıkman gerektiğini hissediyorum."

"Kendim öğrendim." Burada gerçek bir gurur var. Ama alt metnini de duyuyorum. Sanki bunu onun için yapacak başka kimse yokmuş gibi. Sanki başka seçeneği yokmuş gibi.

"Kitaplar mı? Yemek tarifleri? Yemek programları?"

"Sadece YouTube'da yemek videoları izliyorum ve daha iyisini yapmaya çalışıyorum." Gülüyorum. Bu tam bir sporcu yaklaşımı.

"Yani rekabetçisin?"

Ela gözleri parlıyor. "Sadece birazcık," diyor kuru bir sesle, sanki anlaşıldığına sevinmiş gibi. "Bu ziyafeti denemek için sabırsızlanıyorum."

"Bence hoşuna gidecek," diyor.

"Ukala."

"Biraz da orada."

* * *

Karar? Herkes seviyor. Akşam yemeği vakti geldiğinde, Hollis yemekle ilgili ilk iniltiyi çıkaran kişi oluyor. Hollis çatalını onaylarcasına kinoa, lahana ve pesto ile dolu balkabağı kasesine doğrultarak "Bu harika," diyor. Donut bile kanepeden başını kaldırıyor. "Böyle yemek yapmak varken neden duvar dibi mekanlarında taco yiyoruz?" Hollis soruyor.

Gavin kaşlarını çatıyor. "Çünkü o zaman siz palyaçolar için her gece yemek pişirmek zorunda kalırım."

Ben daha nedenini sormadan Rhys bakışlarını yakalıyor ve açıklıyor: "Gavin bir seri yakaladığında hep aynı şeyi yemen gerektiğine inanıyor."

Kediyi kurtardığımız gece bir suşi serisindeydik."

"Balık sever Frances Furbottom için ne büyük şans," diyorum ve babamın bana gönderdiği fotoğraflarını onlara göstermeyi aklıma not ediyorum. Kedim büyükbabasıyla şımarık bir hayat yaşıyor. Ona gölgelikli bir yatak yapmadığına şaşırdım. Kaseden bir ısırık daha alıyorum ve Hollis'in şefi övme korosuna katılıyorum. "Bu tahmin ettiğim kadar iyi, Gavin. Hayır, daha iyi. Ve kaselere bayılırım."

"Biliyorum," diyor Gavin, ağzı kanaryalarla dolu bir kedi gibi. "Bunu nereden biliyorsun?" Rhys başını eğerek sorar.

Gavin, Rhys'in meraklı bakışlarına doğrudan karşılık verir. "Biyografisinde öyle yazıyor." Gavin boğazını temizler. "Briar Delaney, egzersiz bilimi okuduğu üniversiteden beri yoga, pilates ve esneklik karışımı bir eğitim veriyor. Çalma listelerini, kaseleri ve kurtardığı evcil hayvanlarını seviyor. Ve iyi bir çift botun gücüne inanıyor."

Vay canına... Biyografimi ezberlemiş.

Hollis takdirle ıslık çalar. "Şu haline bak. Bizi gösteriyorsun." Rhys yavaşça alkışlar. "Birileri okuyabiliyor."

Bir kadeh şampanya kaldırıyorum. "Gavin'in yemeklerine. Rhys'in planlarına ve Hollis'in..." Hollis'le bir sırrım olduğu ve tostunu seçerken bunu diğerlerine çok belli etmek istemediğim için bir süre bekledim. "Hollis'in kulakları. Çok iyi bir dinleyicidir." Bu

karşımdaki adamdan flörtöz ve edepsiz bir sırıtış alıyorum. "İyi bir haftanın şerefine kadeh kaldıralım," diye ekliyorum.

Dördümüz birden kadehlerimizi tokuşturduk ve "İyi bir haftaya" dedik.

Şampanyadan bir yudum alıyorum. Dilimde taze ve karıncalanıyor ve Rhys'in şehre geldiği son dersimi hatırlıyorum. Sonrasında konuşmuştuk ve ben şampanyanın en sevdiğim şey olduğundan bahsetmişim. Bardağa bakıyorum, sonra yakışıklı İngiliz'e bir bakış atıyorum. Bakışları flütümün üzerine düşüyor, sonra yükseliyor... ağzıma.

Tenimin her yeri karıncalanıyor. Bu şampanyayı *benim için* aldı. Gavin *benim için* kaseler yaptı. Hollis *benim için* bir hediye bıraktı. Yemeğin geri kalanı boyunca düşüncelerim yarışmaya dönüyor. Steven'ın teklif ettiği para ödülüne. Üç adama

Birevi paylaşıyorum. Zihnim bir langirt oyunu, gümüş top paletlere, tamponlara, rampalara çarpıyor. Sonra yanıyor.

Belki de şampanya yüzündendir. Muhtemelen hediyelerdir. İntikamın tatlı cazibesi olabilir. Ya da belki de bana çok özel bir misafirmişim gibi davranmalarındır. Her neyse, kilidimi açtı. Ve o para ödülünü nasıl kazanacağımı çok iyi biliyorum.

Çatalımı kaldırıyorum ve flüte hafifçe vuruyorum. Üç çift göz bana dönüyor ve ben hiç vakit kaybetmiyorum. "Eski sevgilimin sitesi bir kadın köşe yazarı için harika bir erkek arkadaş nasıl olur konulu bir yarışma düzenliyor ve ben de katılmak istiyorum. Anonim olarak. Kazananları bağımsız bir firma seçecek, böylece yarışma fikrini ona ben vermiş olsam da benim olduğumu bilmeyecek. Ödül on bin dolar ve bu para yoga ve esneklik uygulamamı başlatmama yardımcı olacak." Duraklıyorum, sonra uçurumdan aşağı atlıyorum. "Tek sorun şu ki, fikirlerimi gözden geçirecek birine ihtiyacım var. Onları tartışmak, incelemek, bir kızı gerçekten etkilemek isteyen bir erkeğin gerçekten yapabileceği şeyler gibi göründüklerinden emin olmak gibi."

Rhys'in eli havaya kalkıyor. "Sana yardım edeceğiz," diyor, tıpkı kediyi kurtarıırken yaptığı gibi.

Böyle bir hız beklemiyordum ama bayıldım. "Yapacak mısın? Bu hafta yapabilir miyiz? Hepimiz burada olduğumuza göre pratik görünüyor."

"Programımı kontrol edeyim. Ah evet, görünüşe göre bu hafta müsaitim," diyor Rhys sırtarak -benim de gülümsememe neden olan bir sırıtışla. "Ben harika bir erkek arkadaşım. Hatta yarınki yoga atölyene kadar sana eşlik edebilirim. Bu harika bir erkek arkadaşın yapacağı bir şey, sence de öyle değil mi?"

Sabah ikimizin birlikte şehre gidişimizi çok net hayal edebiliyorum. "Evet, istiyorum," diyorum, yanaklarım ısınıyor.

"Güzel. Daha sonra istersen bir fincan çay da içebiliriz. Günün hakkında konuşuruz," diye ekliyor ve kendine güveni bir zap gibi

Vücudumdaki elektriği. O ne istediğini bilen bir adam. Bunu söylemekten korkmayan biri. Kendini ortaya koyan biri.

Benim ve arkadaşlarının önünde.

Sanki burada bir tek biz varmışız gibi her yanıma ürperiyor. Rhys bana kesinlikle öyle bakıyor. Geçen hafta dördümüzün birbirimize attığı mesajlara geri dönüyorum, derslerime ne kadar sık geldiği konusunda onunla dalga geçiyorlardı. Bu bir süredir istediği bir şey miydi?

Bu düşünce riskli olduğu kadar heyecan verici de. Hâlâ rakip takımlar için çalışıyoruz. Bir rakiple çıkarak sorun yaratmak ya da dikkatleri üzerime çekmek istemem. Nova bana Sea Dogs'ta büyük bir fırsat verdi. Bu, uygulamamı başlatırken faydalanacağım bir görev.

Ama tıpkı Hollis'in bana yatak odasında yardım etmeyi teklif etmesi gibi, Rhys de bana sadece bir yarışmada yardım etmeyi teklif ediyor. Ve *gerçekten*, bana *gerçekten* harika bir erkek arkadaşın ne olduğunu göstermek isteyen bir adamdan daha iyi kim yardım edebilir ki? Rhys'e gülümsüyorum ve içime endişe yerleşene kadar özel bir sırıtış gibi geliyor. Hollis Rhys'in rolünü kıskanacak mı? Masanın karşındaki, beni doruğa herkesten daha fazla yaklaştıran rahat adama bakıyorum. İfadesi rahat, dudaklarında bir gülümseme, "Sanırım *ikimizin de* sana istediğin şekilde yardım etmekten oldukça mutlu olduğumuzu göreceksin." diyor.

İkisi de.

Daha bu sabah, Hollis *paylaşma konusunda iyi olduğumuzu* söyledi. Bir kadını paylaşmayı kastettiğini düşünmemiştim. Ama bunun tek nedeni, kastettiği şeyin bu olduğuna kendimi inandırmak istemememdi.

Kanıtlar yanıldığımı gösteriyor. Ve nefesim kesildikçe, ipuçları da yanılıyor olmayı sevdiğimi söylüyor.

Peki ya üçüncü adam? Gavin paylaşma konusunda iyi mi? O da *ikisinin* bir parçası mı? Ama Gavin sessiz. Sessizliğinden bir şey çıkarmamaya çalışıyorum.

İkisine de evet demek istiyorum ama Donut kapıda zıplıyor. Mızımızlanıyor da. Sandalyeye geri oturuyorum. "Onu hızlı bir yürüyüşe çıkarmam lazım."

Hollis hiç vakit kaybetmeden, "Ben de size katılacağım," dedi. "Mükemmel."

Dışarı çıktığımızda, bu sabah diğer adamlar geldiğinden beri ilk kez Hollis'le yalnız kalıyorum. Ama bu sabahın aksine, orgazm tam da onunla konuşmak istediğim şey.

OYUNCAK KOLEKSİYONCUSU

Briar

Donut'u babamın Noel'de hediye ettiği koşum takımına soktuktan sonra -üzerine çörek serpiştirilmiş resimlerle kaplı-tasmasını elime alıyorum ve geceye adım atıyoruz. Taş patikadan çıkıp kaldırıma doğru ilerlerken ay gökyüzünde alçakta asılı duruyor ve sessiz mahalleye yumuşak bir parıltı yayıyor. Ağaçların arasından hafif bir esinti hışırdıyor, taze kesilmiş çimenlerin ve üzümelerin hafif kokusunu, zengin bir merlot vaadini, gevrek bir chardonnay olasılığını beraberinde getiriyor.

Donut tasmasını hevesle çekip kuyruğunu sallarken Hollis yanımda yürüyor. Yanımdaki adama bakıyorum ve gözlerindeki umut dolu pırıltıyı yakalıyorum.

Ay ışığı yüz hatlarını aydınlatıyor, yüzünün güçlü hatlarını, gür dudaklarının dolgunluğunu, çenesinin üzerindeki kırışıklıkları ortaya çıkarıyor. Rhys'in dikkati masadayken bile Hollis'in notu kafamda tekrarlanıyor -bana *nelerden hoşlandığını öğretmek istiyorsan, öğrenmek isterim*- ve beklenti göğsümde yeniden dalgalanıyor.

"Peki, notunuz hakkında..." Bir sonraki doğru kelimeleri arayarak başlıyorum.

Hollis usulca kıkırdıyor, sıcak nefesi gece havasına karışıyor. "Ben de bu konuyu açacağını umuyordum." "Beni şaşırttı. Hediye ve not."

"Neden?"

Çünkü kimse teklif etmedi. En önemlisi de kimse numara yaptığımı fark etmediği için.

Ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Onları söylemek hoşlanmadığım şekillerde açılmamı gerektiriyor. Korkunç derecede rahatsız edici bir şekilde. Babamın uyarıları Steven'la gerçekleştikten sonra -o *adamın adamına* umutlarım ve hayallerim hakkında açıldım ve sonra kedimi çalmaya çalıştı- *çok* çekingenim. Yine de, yetiştirilme tarzım, babamın sözleriyle diktiği korkuluklar, ailemin aşkının parçalandığını ve sonra hepimizin içinde kırıklar bıraktığını görme şeklim göz önüne alındığında, savunmasızlık benim için her zaman zor olmuştur.

Kendini yalnızlığa teslim etmiş babam, neredeyse hiç çıkmayan kardeşim ve kötü bir şekilde çıkan ben.

Bu Hollis'in önerdiği romantizm değil. Bu seks, bu iletişim ve bu bir deney. İletişim de tüm bu yarışmanın bir parçası değil mi? Rhys erkek arkadaşımı oynamayı, Hollis de seks öğrencisi olmayı teklif ediyor. Bir erkeğin *bana öğret* demesi için çok şey gerekiyor. Derinlere iniyorum ve acı gerçeği itiraf ediyorum. "Daha önce kimse fark etmemişti."

"Hep numara mı yaptın?"

"Evet," diyorum ve bunu yüksek sesle söylemek daha da üzücü geliyor.

"Briar," diyor ve bir kolunu bana doluyor. Bu dostça bir jest; birlikte bilardo oynadığım adamdan gelen sevgi dolu bir jest. "Sana mutlu bir son hazırlamalıyız."

Onun şakacı konuşma tarzına gülüyorum, sonra kahkahalarımı yutuyorum ve bir kez daha dibe batıyorum. Mavi gözleriyle buluşuyorum ve bir itiraf daha fısıldıyorum: "Yine de bunu düşünmeden edemiyorum. Teklifini."

Gülümsemesi de sönüyor, derin sesi gecenin sessizliğinde yankılanırken elini omzumda şehvetli bir şekilde gezdiriyor ve tenimde kıvılcımlar çakıyor. "Ben de öyle."

Göğsüm dönüyor, vücudum evet demem için beni zorluyor. Ama bir şey beni rahatsız ediyor. Başarısız olduğunu düşündüğü için mi teklif ediyor? Eğer bu onun için bir ego meselesiyse... Planının işe yarayacağını sanmıyorum. "Ama neden? Neden beni oraya götürmek istiyorsun?" diye soruyorum.

Durdu, başını eğdi, yüzümü inceledi. "Çünkü bana deli diyebilirsin ama yanlış türden erkeklerle çıktığımı hissediyorum."

"Ne ele verdi?"

"Ben de yanlış insanlarla çıktım."

Bunu beklemiyordum. Çok kaygısız görünüyordu, hayattan keyif alan ve nadiren rahatsız edici seçimler yapan bir adam.

Onu. "Gerçekten mi?" Adımlarımıza devam ederken soruyorum.

"Evet. Gerçekten." Derin bir nefes alıyor, uzaklara bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Pek çok insana güvenmiyorum. Aileme güvenirim. Arkadaşlarıma güvenirim. Takımına. Ama biriyle çıktığımda bunu unutuyorum. Yanlış insanlara güveniyorum. Sporunun gerçekliğinden ziyade fikrini isteyen insanlara."

Bu ilginç bir ifade şekli. "Seksi hokey oyuncusunun fantezisi mi?" "Senin sözlerin."

Gözlerimin kaslı vücudunda aşağı yukarı gezinmesine izin verdim. "Ateşlisin. Ampirik olarak." Bir kaşı meydan okurcasına kalktı. "Sadece deneysel olarak mı?"

"İyi. Ampirik olarak ve aslında," diyorum, sahte bir isteksizlikle.

"İşte. O kadar da zor değilmiş." Omzumu sıkıyor ve onun bu sevecen yanını seviyorum - dokunmanın bana olmadığı şekilde ona doğal gelmesini. Devam ediyor, "Her neyse, gerçekliği istemeyen kadınlarla çıkıyorum. Seyahat eden, yorgun kaslarla uğraşan, çok uykuya ihtiyaç duyan, pratik yapmak için zamana ihtiyacı olan bir adam. İşine kafayı takmış biri. Ama olmak zorundayım. Ailemle ilgileniyorum. Küçük kız kardeşlerimi üniversiteye gönderecek olan benim. Anneme yardım eden benim çünkü o bunu hak ediyor." Sesinde tutku var, ama hayal kırıklığı da var.

"Bunu onlar için mi yapıyorsun?" Bakıcılığından etkilenerek soruyorum.

"Elbette," diyor ama sanki başka bir seçeneği yokmuş gibi değil, daha ziyade bunu yaptığı için minnettarmış gibi. "Annem en iyisidir. O benim en büyük hayranım. Hepimizin en büyük hayranı. Her maçıma geldi, Maggie'nin oynadığı her oyuna gitti, Maya'nın üzerinde çalıştığı her fen projesine yardım etti, evde yardım etmemizi sağladı ve sadece... *oradaydı.*"

Hayatındaki kadınlardan sevgi dolu ve şefkatli bir şekilde bahsetmesi kalbimi sıkıştırıyor. Eski sevgilimin tam tersi. Hollis, bir kadını neyin harekete geçirdiğini derinden anlayan türden bir adam.

"Sanırım çoğu zaman önemli olan da bu," diyorum yavaşça, düşünceli bir şekilde. "Birinin *orada* olması." Başını sallıyor, gözlerinde sevgiyle bakışlarını karşılıyor. "Kesinlikle."

"Ama insanların sizi neyin harekete geçirdiğini gerçekten anlamadığını görüyorsunuz?"

İç çeker, teslim olmuştur. "Evet. Öyle. Çoğu kadın, her ne sebeple olursa olsun, formanın arkasındaki gerçek adamı istemiyor. Kaybettiğimizde nasıl hissettiğimi duymak istemiyorlar. Bir maçtan sonra vücudumdaki her şey ağrıdığında. Medya bizi parçaladığında." "*Ne yapabilirsin ki?*" diye omuz silkiyor. "Ben de her zaman mutlu olan adam oldum."

Yeni bir farkındalık, bir gong gibi yüksek sesle çalıyor. Hollis rahat bir sporcu ama aynı zamanda ağır bir sorumluluk yükü taşıyor. Ben sakın ve kendinden emin bir yoga öğretmeni değilim ama insanlara karşı temkinliyim. İkimiz de maske takıyoruz. "Sen de numara yapmak konusunda bir şeyler biliyorsun," diyorum nazikçe, sanırım dayanışma için omzuna vurarak.

"Yapıyorum. Bazen beni neyin strese soktuğunu göstermektense o mutlu adam olmak daha kolay geliyor. O yüzden anlıyorum. Ben de yanlış insanlarla birlikte oldum." Sokağı dönüyoruz, Donut kırmızı posta kutusu olan bir bungalovun önündeki çitleri kokluyor. "Sanırım... Sende biraz kendimi görüyorum."

Aramızdaki bu bağ biraz korkutucu. Ama daha da korkutucu olan, ona nasıl dokunulmak istediğimi gösterme ihtimalim.

Yine de umutsuzca dokunulmak istiyorum. Derin bir nefes alıyorum ve içimi korku kaplasa da yine de o zor şeyi söylüyorum. "Yatakta iyi hissetmek istiyorum. Ne istediğimi söylemek istiyorum. Açılmak. Sadece bunu yapabilir miyim bilmiyorum." Sinirlerimi ve korkularımı bir kenara bırakıp yutkunuyorum. "Ama denemek istiyorum."

Gülümsemesi sabah güneşi gibi parlak ve durdurulamaz. Bana doğru eğiliyor ve birkaç tutam saçını kulağımın üzerinden geçiriyor, parmakları tenimde geziniyor. "Ben çok ama çok sabırlıyım," diye fısıldıyor, kemiklerimi titreten boğuk bir sesle.

Sonra bir nabız gibi uyluklarımın arasına yerleşiyor.

"Ben de," diyorum ve bu ikimizin de gerçek olmak için verdiği bir söz gibi geliyor.

"Ve bilirsiniz, iyi bir erkek arkadaşın yatakta beni dinleyeceğinden eminim," diye ekliyor ve yarışmaya da katıldığını açıkça belirtiyor.

Teklif ettiği sadece seks

değil. Seks ve sabır.

Seks ve kırılganlık.

Seks ve dinleme.

"Bence de öyle," diyorum ama hormonlarım beynimi rehin almadan önce -ki kafamı kuşatmak için hızla ilerliyorlar- ekliyorum, "Yani sadece bir haftalığına, değil mi? Sonra arkadaşlığa geri mi döneceğiz?"

Güven ve işi hakkında paylaştıkları göz önüne alındığında bu çok mantıklı. İkimiz de romantizm piyasasında değiliz. Ama ikimiz de orgazm işiyle ilgileniyoruz.

Dolgun dudakları bir sırtışla yukarı kıvrılıyor. "Sen bana nelerden hoşlandığını öğretirken bile arkadaş kalabiliriz."

Bana neyi sevdiğini öğret.

Sözleri bedenimde titreşerek kalp atışlarımı hızlandırıyor. "Bu gece başlayalım."

Geri dönüyoruz, kulübeye doğru daha hızlı yürüyoruz, kızım önden gidiyor. Avluya vardığımızda, "Demek o oyuncak

ilgimi çekti. Ondan bende yok." "Çok
oyuncağınız var mı?"
Verandaya çıkarken, "Ben bir tür koleksiyoncuyum," diyorum.
Hollis'in gözleri, yıldızların aydınlatığı mürekkep mavisi gökyüzüne rağmen parlıyor. "Bu seks oyuncakları koleksiyonu
hakkında her şeyi duymam gerekecek.
Her bir detayı."
Kan vücudumda sıcak ve hızlı akıyor. Oyuncaklar hakkında konuşmak biraz ön sevişme gibi geliyor. Rhys'in bir
Adirondack sandalyede uzandığı, elinde kehribar rengi bir sıvı ve dergi modeli yüzünde meraklı bir ifade olan arka
güverteye ulaştığımızda, "O kadar çok oyuncagım var ki, pil stoku da alabilirim," diyorum.
"Ben de bu oyuncaklar hakkında bir şeyler duymak isterim," diyerek nefesimin kesilmesine neden oluyor.

ŞİRKET Mİ İSTİYORSUNUZ?

Rhys

Seçim Briar'ın dediğimde ciddiydim. Ancak bu, bir köşeye çekileceğim anlamına gelmiyordu.

San Francisco'da direnmek işe yarayabilirdi. Bu hafta harika erkek arkadaşlardan ve pille çalışanlardan bahsettiğimize göre artık bir seçenek olmadığı açık.

Ve eğer arkadaşım ve istediğim kadın seks oyuncakları hakkında konuşuyorlarsa, o zaman ben de şapkamı ringe atacağım.

Güvertenin yumuşak ışığı altında viskimi yudumluyorum, sonra bardağı ahşap sandalyenin koluna bırakıyorum, gözlerim önümdeki sarışın güzelde. "Bana bu oyuncaklardan bahsetmek ister misin?" diye ekliyorum. Umarım bir davettir.

Gözbebekleri büyür. Dudakları ayrılıyor. Ama sessiz, nefesi dudaklarında dolaşiyor.

Sonra, tek sesin dalların hışırtısı ve Donut'ın güverteye yerleşirken çıkardığı pati sesleri olduğu birkaç güçlü saniyeden sonra, Briar bana bir soru yöneltiyor. "Onları duymak ister misin?"

Sanki nerede durduğumdan emin olmak istiyormuş gibi sordu. Yeterince adil. Açıklığı hak ediyor. "Kesinlikle öyle," diyorum.

Bakışlarını Hollis'e çevirerek onu kontrol ediyor. "Ona söylememi ister misin? Hediye hakkında?" Şimdi daha da meraklandım.

Ama Hollis'in hemen başını sallamasına şaşırmadım. Hollis bir oyuncu. "Evet. Söyle ona," diyor. Sonra da kendinden emin bir şekilde elini saçlarında gezdiriyor.

Titriyor ve Tanrım, bu çok güzel. *Çok* güzel.

Briar muhtemelen şehvet sisinden çıkmak için bir süre bekliyor. "Hollis bana bir oyuncak aldı," diyor bana, nefesi biraz hırıltılı, sanki konuşmaktan ve onun dokunuşundan tahrik olmuş gibi.

Hollis'in ona bir seks oyuncakı alma cüretini düşünecek vaktim bile olmuyor. Ben daha çok onun tepkisine odaklanmış durumdayım; Hollis'in eli saçında olduğu için tahrik olmuş durumda. O da bunun farkında. Sarı saç tellerini omzundan süpürüyor. "Bununla oynamak çok eğlenceli olacak," diye mırıldanıyor ona.

"Öyle," diyor, nefesi tüy gibi.

"Mükemmel bir geceye benziyor," diyorum ve bakışlarımın bir süre daha onun üzerinde kalmasına izin veriyorum. Kısa bir süre için aklım sözleşmelere, menajerimin aradan sonra yapacağı toplantılara, bir terapistle gitmemi önermesine takılıyor. Romantizme ve onun tüm korkunçluğuna. Geleceğe. Ama bütün bunlardan bıktım. Bu, gerçeklikten bir hafta uzakta. Kendimi tutmayı bıraktım. "Arkadaş ister misin?"

Ağzı daha kelimeyi oluşturmamadan gözleri evet diyor. Bakışları Hollis'e kayar. "Senin için sorun olur mu?" Hollis bir elini onun sırtından aşağı kaydırır. "Kesinlikle."

Yarı heyecan, yarı şehvetle soluk soluğa kalıyor. "Siz... paylaşmak ister misiniz?"

İşte bu. Gelmiş geçmiş en harika soru. Bir fırsat. Bir merak. Bir kibrit çakıldı ve yasak bir arzu alevlendi. "Evet," diyorum, açıkça, böylece belirsiz bir şey kalmıyor.

Hollis elini kızın kıkırda gezdiriyor. "Öyle. Seni paylaşmamızı ister misin, Briar?"

Seksi bir nefesle titriyor, adam ona dokunurken gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Yapardım. Ama... Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum."

Bunu kabul ediyorum ve "Bunu nasıl yapacağımızı biliyoruz" diye cevap veriyorum.

"Bu işte oldukça iyiyiz," diye ekliyor Hollis, parmakları yeniden kızın gür buklelerinde gezinirken. "Nedenini bilmek ister misin?" "Evet." Sesi çaresiz geliyor, tıpkı benim hissettiğim gibi.

Hollis bana başını salladı, elini çekti.

Ayağa kalkıyorum, Briar'la aramdaki mesafeyi kapatıyorum ve hayatımda ilk kez, arzuladığım kadına istediğim şekilde dokunuyorum,

bir parmağını çenesinin altına soktu. "Çünkü ikimiz de seni iyi hissettirme konusunda takıntılıyız."

Bana daha da yaklaşıyor ve şu anda onu öpmemek için kendimi zor tutuyorum. Ama zamanı gelecek.

Omuzlarını dikleştiriyor, köpeğine bakıyor. "Donut'ı yerleştireyim." Briar, köpeği ayağa fırlayıp onu takip ederken içeriye açılan kapıya yöneliyor, kapıyı açmadan önce durup bize dönüyor. "Peki ya Gavin? Onun burada olması garip mi?"

Hollis kıkırdar. "Muhtemelen yüz maskesi yapıyordur."

Bu onu gülümsetiyor. "Neredeyse ona katılmak istiyorum." Sonra gözleri titriyor, olacakların heyecanıyla kararıyor. "Neredeyse, ama tam olarak değil."

"Yüz maskelerinden daha eğlenceli olacağız," diyorum.

Kapı kolunu tutuyor. "Beş dakika içinde benimle odamda buluş." Geri sayıyorum.

DİKKAT DAĞITICI ARMADILLO

Briar

Odanın kapısını kapatır kapatmaz arkama yaslanıp umutsuzca nefesimi tutmaya ve sakinleşmeye çalışıyorum. Çok heyecanlıydım. Çok gerginim. Çok umutluyum.

Çok tahrik
oldum. Böyle
bir şey var
mı?

Soru yağmurundan kurtulmak için başımı sallıyorum. *İki lanet adam* bana hizmet etmek için odama girmeden önce ihtiyacım olan son şey sorular... Gavin'in yukarıda ne yaptığını kim biliyor ki?

Donut odanın içinde dolaşıyor, biraz huzursuz, halıyı kokluyor, yatağın altına bakıyor. Onunla da ilgilenmek zorundayım.

Hemen bavuluma koşup bir köpek oyuncacı alıyorum, sonra da üzerine atladığı doldurulmuş bir armadilloyu ona fırlatıyorum. Sonra onu köpek yatağına itiyorum, Trina'nın bana verdiği küçük bir kucaklama kabı, çünkü onun köpeği de onlara takıntılı.

Donut oyuncacıyla birlikte içeri atlıyor, şu anda oyuncacığın gıcirtısı dikkatini iyice dağıtmış durumda. Belki benim de bir armadilloya ihtiyacım vardır. Bunun yerine banyoya gidip *makyajımı* tazeliyorum, sonra komodine gidip oyuncacıyı çıkarıyorum ve büyük boy yatağın üzerindeki beyaz yastığın üzerine koyuyorum. Oyuncak bir dili taklit ediyor, bu yüzden ilgimi çekti. Ama hazırlanırken, Sıcak Yaz Geceleri adını verdiğim bir çalma listesi seçiyorum, Şubat ayında olmamıza rağmen kendimi fazla pratik hissediyorum.

Bir dakika içinde ortaya çıktıklarında ne yapacağım?

Kafamın içinde her şey çok hızlı geliyor. Gözlerimi kapatıp, sadece nefes alıyorum.

İçeri, dışarı, içeri, dışarı.

Ve, kahretsin, bir onaylama ekliyorum. Kuşkusuz, sınıfta hiç kullanmadığım bir şey. Ya da hiç.

Ama neden başlamayayım ki?

Bu gece geleceğim. Bu gece geleceğim. Bu gece geleceğim.

Gözlerimi açtığımda, kapımın dışında iki ayak sesi duyuyorum, sonra bir rap. Donut havlarken karnım zil çalıyor.

"Ziyaretçilerimiz... var," diyorum yavruma, çoğul olana şeytanca gülümseyerek.

Ziyaretçilerim var ve tahmin et ne oldu, dünya? Bu kız bu gece gelecek.

Evet, olumlama böyle çalışır.

Ayağa fırladım, odayı geçtim ve kapıyı açtım. Midem zıplıyor ama sinirleri boş ver. Koridorda beni iyi hissettirmek isteyen iki iri yarı hokey aygırı var.

Onları içime çekiyorum - koyu renk saçları ve koyu kahverengi gözleriyle Rhys. Dağınık altın sarısı saçları ve cilveli bakışlarıyla Hollis. Rhys bir Henley ve kot pantolon giyiyor. Hollis daha rahat, şort ve tişört giymiş. İkisi de yalınayak.

Kısaca, son beş dakikada ne yaptıklarını merak ediyorum. Benim hakkımda konuştular mı? Yaklaşan deplasman maçları hakkında konuştular mı? Basket oynadılar. Kim bilir? Ama kafamı meşgul etmek istemiyorum.

Sorulardan ziyade eyleme odaklanıyorum.

"İçeri gel," diyorum ve cesaretimi kaybetmeden önce Rhys'in Henley'sinin yakasından tutup onu kendime çekiyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Sadece bir saniyeliliğine şaşırdı. Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdiğimde bir *oh*, sonra da memnun bir mırıltı. Elleri yüzüme geliyor ve yanaklarımı kavrayarak aç dudaklarıyla beni öpüyor. Dilinde viski tadı alıyorum ve kolonyasının ya da

belki sabununun sedir kokusuna karışıyor.

Başparmağını yanağımda gezdiriyor. Omurgamdan aşağı bir zing fırlıyor.

Öpüşmeyi kesiyorum ve tepkisini ölçmek için Hollis'e dönüyorum. Beni paylaşmaktan gerçekten hoşlanıyor mu? Ve vay canına. Karar kendini belli ediyor - adam düpedüz memnun görünüyor. Mavi gözleri parlıyor.

Hollis kapıya doğru başını sallar. "Belki de bunu şimdi kapatmalıyım."

Hollis kapıyı arkasından kapatıp evin geri kalanını dışarıya kapatırken Rhys, "Bunu sen yap," der. Gavin dışarıdaki tek adam. Bir kayıp acısı göğsüme saplanıyor. Şu anda ne yapıyor acaba? Kitap mı okuyor? Çalışıyor mu? Müzik mi dinliyor? Bir program mı izliyor? Köşedeki yatak odasında ne yaptığımızı biliyor mu? Ama Rhys'in bakışları ağzıma düştüğünde sorular dağılıyor. "Sana daha çok ihtiyacım var. Bunu çok uzun zamandır istiyordum."

Kanım kaynarken bile kıpırdamadan duruyorum. "Öyle mi?" "Evet." Tek bir kelime. Bir itiraf. Bir beyan.

O açıkça dürüst davrandığına göre, ben de aynısını yapmalıyım, bu yüzden Hollis'e dönüyorum. "Oyuncağı bana *neden* aldığını ona söyledin mi?" "Hayır."

Hollis'ten bu sabah tek kelime etmemesini istemiştim. Dileğimi yerine getirdi ve bu benim için dünyalara bedel. Ama bazı sırlar paylaşılmak içindir.

"Ona söylemek istiyorum," diyorum.

"Karar sizin," diye ekliyor Hollis. "Her zaman."

Kolay bir karar. Kaşlarını kaldıran Rhys'e dönüyorum, temkinli ama meraklı. Elbette, bu iki adam kadınları paylaşmayı seviyor olabilir, ama ya önce biri ona ulaşırsa? Bu skoru değiştirir mi?

Öğrenmenin zamanı geldi. "Hollis ve ben... dün gece biraz eğlendik," diye başlıyorum ve Rhys'in merakı sönüyor. "İkiniz birlikte miydiniz?" demeden önce geri adım attı.

PIS BİR MEYDAN OKUMA

Rhys

Briar'dan uzaklaşıyorum, içimde küçük kıskançlık alevleri çatırdarken keskin bir nefes alıyorum.

Dün gece takıldılar. Dün gece onunla birlikteydi. Dün gece, adam ona dokundu.

Bir elimi saçlarımda gezdirerek bu kıskançlıkla daha iyi başa çıkmaya çalışıyorum. Bunu hissetmeye hakkım yok ama yine de Hollis ve Briar'ı düşündükçe kendime engel olamıyorum.

Ne yaptılar? Keşke ben de orada olsaydım dedi mi? Bu nasıl oldu? Aylardır onu istiyordum ve sırf burada olduğu için ona ilk o mu dokundu?

Sonra kendi düşüncelerimi tekrar ediyorum.

Kendine gel dostum.

Bu çok aptalca. Ben de ona dokunabilmek için duvarlara tırmanırdım. Dudaklarımın arasından küçük bir kahkaha geçiyor. Hollis bir duvara tırmandı. İlk gece kedisini kurtarmak için balkona tırmanmıştı.

Belki de ilk dokunuşu o hak ediyordur. Daha da iyisi, belki de mesele *bizim* neyi hak ettiğimiz değil, *onun* ne istediği. Şu anda ikimiz de bunu istiyoruz ve önemli olan da bu. Paylaşmaya hazır. Bir ejderhanın altınlarını sakladığı gibi onun zevkini saklamak Briar'ı inanılmaz hissettirmeyecek. Derin bir nefes alıyorum, sonra bir tane daha alıyorum, bayrak dikmek için bu bencil istekleri bırakıyorum ve bunun yerine ona odaklanıyorum.

Dün geceyi hayal ediyorum. Kamburlaşmasını, inlemesini, nefes nefese kalışını. Sonra, bu gece.

Yalvarması, yakarması... ikimiz için de.

Ateş içimde daha fazla yanıyor, ama bu sefer şehvet tarafından körükleniyor.

"Rhys. İyi misin?" Endişeli sesi, kışkırtıcı düşüncelerimi kırıyor. Lanet olsun.

Kızgın olduğumu düşünüyor.

Tabii ki var, seni otuzbirci.

Dönüp ona doğru yaklaşıyorum ve şefkatli ellerimle yüzünü kavıyorum. "Sadece *bu işi* halledebilmek için uzaklaştım." Sanki bu tek kelime her türlü duyguyu kapsıyormuş gibi -kıskançlık, şehvet, bu küçük saplantı. "Senin yanında nefesimi tutmak çok zor."

Omuzları gevşedi. "Kızgın olduğumu sanıyordum."

"Evet, dostum, ben de," diyor Hollis, sinirlenme sınırında.

"Üzgünüm aşkım," diyorum ona, sonra da ona. "Üzgünüm dostum.

Sadece... ilk başta kıskandım." "Ben de olsam kıskanırdım," diyor Hollis,

her zamanki rahat haline dönmüş değil. Briar merakla başını eğiyor.

"Neden kıskandın?"

Tabii ki soracaktı. Aklımda ne kadar ön planda ve merkezde olduğunu tam olarak bilmiyorum. Elimi boynunun kenarından aşağı doğru sürüklüyorum, alaycı bir dokunuşla. "Seni her gördüğümde, her konuştuğumuzda aklımda sen varsın. Ve nelerden hoşlandığımı bilmek için ölüyorum. Neyi arzuladığını. Böylece sana bunu verebiliriz."

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor ve işimize geri dönüyoruz. "Bu soruyu soruyor olman hoşuma gidiyor." Elini kolunda baştan çıkarıcı ve şehvetli bir şekilde gezdiren arkadaşşıma bir bakış atıyor. "Hollis'in beni dinlemesini sevdim. Benimle dalga geçmesini sevdim. Dikkatini bana vermesini sevdim." Durdu, durakladı, sonra sanki ona bir şeye mal olmuş gibi, "Ve eğleneliydi. Ama ben hiçbir zaman... yani, hiçbir zaman bir erkekle tam olarak o noktaya gelemedim. Sadece yalnızken, oyuncaklarla. Ama başka birinin benim zevkimle tamamen ilgilenmesine izin verirken değil. İkinizin de bu

uçurumu aşmama yardım etmenizi çok isterim." "Ve bunun kolay olacağını sanmıyorum" diye eklerken sesi açıktı.

Ah. şimdi anladım. İkimize de ihtiyacı var. "Doğru takım arkadaşlarına geldin," diyorum, iğrenç meydan okumaya hazır olarak.

"Şimdi mi?"

"Kesinlikle öyle," diyor Hollis, belki de saçlarının kokusunu almak için ona doğru eğilerek, çünkü durakladığı yer orası, o sarı buklelerin yanı. "Senin için buradayız. Sadece senin için, bebeğim."

Onun hevesli bakışlarıyla buluşuyorum ve saplantımdan bir parça sunuyorum. "O kadar güzelsin ki seni yiyip bitirmeden yanında olmak çok zor."

Hollis onun arkasına geçiyor, ellerini şimdi iki kolunda gezdiriyor. Tüyleri diken diken oluyor. Onun dokunuşunda eriyor. Saçlarına bir öpücük konduruyor ama sonra bana şöyle diyor: "Onu yut. Eminim hoşuna gidecektir."

Briar titriyor.

Bu, odasına girmeden önce Hollis'le aramızda geçen bir sorunun cevabı - *onun hakkında konuşmamız hoşuna gidecek mi?*

Sadece emin olmak için...

"Öyle mi düşünüyorsun?" Tepkisini test edebilmek için ona soruyorum.

Hollis kızın saçlarını ensesinden çeker ve onu oradan öperek titremesine neden olur. "Oldukça eminim, ama denemeden bilemezsin, dostum." Boynundan kulağına doğru öpüyor, kulak memesini ısıyor. "Seni sertçe öpmesini ister misin bebeğim? Sana günü unutturmasını?"

Yutkunuyor ve muhtaç bir şekilde "Evet" diyor.

Hollis'in sesi değişiyor. Sert. Bir emir. "O zaman arkadaşşıma *lütfen* de."

Briar dudaklarını ayırmış, yanakları kızarmış ve elleri bağlı bir şekilde bana bakıyor. Hollis bileklerini arkasından tutmuş, sanki onu bana sunuyor.

Çok iyi bir dostum.

Ama lütfen demiyor. Gözleri arzuyla parlıyor, ama irislerine kazınmış bir şüphecilik de var. "Dün gece birlikte olduğumuz için kızgın olmadığına emin misin? Bunun garip olmasını istemiyorum."

Ses tonunda bir sertlik var. Kendini koruma, sanırım. Son zamanlarda yediği kazıklar düşünüldüğünde mantıklı. O duyguyu ben de biliyorum, ben de o yollardan geçtim. Parmaklarımın arkasını yanağında gezdiriyorum, az önceki hayal kırıklığım için kendimi çok kötü hissediyorum. "Hiç de kızgın değilim," diye onu temin ediyorum. "Sadece daha önce paylaşmadık, bunu çok seviyoruz. İzin ver sana ne kadar sevdiğimi göstereyim."

Gözleri kapanıyor ve çenesini kaldırarak "Lütfen" diye fısıldıyor.

Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. Nefes nefese kalıyor. Çenesi boyunca ilerliyorum. Benimle birlikte hareket ediyor, transa geçmiş gibi dokunuşuma dönüyor.

Elimi boğazında gezdiriyorum. Ona dokunmak büyük bir ayrıcalık. "Seni ne kadar istediğimi hissedebiliyor musun?" Başını sallıyor, dudaklarından yumuşak bir nefes kaçıyor.

Dudaklarımı yanağında gezdiriyor, taze yaz esintisi kokusunu içime çekiyorum. "*Sadece* seni iyi hissettirmek istediğimi söyleyebilir misin?" "Evet."

Onu tekrar tatmak için daha fazla bekleyemem. Dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum.

Onu sertçe, derinlemesine öpüyorum, ağzını kendi ağzımla kapatıyorum. Dillerimiz birlikte kayıyor. Nefesi yumuşak, dudakları gür. Ve onun ihtiyacı -açlığı- güzel bir şey.

Bir elimi bol tişörtünden aşağıya, geniş yaka boyunca gezdiriyorum. Köprücük kemiğini öpüyorum, yumuşak etinde geziniyorum, dişlerimle onu kızdırıyorum.

İnliyor ve nefesi kesiliyor, içime doğru eğiliyor. Hollis onun işaretlerini okuyor ve "Şimdi ona dokunmak ister misin bebeğim?" diye soruyor.

"İstiyorum," diye mırıldanıyor ona, sonra adam bileklerini bırakıyor. Elleri serbest kalır kalmaz karnımdan gövdemin üzerine doğru uçuyor ve gömleğimin boynunu kavrayarak beni kendine doğru çekiyor.

Göğsüm onunkiyle birleşiyor. Kollarımda muhteşem hissediyor.

Hollis başka bir yere taşınıyor. Belki de böyle öpüşebileceğimiz bir anımız olsun diye ortalıktan kayboluyor.

Çılgın. Muhtaç. Birbirine dolanmış. Vahşi bir öpücük. Alt dudağımı çekiyorum. O da benimkini ısıyor. Parmaklarım başının etrafında kıvrılıyor, saçlarına dolanıyor. Avucumun içinde at kuyruğu yapıp çekiyorum.

Nefesi dudaklarımda titriyor, sonra sertçe öpüyor. Kot pantolonumun kemerini kavıyor, beni kendisine yaklaştırıyor, şüphesiz aletimin dış hatlarını hissedebilmek için.

Sonra sürtünüyor, arıyor. Ve ben istiyorum.

Dudakları parlıyor, gözleri ışıltıyor. Benden uzaklaşarak odayı geçiyor ve yatakta uzanmış, ayaklarını bileklerinden çaprazlamış olan Hollis'in yanına gidiyor.

Ona ulaştığı anda, adam doğruluyor ve kadın yüzünü tutuyor. Sonra onu öpüyor.

Ama beni öptüğünden daha yavaş. Daha şehvetli. Acele etmiyor, öpücüğün tadını farklı bir şekilde çıkarıyor.

Sesi bile farklı, öpücüğü kesene kadar daha yumuşak iç çekişler ve mırıltılarla beni kızdırıyor. Sonra ikimize de şöyle diyor: "Lütfen size neyi sevdiğimi gösterebilir miyim?"

İLK DERS

Briar

Çok farklı öpüşüyorlar.

Hollis yavaş bir dans gibi öpüyor, hücrelerinizi titreten boğucu bir şarkı, dış hatlarınızın çözüldüğünü hissettiriyor. O, öğleden sonraları beni ısıtan güneştir.

Rhys şık bir barda sizi isteyen adamdır, ses sisteminde gitarın sesi yükselirken loş bir köşede sizi öpen adamdır. O alacakaranlık, kararan geceye doğru ilerleyen kirliliği bir vaat.

İki öpücüğü de arzuluyorum. İkisi de beni tahrik ediyor, ve ben ateşler içindeyim. Gülünç derecede ıslağım.

Beni yargılamadan gerçekten iyi hissettirdiler. Sorun çıkarmadan. Bu bana bir fikir verdi. Yataktan bir adım geri çekiliyorum.

Ya

ni. Vücudumu seviyorum. Güçlü. Sağlıklı. Amuda kalkabilirim, sırtüstü yatabilirim ve ellerimi kaldırıp havada asılı kalabilirim. Bana hayran olmalarını istiyorum. Bana bakmalarını. "Beni izleyin."

Yoga pantolonum ve tişörtüm olmasına rağmen onlara şov yapıyorum. Üstümü çıkarmak için zaman ayırıyorum, sonra aşağı kayıyorum

mavi pantolonumu santim santim açarak önce kalçalarımı, sonra da pembe külotumu ortaya çıkardım.

Hollis yataktan homurdanıyor. Rhys yanımdan gürlüyor. Taytımı çıkardım. Dar bir spor sütyeni ve külot giyiyorum, sonra sütyenimi çıkarıyorum.

Rhys sertçe yutkunuyor, göz bebekleri kararıyor. "O kadar muhteşem ki."

"Çok seksi değil mi?" Hollis arkasına soruyor ve bu övgü beni daha da ısıtıyor.

Benimle konuşmadıkları gerçeği içimi acıtıyor. Onların ilgi odağıyım ama benim düşüncelerim için de yer var.

Belki de ihtiyacım olan şey budur? Yatağa gidiyorum, sonra Rhys'e bize katılması için işaret ediyorum.

Rhys yatağın ayak ucuna otururken ben Hollis'in yanına geçiyorum. "Gömleklerinizi çıkarın," dedim onlara.

"Çok şükür," diyor Hollis, rahatlamış bir halde. Adam gömleklerden nefret ediyor. Rhys gözlerini devirir. "Şimdiye kadar çıkarmamış olmana şaşırdım." "Ben de," der.

Gülüyorum, o anın sıcaklığında bile birbirlerine sataşmalarına bayılıyorum. İkisini de izliyorum, Rhys'in göğsünün ortaya çıkışını içime çekiyorum. Güçlü, oyulmuş, yara izleriyle işaretlenmiş. Sağ göğüs kafesinde bir dövme var; siyah mürekkeple yazılmış bir dizi tarih.

Kalbim sıkışıyor, sonra kısa bir süre acıyor. Bu, çok sevdiği ve kaybettiği bir insan için olmalı. Doğrulup saygılı bir öpücük kondurduktan sonra yastıkların üzerine uzanıyorum.

İşte bu kadar.

Soyunurken döktüğüm tüm o sinirler geri geldi.

Yatakta nelerden hoşlandığımı hiç kimseye göstermedim. Bir erkek için kendimi hiç boşaltmadım. Oyunağa uzanırken bile kendimi titrek ve gergin hissediyorum. "Bunu hiç yapmadım."

Hollis öne eğiliyor ve beni öpüyor. "Ben de öyle," diye itiraf ediyor. "Ben de," diyor Rhys.

İkisi de o kadar şaşırtıcı derecede dürüst ki içimdeki gerginliğin bir kısmı yok oluyor.

Bunu yapabilirsin. Sen bir öğretmensin. Öğretme zamanı.

Dudaklarımı arsız bir sırtışla kıvırıyorum. "Biri külotumu çıkaracak mı yoksa her şeyi kendim mi yapacağım?" Hollis çenesini arkadaşına doğru uzatıyor. "Amcığı çok güzel. Sen soy onu, dostum."

Oh. Benim. Lanet olsun. Tanrım.

Bu iğrenç, muhteşem kelimelerden ürperiyorum. Sinirlerim tepeme çıkarken bile beni besliyorlar. Sinir ve heyecan.

Rhys kalçalarımın arasına giriyor, diz çöküyor, güçlü elleri kalçalarımda geziniyor, parmakları külotumun kemerine takılıyor. Önce bir kalçamdan, sonra diğerinden aşağı kaydırıyor. "Fuuuuuck."

Rhys'in nefesi tıslıyor, gözleri kararıyor, sanki en ateşli fantezisine girmiş gibi.

Onları soyup burnuna götürürken vahşi görünüyor. Paneli içine çekerken gözlerini sıkıca kapatıyor. "Mmm," diye gürliyor. "Haklıymışsın."

Gözlerini açtığı anda külotu Hollis'e fırlattı. Yanımdaki adam kumaş parçasını yakalıyor, sonra onu da içine çekiyor ve "Yesssss" diye mırıldanıyor.

Sanırım az önce aşırı ıslaklıktan şelaleye dönüştüm. Hollis iç çamaşırlarımı yere bırakıyor, sonra bir elini kolumda gezdiriyor. "O güzel bacaklarını biraz daha ayır."

Uyuyorum.

Rhys'in gözleri neredeyse kararıyor. "Mükemmel bir kız," diyor onaylayarak.

"Biliyorum, değil mi?" Hollis beni keşfetmiş olmaktan gurur duyuyormuş gibi konuşuyor, sonra çıplak omzuma sert bir öpücük konduruyor. "Göster bize bebeğim. O güzel amcığınla nasıl oynadığını göster bize."

Bu yardımcı olur. Yöü.

Yatakta aşağı doğru hareket ediyor, böylece ikisi de ayaklarımın dibinde, beni izliyorlar.

Oyuncağı açıyorum. Küçük ve şeftali renginde. Biraz çiçek şeklinde. Just for Her'den The Flutter, dili taklit etmek için tasarlanmış. Hollis büyük bir penis seçseydi endişelenirdim. Küçük bir mermi seçseydi sıkılabilirdim.

Bu titreşim, hediye sahibinin üzerinde ciddi şekilde düşündüğünü gösteriyor. Kullanımı kolay, öğretmesi daha kolay.

Sınıfta pozları öğretirken, gösterir ve anlatırım. Bu oyuncakla göstererek başlıyorum. İki çift büyülenmiş göz sanki dünyalarının merkeziymişim gibi bana bakarken önce onu göğsümden aşağı kaydırıyorum. Baş döndürücü, bakışları üzerimde. Elleri de üzerimde. Hollis bir elini baldırımında gezdiriyor, parmakları sağ dizimin arkasında geziniyor. Rhys sıcak avucunu sol uyluğumda gezdiriyor.

İkizlerin ilgisi tamamen yeni. Ve çok iyi çünkü çok fazla. Etrafım sarılmış gibi hissediyorum.

Başparmağımı meme ucumun üzerinde gezdiriyorum, diğer elim karnımdan aşağı

inerken onu sıkıştırıyorum. "Tanrım," diye mırıldanıyor Hollis.

Göğsümü daha sert kavıyorum, içine

giriyorum. "Lanet olsun," diye homurdanıyor

Rhys.

Gösteriyi seviyorlar. Dizlerimi daha geniş açarak onlara bir tane veriyorum.

"Briar," diye inliyor Hollis, baldırımı sıkıyor, sonra yüzünü bacağıma doğru eğiyor ve sanki bana dokunmaya

dayanamıyormuş gibi oraya bir öpücük konduruyor. "Sırılsıklam olmuşsun."

Rhys, "Damlıyor," diye ekliyor ve sesleri büyülenmiş gibi çıkıyor.

İçim parlıyor gibi hissediyorum. Kıvılcım saçıyor. "Ben... böyle seviyorum," diyorum, oyuncağın bacaklarımın arasında dolaşmasına izin verip klitorisime bastırıyorum. Kalçalarım yukarı fırlıyor. "Tanrım," diye inliyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor Hollis.

Rhys kalçamı öpmek için yüzünü eğiyor.

Oyuncağı küçük hareketlerle yukarı ve aşağı kaydırıyorum, istekli klitorisimin üzerinde kayıyorum. Onlara neyi sevdiğimi gösteriyorum - o noktaya lazer dikkati.

Bunu onlara nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama çoğu erkek bir kadını bütün bir meyvenin suyunu emer gibi yiyor ve bu bana göre değil. Klitorisimi sevmekten korkmayan bir erkeğe ihtiyacım var.

Gözlerimi kapatıyorum, biraz baskı uyguluyorum, sonra ne istediğimi söyleyecek cesareti buluyorum.

"Klitorisime odaklanılmasından hoşlanıyorum," diyorum. "Hızlı mı seviyorsun? Sert mi? Sert mi?" Rhys'in sesi şehvetle kalınlaşıyor.

"Yavaş başla, ama emme." Daha önce hiç söylemediğim şeyler, onları gösterirken ağızımdan hırıltılı küçük nefesler halinde çıkıyor. "Bu klitorisin bir senfonisi gibi. Daha yüksek, daha cesur, daha güzel olmalı. Ama ben tüm dikkatin burada, tam burada olmasını istiyorum."

"Parmakları sever misin, aşkım?" Rhys soruyor, elleri ıslak merkezime daha yakın dans ediyor.

Bu güzel bir soru. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, sonra sol elimle göğsümü yoğururken omuz silkiyorum, sağ elimdeki oyuncakla klitorisimi ovuyorum, hızı artırdıkça hücrelerimde elektrik yükseliyor. "Kendimi parmaklarımla becermiyorum."

Ama sanırım ne istediğimi biliyorum. "Bana oral seks yapar mısın?" Rhys'e soruyorum, sonra Hollis'e diyorum ki, "Sen-" *Göğüslerimle oyna* dememe bile gerek yok.

Hollis Flash gibi hareket ediyor. Kısa sürede vücudunu arkama sıkıştırıyor, sırtımı göğsüne doğru çekiyor, kolları etrafımda dolanıyor. Rhys kalçalarımın arasına yerleşirken, "Bu güzelliklerle oynayacağım," diye böbürleniyor, oyuncağı kapatıp yatağın üzerine koyarken elleri bacaklarımda geziniyor.

Bakışlarımla buluşuyor ve bana umutlu, pis bir sırtış sunuyor. "Ve şimdi dilimi bir seks oyuncağına dönüştürmeye çalışıyorum." Gülüyorum, ses vücudumda neşeyle yankılanıyor, sonra klitorisimi öptüğünde kayboluyor.

Aman Tanrım.

Aynı anda hem yumuşak hem de tutkulu.

Odaklanmış.

Hassas ve çırpıntılı.

Tam da istediğim şey. O kadar doğru hissettiriyor ki, ağlayabilirim.

Beni öpüyor, sonra dilini o şişmiş sinir demetine değdiriyor. Ve vay canına. Sadece vay be. Kalçalarımı kaldırıyorum ve kafasına uzanıyorum.

Kalın saçlarını tutuyorum. Ona söylediğim gibi klitorisimi yalıyor. Yukarı, aşağı, kararlı.

Ve Hollis, arkamda, boynumu öpüyor ve göğüslerimi sıkıyor. Güçlü elleri göğüslerimi tartar gibi kavıyor, sonra meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlıyor.

Keskin ve sıcak.

İçimde vahşi, heyecan verici hisler dolaşüyor.

Kötü bir mutluluk. Sonra bir zevk dalgası. Eller, dil, dudaklar.

Ve Hollis'in gürleyen sesi kulağımda. "Beğendin mi bebeğim? Farklı bir şey ister misin?" "Biraz daha hızlı," diyorum nefes nefese.

Rhys hızını artırıyor, dili klitorisimde geziniyor, kalçalarımı titretiyor. Sıvı gibi hissediyorum. Sanki öpücüğünün altında eriyormuşum gibi.

Hollis'in sıkı elleri altında.

Titriyorum ve içime bir zevk dalgası çarpıyor.

Bu gece geleceğim.

Çok yaklaştım. Çok yakınım. Karnımdaki kıvrımı, hücrelerimdeki çekimi, amımdaki sıcak, heyecan verici nabızı hissedebiliyorum - kenara doğru kışkırtıcı bir yakınlık.

Yalnızken böyle hissediyorum. Kendime dokunduğumda. Oraya varacağımı *bildiğimde*. O'nun gerçekleştiğine dair hiçbir şüphem *olmadığında* ve sadece bırakıp duygulara teslim olabildiğimde.

Çok yaklaştım. Oraya ulaşabilirim. Ona ulaşabilirim. Ama...
ya olursa?

Göz açıp kapayıncaya kadar elimi tekrar kalçalarımın arasına sokuyorum. Bu orgazmı kaybetmeyi reddediyorum. Rhys'in yüzü tam karşımdayken bile elimi uzatıyorum, parmaklarım uçuşuyor ve beni eşige götürüyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor, vücudum lezzetli bir şekilde geriliyor, sonra bağıriyorum, ağlıyorum, parçalanıyorum. Rhys beni parmaklarımla ve arkadaşının elleriyle paylaşıırken içime bir orgazm çarpıyor.

"Evet, evet, evet!"

Gürültülüyüm, çok gürültülüyüm. Hiç olmadığım kadar yüksek. Ve bu bir senfoni. Onlar ve ben. Ben ve onlar. İnlemeleri, homurdanmaları, mırıldandıkları *"siktir et "leri*.

Hepimiz birlikte oynuyoruz.

Sersemlemiş bir halde iç çekerek gözlerimi açtığımda, iki adam ciddi anlamda memnun görünüyordu.

Nasıl hissettiğim gibi. "Bu çok iyiydi," diyorum, sesim kendi kulaklarıma biraz sarhoş gibi geliyor. "Gelmeyi seviyorum."

Hollis gülerek arkamdan çıkıyor ve yanıma geçerken beni hafifçe yastıkların üzerine yatırıyor. Rhys tırmanıp diğer tarafıma yerleşiyor. "Mutlu bir sonu hak ettiğini söylemiştim," diyor Hollis.

Mutlu bir şekilde iç geçiriyorum, sarhoşluğun etkisiyle biraz kıpırdanıyorum. "Haklıymışsın."

"Yarın gece ne yapacağımızı görene kadar bekle," diye ekliyor Rhys.

Şimdiden bir sonraki sefer için planlar yapıyorlar. Bu hoşuma giden bir küstahlık.

Ama aynı zamanda risklidir. Planlar beklentilere yol açabilir. Beklentiler de acıya yol açabilir. Steven'ın beni bir çöpmüşüm gibi fırlatıp atmasından sonra -kelimenin tam anlamıyla- kalbimi tekrar tehlikeye atmak istemiyorum. "Yarın gece istiyorum," diye başladım, önce Rhys'e sonra Hollis'e bakarak. "Ama bu sadece bu hafta için, değil mi?"

Birkaç saniye - hayır, birkaç saniye, tüm dünyanın hareketsiz kaldığı anlar oluyor. Neredeyse bir yorumcunun fısıltısını duyabiliyorum

Garip. Ama sonra Hollis kıkırdar. "Tabii ki."

"Doğru. Evet. Önümüzdeki haftanın sonunda deplasman maçlarımız başlayacak. Bu yıl ara biraz daha kısa, o yüzden daha erken başlıyoruz. Ve aslında Chicago'daki bir hayır işi için şehirden biraz erken ayrılıyoruz. Bir sonraki maçımız orada," diyor Rhys ve hemen ekliyor, "Ve çok fazla şey oluyor. Kontratlar, takas söylentileri falan."

Hollis'in köpek gezdirirken söylediklerine geri dönüyorum; aile sorumluluklarına, annesine ve kız kardeşlerine odaklanmasına. Rhys'in de lazer görüşü var.

"Kesinlikle," diye ekliyor Hollis.

Ciddiler mi? Ama bu adamlar şimdiye kadar söyledikleri her şeyde ciddiydiler. Kedi konusunda bana yardım ettiklerinde ciddiydiler. Bu kulübeyi paylaşmayı teklif ettiklerinde de ciddiydiler. Ben de bu *teklifi* ciddiye alıyorum.

Böylesi daha güvenli. Zaten hiçbir şey uzun sürmüyor. Ayrıca, önümüzdeki hafta şehre dönmem, kalacak bir yer bulmam

ve yoga planlarımla bir ayağımı diğerrinin önüne koymaya devam etmem gerekiyor.

"O zaman iyi bir hafta olacak ve gelecek hafta tekrar... arkadaş olacağız," diye ekliyorum.

Hollis, "Yine arkadaşız," diye tekrarlıyor ve Rhys de "*Yine arkadaşız*," diyerek bu sözü yineliyor.

Gülümsüyorum, bu plan için minnettarım. Yine de bu yatağın eğlence ve oyunlarına dönmek için sabırsızlanıyorum. Önce birine, sonra diğerine bakıyorum, ses tonum hafif ve cilveli, "Sanırım paylaşmayı gerçekten dert etmiyorsunuz." diyorum.

Rhys elini çıplak kolumdan aşağı kaydırıyor. "Bir arkadaşla olmaz. Bir oyuncakla değil, seninle ve muhteşem parmaklarınla asla." Bu beni rahatlattı. Rhys'in son dakikada benden destek istediğim için kızıp kızmayacağından emin değildim.

Önce onun, sonra da Hollis'in ateşli bakışlarıyla karşılaşıyorum ve gözlerim vücutlarında geziniyor. "Bırakın ikinizle ben ilgileneyim."

İtiraz etmediler. İç çamaşırlarını çıkarıyorlar ama ben siklerinin tadını çıkaramadan dışarıdan bir ses duyuyorum. Zihnim gerçekliğe geri döndü.

Bir arabanın kapısının çarparak kapanma sesi bahçeden pencereye kadar geliyor. Lastikler çakıl taşları üzerinde çıtırdıyor. Hızla hareket ediyorum, pencereye dönüyorum, perdeyi bir parça geriye çekiyorum.

Gavin gitti.

INSTAGRAM ERKEK ARKADAŞ

Gavin

Şaka mı yapıyorsun?

Saat yedi buçuk. Dün gece Pazar'a kadar altı yolla sikişti. Ve bu kadar erken saatte dışarıda yoga mı yapıyor? Bir erkek yalnız kalmak için ne yapmalı?

Çenemi sıkıyorum, kaşığımı yoğurt kartonuna daldırıp mutfak tezgahında bir ısırık alırken nefesimi tıslayarak çıkarıyorum.

Birkaç dakika önce sabah koşusundan döndüğümde herkesin uyuduğunu sanmıştım. Ev hareketsizdi, bu yüzden sessizce içeri girdim, spor ayakkabılarımı çıkardım ve yoğurdumu almak için doğruca buzdolabına yöneldim.

Artık güverteyi görebildiğim için Briar'ı dışarıda, güvertenin en ucunda yoga matının üzerine kurulmuş ve başında sadık köpeği ile birlikte görebiliyorum. Briar kollarını güneşe doğru kaldırırken sırtı bana dönük, uzun, gür altın dalgaları omurgasından aşağıya doğru süzülüyor. Vücudunu öne doğru katlıyor, sonra su gibi süzülerek plank pozisyonuna, ardından da yukarı doğru köpek pozisyonuna geçiyor.

Hay sikeyim.

Böyle çok iyi görünüyor. Çok seksi. Siyah yoga pantolonu, askılı küçük spor sütyeni ve yavrusuyla

Onu.

Donut'ın doğru bir fikri var.

Ama bu ihtiyacım olan son şey - dün gece boşalmasını duyduktan sonra onu bu kadar seksi görmek. Teslim *olamam*. Ben alamam

dahil. Takım arkadaşlarım zaten ateşle oynuyor. Alevlere gazyağı ekleyemem.

Kalmak için çatı katı yerine küçük evi seçmeliydim. Dün gece küçük evde uyuduğumda hasar çoktan oluşmuştu. *Nihayet* gece yarısından çok sonra eve döndüm. Kulağımda podcast ile şehirde uzun bir yürüyüşe çıktım ve onun orgazm sesini bastırmaya çalıştım.

Belki kahvaltımı alıp verandada yerim. Ağzıma biraz daha yoğurt ve granola atarım. Evet. Bunu bir saniye sonra yapacağım.

Bir sonraki pozü izledikten sonra.

Ama aşağı doğru köpek hareketinin ortasında duruyor, dizlerinin üzerine çöküyor, sonra dizlerinin üzerinde yürüyerek... bir tripoda doğru gidiyor. Oh. Video çekiyor.

Lanet olsun, tam bir işçi arı. Ama kanalında her zaman yeni içerikler var, bu yüzden sürekli çekim yapması mantıklı.

Tripodu güvertedeki alçak bir tabureye kurulmuş ama garip bir açıyla eğilmiş.

Bir kaşık daha yoğurt alıyorum.

Sehpaya uzandığında, o daha ona ya da telefonuna dokunamadan sehpa güverteye devriliyor.

Kaşığı ağzımın ortasında durdurup pencereden dışarı bakıyorum. Sehpanın ayağı gevşemiş gibi görünüyor. Briar onu yerine oturtmaya çalışıyor, bacak ters döndüğünde tabureye tekrar nazikçe yerleştiriyor.

Onu kaptığı gibi, bakışları beni pencereden ona bakarken yakaladı. Ve ben yakalandım. Kaşları çatıldı, sonra dudakları sorulmamış bir soruyla kıvrıldı. *Beni mi izliyordun?*

Şimdi burada çaresiz bir ahmak gibi kalamam. Ayrıca, sırrım *alnımda* yazılı değil ki. *Dün gece sana sertçe otuzbir* çektim.

Hayır. Vahşice desek daha doğru olur.

Dün gece geç saatlerde döndüğümde, küçük evde şehvetimle ve Briar'ın orgazm müziğiyle baş başa kalınca, meseleyi

kendi elime aldım.

İki kere.

Yine de söyleyemeyecek. Poker suratım mükemmeldir.

Elimde yoğurdumla dışarı çıkıyorum. Donut ortaya çıkıyor, burnunu eğiyor, sonra beni tanıımıyormuş gibi havlıyor. Ama bana doğru koştuğunda, merhaba demek yerine bacağıma yalıyor.

"Hey, kızım," diyorum köpeğe.

"Sanırım senden hoşlanıyor,"

diyor Briar. "Köpekler insanlardan daha çok seviyor."

"Buna inanır mıyım bilmiyorum."

"İnan," diyorum.

"Bence bu senden hoşlandığına dair iyi bir işaret. Steven'dan hoşlanmadı. Bu benim için bir işaret olmalıydı."

"Steven pislüğün teki." Bilmem gerekirdi. Geçen hafta onu araştırdım. Biyografisi bile göt herif diye bağırıyor. Macallan sevmekle övünüyordu. Bunu kim yapar ki? "Bahse girerim isim verip duruyordur. Eminim kız arkadaşıyla planlar yapan ama senin istediğin türden planlar yapmayan bir adamdır. Eminim hastalandığında seninle ilgilenmiyordur çünkü hastalığa yakalanmaktan korkuyordur. Bahse girerim sana inandığını söylüyor ama ne iş yaptığını bilmiyordur. Ayrıca bahse girerim spor salonunda kol kıvrırken homurdanıyordur."

Gözlerini kırıştırıyor, dudakları şaşkınlıkla aralanıyor. "Homurdanmayı nereden biliyorsun?" "Tahmin ettim."

"Etkileyici," diyor dizlerinin üzerine oturmak için kayarak. "Ama aslında bunu bilmiyorum. Onunla spor salonuna gitmedim." "İnan bana, o kol kıvrırken homurdanan tiplerden." Sonra sahnede fısıldıyorum, "Gerek yok.

araba kaldırıyorsun." Ama ondan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Kamera düzeneğine doğru başımı salladım. "Tripodun kırıldı mı?"

"Bacak gevşek," diyor. "Ama tamir edebilirim. Tabii evde ya da garajda yıldız tornavida varsa."

"Senin için bir alet çantası arayabilirim," diyorum, çünkü bir erkeğin nasıl tamir edeceğini anlatmasını ya da erkekçe tamir etmesini isteyecek türden bir kadın olmadığı izlenimini edindim.

İnceledikten sonra, "Bacak çok sallanıyor," diyor. "Vidanın sıyrıldığından oldukça eminim." Derin bir iç geçiriyor ve ben de yoğurdu masaya bırakıp ona doğru yürüyorum. "Steven eşyalarımı toplarken çöp poşetinin içine sıkıştırmış."

Bir elimi yüzümde gezdirerek inliyorum. Onun bakışlarıyla karşılaştığımda, dün gece çıkardığı sesleri düşünmüyorum. Onun ne kadar dayanıklı, ne kadar dirençli, ne kadar kararlı olduğunu düşünüyorum. "O adamdan çok daha iyisini hak ediyorsun," diyorum.

"Biliyorum," diyor biraz teslimiyetle.

Ona meraklı bir bakış attım çünkü *senin de öyle düşündüğünü* ya da *onun bir pislik olduğunu* söyleyeceğini tahmin etmiştim. Yine de bilmesine sevindim. Yine de ekliyorum: "İyi bir erkek arkadaş seni hak ettiğini her gün göstermeli."

"Ooh, köşem için istihbarat. Bunu yazacağım."

"Bunu sen yap. Ve bunu sakın unutma," dedim ve onunla oturup kim olduğuna dair milyonlarca soru sormadan önce -Milyonlarca cazip soruyla çenemi yaralı tripodada doğru eğiyorum. "Sen çekim yaparken onu tutmamı ister misin?"

"Birkaç yoga bloğu alıp üzerine yığabilirim. Seni rahatsız etmek istemem." Son cümleyi kendini suçlu hissediyormuş gibi söylüyor.

Ama neden? Benden yardım istemediği için mi? Yoksa erkek arkadaş projesine gönüllü olmadığım için mi? İstemediğimden değil. *Çok fazla* istediğimden.

"Sana bu konuda yardım etmek isterim," diyorum, çünkü en azından bunu yapabilirim.

Bana şüpheli bir bakış attı. Bu biraz meydan okuyucu bir bakış - aptallığa tahammülü olmayan birinin bakışı. "Emin misin? Sinirli görünüyorsun."

Nasıl sinirli görünüyorum? Ama bu soruyu sormak istemiyorum. Çünkü dün gece *neden* geç çıkmak zorunda kaldığım konusuna girmek istemiyorum. Çünkü ondan çok etkileniyorum ve öğrendiğim her küçük şey onu daha çok sevmeme neden oluyor.

Benimle yemek yapmak istemesi gibi. Kendi başına başarmak için bu kadar kararlı olması gibi. Küçük köpeğine sanki en iyi arkadaşımı gibi bakması gibi.

"Büyürken bir köpeğim vardı," diyorum fevri bir şekilde, kelimeler ben daha onları kontrol edemediğimden ağzımdan dökülüyor. "Bir çoban köpeği."

Rascal iyi bir çocuktu. En iyi arkadaşımdı."

"Bu üzücü bir hikaye mi olacak? Biri onu senden aldı mı?"

"Hayır," diye onu rahatlattım. "O... Donut gibiydi. Bir Dachshund değil ama gölgem." Hemen sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Donut kesinlikle bir gölge köpek."

Çenemi kaşıyorum. Hikayelerimi paylaşmayı sevmiyorum. Ama yine de bir sonraki şeyi söylüyorum. "Amcamın köpeği idi, ama amcam da köpeği görmezden geldi. Onu ben eğittim Rascal. Ona sallanmayı, oturmayı, kalmayı, gelmeyi öğrettim. Köpek bazen güvenebileceğim tek kişi gibiydi, anlıyor musun?"

Gözlerinde anlayışla bakışlarımı karşılıyor. "Anlıyorum. Donut için ben de bazen böyle hissediyorum. Birkaç yıldır

benim kızım ve sadakatini açıkça ortaya koyuyor. Bunu seviyorum." Bir an duruyor, sonra ekliyor, "Yani anlıyorum."

"Öyle mi?" Biraz umutlu bir şekilde soruyorum.

"Evet, biliyorum." Bir duraksama oluyor, sonra başını eğiyor. "Başka kimse yapmadığı için kendi kendine yemek yapmayı öğrendin, değil mi?" "Kesinlikle haklısın."

"İçimde bir his vardı. Ben de birçok şeyi kendi başıma çözmek zorunda kaldım. Annem ben küçükken beni terk etti. Bunu sadece bilmen için söylüyorum.

Anlayabiliyorum."

Ah, kahretsin. Berbat bir durum. "Özür dilerim." Ebeveyn travması kartlarını kullanmak istemiyorum ama Briar'da bir şey var - konuşma şekli, paylaşma şekli - neredeyse açılmak istememe neden oluyor. O bir öğretmen olabilir ama öğretme tarzı aslında paylaşmak, dinlemek ve bağ kurmak. Göğsüm rahatsız edici bir şekilde sıkışıyor ama yine de "Beni teyzem ve amcam büyüttü" diyorum. Bunu söylemek rahatsız edici ama gerekli olduğunu hissediyorum. Ayrıca şu anda gitmek istediğim en uzak nokta da bu. "Her neyse, işte bu kadar."

"Bu yardımcı oluyor," diyor, bakışlarımı gülümseyerek karşılıyor, cümle tamamlanmamış ama *seni anlamama yardımcı oluyor* demek istediğinden eminim.

Anlaşılmak iyi bir duygudur. Ama aynı zamanda tehlikeli de. Yakınlığa yol açan ve iyi bir yere götürmeyen türden. Kırık tripodu tekrar işaret ediyorum. "Telefonunu tutmamın bir sakıncası yok. İyi bir erkek arkadaş böyle yapar."

Gülümsemesi çekildiğimi söylüyor. "Minnettarım ama anladığım kadarıyla bu senin işin değil. Yarışma." Burnumun kenarını çimdikliyorum. Bunu neden yapmak istediğimi nasıl açıklayabilirim ki?

İstediğim

en beri.

Gerçekten

istiyorum.

İnsanların kadınlara kötü davranmasından nefret ediyorum, amcamın teyzeme yaptığı gibi. Sonra yengem de bana kötü davrandı çünkü bok yokuş aşağı yuvarlanıyor. "Eski sevgilin seni aldattığı için tüm eşyalarını çöp poşetlerine atmış. Kedinizi alıkoymaya çalıştı. Fikirlerini çaldı. Sana tripod olmayı teklif ediyorum. İzin ver, Briar."

Düşünüyor muş gibi şakacı bir şekilde çenesine vuruyor ve sonra "Sanırım bir Instagram erkek arkadaşı böyle yapardı" diyor. Gülüyorum ve bu da iyi hissettiriyor. Telefonu bana uzatıyor ve vinyasayı bitirirken ne çekeceğimi söylüyor.

On dakika sonra işimiz bitti ve uzun, derin bir nefes verdikten sonra beni dünyaya bağlı ve bedenimde huzurlu hissettirdi.

"Nasıl görünüyor?" Telefonu işaret ediyor.

Bir auteur gibi ciddi ciddi düşünür gibi yapıyorum. "Uzun bir sahne çekimiyle daha iyi olabilir. Ya da isterseniz bir vinç çekimi," diye kestirip atıyorum.

Omzunu benimkine çarpıyor.

Bu, tenimde karıncalanmalara yol açmamalı.

Olmamalı.

Ama öyle.

"Sen Christopher Nolan falan mısın? Greta Gerwig?" diye takılıyor.

"Bir sonraki kariyerimde yönetmen olacağım," diyorum, sonra vites değiştirmek için duraklıyorum. "Ciddiyim, Briar. Başka ne konuda yardımcı olabileceğimi söyle." Ondan kaçmanın bana bir faydası olmaz. Saklanmak zayıf erkekler içindir. "İsterim."

"Teşekkür ederim," diyor gülümseyerek, ama sonra adımı söylediğinde ifadesi ciddileşiyor. "Gavin. Dün gece için özür dilerim."

Kaşlarım çatıldı. "Ne olmuş ona?"

"Bunun aramızda kalmasını istemiyorum. İşlerin gariipleşmesini istemiyorum. O yüzden sadece söyleyeceğim," diyor kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Seni uyutmadıysak özür dilerim."

Yüzüm alev alev yanıyor. Kaçtığımı biliyor. Onun geldiğini duyduğumu biliyor. Bu yüzden gittiğimi biliyor.

Hadi, poker surat, yapacağını yap. "Sorun değil," diye homurdanıyorum, sert ve etkilenmemiş görünmeye çalışıyorum.

"Güzel. Çünkü burada kalmama izin verdiğin için minnettarım ve kaba bir oda arkadaşı olmak istemiyorum." "Olmayacaksın." *Seksisin, komiksin, açık sözlüsün ve aptallara katlanmıyorsun.*

"Teşekkürler," diyor, sonra köpeğiyle kapıya yöneliyor, içeri girmeden önce bana bir bakış fırlatıyor - uzun, kalıcı bir bakış, içimdeki çıraya bir kibrit çakmak gibi. Alevler tenimi yalıyor, sonra "Beni istediğin zaman yönlendirebilirsin" dediğinde daha sıcak yanıyor.

Sonra beni o veda sözleriyle baş başa bırakarak içeri girdi.

Yatak odasını mı kastediyor? Koşudan sonra duş alırken tek düşünebildiğim bu. Ellerimin Briar'a olan saygısının üçüncü raunduna girerken düşünebildiğim tek şey bu.

Bu lanet bir sorun olacak.

Özellikle de otuz dakika sonra giyinmeyi bitirdiğimde telefonumda ondan gelen bir mesaj göz kırptıyor. Çok yaramaz bir ifadeyle.

KAHVALTı SERVİS EDİLİR

Hollis

Buzdolabını açtığımda gözlerim yerinden fırladı.

Bu benim en sevdiğim kahvaltı mı? Oldukça eminim. Chia tohumlu puding kasesini çıkarıyorum ve üzerinde bir not buluyorum.

Siz gerçekten en iyisisiniz. Kedi kurtarmadan erkek arkadaş derslerine kadar, size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Ama kahvaltıyı bir başlangıç olarak kabul edin. Biraz sabah yogası yaptıktan sonra hepiniz için bir şeyler hazırladım.

Chia tohumlu puding - chia tohumu, hindistan cevizi sütü ve mango. Tezgâhın üzerine yerel kahve dükkânından aldığım bir torba öğütülmüş kahve çekirdeği ve Rhys için biraz Earl Grey bıraktım.

Bugünkü engelli parkurda iyi şanslar. Donut evde kalıyor, bu yüzden gitmeden önce işini yapması için onu dışarı çıkarabilirsiniz çok minnettar olurum.

Ve böyle harika geçici erkek arkadaşlar olduğunuz için teşekkürler. Grup mesajında senin için bir resim var.

Bir esnemeyle telefonumu alıp açıyorum, bir kedi simgesine ve şok olmuş bir kedi surati ifadesine tıklıyorum.

Briar: Ben buna boudoir serisi diyorum.

Gülerek Frances Furbottom'ın fotoğrafını açıyorum. "Vay anasını," diye mırıldandım.

Bayan Furry Butt'in ikinci bir kariyeri olduğunu söylememiştin.

Briar: Bana söylemedi.

Rhys: Onun özgüveni üzerinde gerçekten çalışmalısın.

Briar'ın gümüş tekiri kabarık beyaz bir yastığa uzanmış, yan yatmış, bir tablo gibi görünüyor.

Odalisque'e benziyor.

Gavin: Bunu bilerek mi yapıyorsun?

Ne yapacağım?

Şu süslü kelimeleri kullan.

Evet. İletişim kurmak için yapıyorum. Bu senin için zor mu?

Odalisque, dostum? Gerçekten mi, kim

söylüyor bunu? Bu lanet bir tablonun adı. Tam olarak La Grande Odalisque.

Ben de onu diyorum.

Ingres tarafından.

Dostum. Doily yeterince kötüydü. Şimdi de ressam mı?

Üniversitede sanat tarihi dersi almıştım!

Şu haline bak.

Evet, eğitimli olduğum için benimle alay et.

Rhys: Briar, tenis maçı izlemek gibi, değil mi?

Kesinlikle öyle. Yürüye bilmen, mesajlaşabilmen ve çay içebilmen de etkileyici. Rhys: Çoklu görevlerde iyiyimdir.

Bu Rhys'in şu anda nerede olduğunu açıklıyor. Onu yoga atölyesine götürüyor olmalı. Telefonum tekrar çalıyor.

Evet, teşekkürler Briar. Sabırsızlanıyorum.

Ben de kahvaltıya dalmak üzereyim. Teşekkür ederim!

Birkaç dakika sonra elimde kahvem ve chia tohumlu pudingimle otururken Gavin mutfığa giriyor, saçları ıslak, görünüşe bakılırsa duştan yeni çıkmış.

"Hey," diye homurdanarak telefonunu masaya bıraktı. "Rubenesque gibi görünüyordu." Eğlenerek başımı sallıyorum. "Bunu bildiğini biliyordum."

Ama iç geçiriyor, şaşımış gibi görünüyor. "İyi misin?"

"İyi," diyor ama bunu kastettiğinden emin değilim.

Ben mi? Dün gece sayesinde dünyanın zirvesindeyim. "İyi bir gece geçirdin mi?" diye sordum. Bana orta parmağını çeviriyor.

"Çok tatlısın."

Bana diğer orta parmağını çevirdi.

Gülümsüyorum ve kahvaltımı yapıyorum. Bitirdiğimde, "Bugün nasıl harika bir erkek arkadaş olabileceğim üzerinde çalışacağım. Bazı harika fikirlerim var."

Bakışlarıma karşılık veriyor.

"Ben de." Şimdi de bu işin içinde mi?

TAM HİZMET VEREN BİR ERKEK ARKADAŞ

Briar

"Açık konuşayım, tam hizmet veren bir erkek arkadaş çılgınlık atarak orgazm olmanı sağlayabilmeli ve ertesi sabah seni işe bırakabilmeli, öyle mi?" Rhys'le üzerinde "*Beni Merlot'ta yakaladın*" ve "*Riesling'i dinle*" gibi sözler yazan yastıklar satan şirin bir dükkânın önünden geçerken soruyorum.

Rhys yaptığım çaydan bir yudum alıyor, sanki bunu ciddi ciddi düşünüyormuş gibi, sonra da "Kulağa doğru geliyor" diyor. "Köşe yazım için notlar alıyorum," diyorum, sanki bu ipuçlarını kaydediyormuşum gibi şakağıma vurarak.

"Ama dürüst olmak gerekirse, ne tür bir erkek arkadaş bunu yapmaz *ki?*" "Kötü bir erkek arkadaş mı?" Sanki sınıfta cevap veriyormuşum gibi soruyorum. "Doğru cevapları zaten biliyorsun."

"Muhtemelen *yanlış* adamları tanıdığım içindir," diyorum kasaba meydanına yaklaşırken. Uzaktan gelen hafif halk müziği sesleri havayı gıcıklıyor. "Ama bu yürüyüş neden harika bir erkek arkadaş yapıyor? Ya da başka bir deyişle, bu köşeyi okuyabilecek erkekleri bu ipuçlarının onlara fayda sağlayacağına nasıl ikna edebilirim? Onun sitesi biraz... *nasıl sevişilir.*"

"Çok güzel."

"Teknik olarak gerçek erkekler için flört ipuçları. Ama aynı şey."

Bir süre durakladıktan sonra Rhys, "Yani köşe yazısında biraz yıkıcı olmanız gerekiyor. Tıpkı annenizin size bezelye yedirmek için üzerine tereyağı sürmesi gibi."

"Spoiler uyarısı: Hiçbir şey bana bezelye yediremez."

"Bahse girerim bezelye şekerini hiç denemedin." İyi bir noktaya değindi.

"Güzel. Bezelye hakkında karar vermeyeceğim. Ve evet, bezelyeleri yağlamam gerekecek. Steven'ın okuyucu kitlesi bunun onlar için ne anlama geldiğini bilmek isteyecektir." Tüm bunların *nedenini* köşemde nasıl sunacağımı düşünürken kaşlarım çatılıyor. "Bu ipuçlarını uygularlarsa daha fazla seks yapabileceklerini mi göstermeliyim?" Diyorum, ama soruyu sorar sormaz, midem bir cevap için kıvranıyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Bunu yapmak istemiyorum. *Harika bir erkek arkadaşın ne olduğunu sadece* onların çıkarına *olacak* şekilde sunmak istemiyorum. Ya bir erkek bu tavsiyeyi alır ve partnerinin kafasını gerçekten karıştırırsa?"

"Bundan daha kötüsü olamaz."

Bunu açıkça tecrübelerime dayanarak söylüyorum. "Benzer bir şey yapan eski sevgilin var mıydı?"

Seyahat kupasından biraz çay içtikten sonra, "Bir bakıma evet. Samantha'nın tüm flört profillerini hala sakladığı ve biz birlikteyken onlarla oldukça aktif olduğu ortaya çıktı," diyor kuru bir şekilde, sanki haberleri bildiriyormuş gibi, ama gerçek acıyı maskeleyişi açık. Ya da utanç.

Bu zeki ve şefkatli adama karşı anında korumacı bir tavırla homurdanıyorum. "İnsanlar neden böyle?"

"Keşke bilseydim. Sadece öyle olduklarını biliyorum," diyor ama köşeyi döndüğümüzde hızla yoluna devam ediyor. "Ama iyi bir erkek arkadaşın seni neden işe bıraktığına cevap vermek gerekirse..." Bakışları bana kayıyor, gözleri meraklı. "Ben olsam sana geri verirdim. Gerçekten birinin seninle işe kadar yürümesini istiyor musun?"

Sanki bugün beni yogaya götürdüğü için kendinden şüphe ediyormuş gibi zayıf bir şekilde sormuyor. Ama daha çok cevabımla meşru bir şekilde ilgileniyor gibi görünüyor.

Bu Cuma sabahı festivalin yayıldığı ve şehrin daha büyük bir bölümünü ele geçirdiği kalabalık bir bloğa döndüğümüzde,

beni biraz savunmasız hissettiren bir cevap üzerinde düşünüyorum. "Evet, çünkü bize konuşma şansı veriyor," diyorum.

Bir peynir dükkanının önünde duruyor, açık kapının önünden Gouda ve çedar kokuları süzülüyor. Rhys bir elini kaldırıyor, omzumdaki saçları gelişigüzel tarıyor, parmakları kapüşonumun üzerinde şehvetli bir şekilde geziniyor. Kumaş, içimden akıp giden hisleri durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Çılgılık atarak orgazm olmak harika ama eminim ki orgazmı paylaştığın kişiyle gerçekten konuştuğunda daha iyi oluyordur," diyor ve midem bulanıyor.

Düşüncesizce elimi göğsüne, sağ göğüs kafesinin üzerine koydum. Umutsuzca onu daha fazla tanımak istiyorum. Onu neyin harekete geçirdiğini anlamak için. "Dövmen. Üzerindeki tarihleri dün gece fark ettim," diyorum, bir başlangıç ve bir son. "Senin için çok önemli olan biri için mi?"

Açık uçlu bırakıyorum, böylece cevap verebilir ya da vermeyebilir.

"Evet, hem *de çok*" diyor. Bakışlarını benden ayırıp caddenin karşısındaki kasaba meydanına çevirirken koyu kahverengi gözlerinde hüznün titreşiyor. Yeşil ahşap banklar meydanın her tarafında sıralanıyor ve çimlerin üzerinde sabahın erken saatlerinde piknik yapan birkaç kişi var.

Odayı okumak zor değil. Ya da şu ana kadar bana verdiği şeyi ona vermek - hoş bir kulak. "Hey," diyorum nazikçe. "Çadırımı kurmadan önce birkaç dakikam var. Oturup sohbet etmek ister misin?"

Soruyu sorarken dikkatli davranıyor. "Emin misiniz? Pek hoş bir hikâye değil."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim Rhys." Kolunu sıkıyorum, konuşmaya ihtiyacı olursa burada olduğuma dair onu rahatlatmaya çalışıyorum.

Uzun bir nefes verdikten sonra, "Kardeşim ben on altı yaşındayken öldü. Daniel. O benim tek kardeşimdi."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Kaybınız için çok üzgünüm," diyorum, duygularım boğazımı sıkıyor. "Benim de taptığım bir kardeşim var. Hayal bile edemiyorum."

"Umarım hiç zorunda kalmazsın," diyor o kadar nazik bir şekilde ki kalbim daha da acıyor. "İstemiyorsan oturup sohbet etmek zorunda değiliz."

Rhys bana bir çıkış yolu göstermeye çalışıyor ama kabul etmeme gerek yok. "Bu benimle ilgili değil. Eğer konuşmak istiyorsan, dinlemek isterim." Omuzları gevşiyor. O duygulu gözlerinden rahatlama geçiyor gibi.

"İstiyorum."

ŞANSLI OLAN

Rhys

O teklif ediyorsa, ben de cevap veriyorum.

Samantha böyle değildi. Benimle konuşmak yerine benimle konuşurdu. Briar'ın verdiği fırsatı değerlendirdim ve banka doğru ilerlerken bir elimi sırtının küçük kısmına koydum.

Ama küçük bir parçam yataktaki harika gecemizden sonra moral bozucu olmaktan nefret ediyor. Onun orgazmıyla yetinmedik, gerçi ben de memnun olurdum. İyiliğime karşılık vermek için ısrar etti ve gerçekten, kim reddedebilirdi ki? Sonra onun birinci sınıf bir kucaklayıcı olduğunu öğrendim, köpeği Hollis'in boynunun altında kıvrılırken bana sarıldı.

Biriyle gerçekten uyumanın -uykunun- insanı yakınlaştıran bir yanı var. O da uyumadan önce dövmemi tekrar öptü. Belki de bu yüzden onunla bankta oturup bir şeyler paylaşmak istiyorum.

"Genelde üçüncü bir randevuda başıma gelen en kötü şeyi paylaşmam," diyorum, her şeyi... hafifletmeye çalışarak.

Bana meraklı bir bakış attı ve sordu: "Kedi kurtarma ilk randevunuz muydu? Dün akşamki yemek ikinci mi? Ve bu da üçüncüsü mü?"

"Elbette," diyorum zoraki bir gülümsemeyle.

Bir elini koluma koydu, bir an durdu. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Neyi yapmak zorunda değilim?"

"Her zaman çekici ol," diyor, içimi görüyor. Lanet olsun.

Bunu yapabileceğini bilmeliydim. Radarı çıldırtıcı derecede iyi. "Ağabeyim Daniel'da kistik fibrozis vardı," diyorum ve aradan on yıl geçmesine, yas danışmanlığına gitmeme rağmen onu hâlâ özleyorum. "Yirmi yaşındayken öldü. Çok hastaydı. Bu kadar zaman geçirmesini bile beklemiyorduk. Ama yine de istedik. Ben her şeyi istedim."

"Tabii ki yaptın." Duraksıyor ama başka tarafa bakmıyor ya da yüzümdeki kederden saklanmaya çalışmıyor. "Daniel nasıl biriydi?"

Onun adını söylediğini duymak göğsümde komik bir şey yapıyor. "Komik ve hoş bir şekilde kötüydü. Ama komik bir şekilde. Doktorlara taktığı lakaplarla beni güldürmeyi severdi. Doktor Hıyar. Doktor Topuz," diyorum kaşlarımı çatarak. "Sanırım doktorlara çoğunlukla penislerinin isimlerini verirdi. Gerçi Doktor Top Çuvalı adında biri vardı." Briar kıs kıs gülüyor ve ben de onu işaret ediyorum. "Sen de mi kıs kıs gülüyorsun?"

Koluma vuruyor. "Komikti. Bu senin hatan."

"Doktor Ball Sack'i görmek zorunda kaldığını düşünsene." "Bunu hayal etmemeye çalışacağım," diyor.

Rahat bir nefes aldım ve şimdi biraz daha ciddi bir şekilde devam ettim. "Biz büyürken o hastanelere girip çıkardı.

Bazı aylar, bazı yıllar diğerlerinden daha iyiydi. Bazıları zordu. *Onun için*," diye hızlıca ekliyorum. "Elbette, onun için. Ama herkes için," diyor nazikçe.

İçimde bir suçluluk duygusu dönerken gözlerimi kapatıyorum. Onları açıyorum ve yüzümü buruşturarak itiraf ediyorum: "Benim için zor olduğunu düşünmek bencillik olur. Gerçekten zor olan neydi? Koşabilmek mi? Spor yapabilmek mi? İstedğim her şeyi yapabilmek mi?"

Kolumu sıkıyor, gözleri sempati ile dolup taşıyor. "O yapamazken bunu yapabilmenin zor olduğunu hayal etmek zorundayım? Fiziksel olarak istediğin her şeyi yapabilmek?"

Evet, evet. Kahrolası evet. Fazla açıklama yapmama gerek kalmadan anladı. Ama yine de bir cevabı hak ediyor. Üzerimde baskı kuran tek kişi ben değildim. Annem ve babam yaptı. Şanslı olanın ben olduğumu unutmama asla izin

vermediler. "Ailem bana her zaman yürüyebilmenin bir hediye olduğunu hatırlattı. Koşabilmenin. Paten kaymanın. Bunu asla boşa harcamak istemiyorum. Bunu asla kaybetmek istemiyorum."

yoğun bir şekilde söylüyorum ama sözlerimin altında yatan korkuyu da hiçbir zaman üzerimden atamadım. Özellikle de geçen sezonki ayak bileği burkulmasından sonra. Bu sadece gerginliğimi arttırdı.

"Bu seni tahrik ediyor. Hokey bu yüzden mi senin için değerli?"

"Her gün. Her antrenman. Her maç," dediğimde verdiği tepki beni çok rahatlattı. Samantha'ya kardeşimden bahsettiğimde bana cevabı "İyi ki sen değildin" oldu. Onunla kaldığım için aptalın tekiydim. En büyük salak.

"Anlıyorum," diyor Briar, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. "Sağlığın, kardeşinin asla sahip olamadığı bir hediye gibi geliyor. En önemli şeyleri çarçur etmek istemiyorsun."

"Evet. Kesinlikle," diyorum ve belki de Gavin dün sabahki değerlendirmesinde haklıydı. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı ama sadece sevişmek için değil. İçimdeki yükü boşaltabilmem gerekiyordu.

Briar dün gece annesi hakkında rahatlıkla konuştu. Paylaşmaktan korkmam gereken biri değil, o yüzden durmuyorum. "Şimdi de menajerim Foxes'la kontratım hakkında konuşuyor ve bu beni çok geriyor. Düşünecek çok şey var."

"Bu çok fazla," diyor Briar. "Yardımcı olabilirsem haber ver. Biz arkadaşız, değil mi?"

Bu bir teklif. Dün gece üzerinde anlaştığımız şeyin -öteki tarafta arkadaş kalmak- gerçek olduğuna dair bir söz. Bağlı kalabileceğimiz bir şey.

"Öyleyiz," diyorum.

"Güzel. Ve dostlar dostların yalnız başına endişelenmesine izin vermez."

Gülüyorum. Neden güldüğümde emin değilim ama gülüyorum. Belki de daha önce kimse bana bunu söylemediği içindir. Belki de endişelerimi sadece Amira'ya ve çocuklara anlattığım içindir. Ya da belki paylaşmayı çok kolaylaştırdığı için.

Bir avucumu kalçasına koyup sıkıyorum. "Hadi seni çadırına götürelim. Bu senin de şansın, değil mi? İnsanlara Briar Delaney'nin akma ve esneme tarzının ne kadar harika olduğunu göstermek için buradasın."

"Çok zekice," diye yineliyor, sonra yolun geri kalanında ona eşlik ediyorum.

Festival alanındaki çadırına ulaşıyoruz. "Benimle yürüdüğün için teşekkürler," diyor yüzünü bana dönerken. "Şimdi anlıyorum. Bunun neden iyi bir erkek arkadaşın yapacağı bir şey olduğunu."

"Bu da öyle," diyorum ve yanağına hafif bir öpücük konduruyorum. Yeterince iffetli.

Güvenli bir öpücük. Ama bedenimde ve kalbimde olup bitenler hiç de güvenli hissettirmiyor.

* * *

Sonraki birkaç saatimi engelli parkurda geçirdim; ipe tırmanma, lastik koşusu ve su balonuyla kaçış gösterileri yaptım ve en yakın arkadaşlarımla birlikte etkinliğin sunuculuğunu üstlendim.

Öğleden sonra mola verdiğimizde üçümüz de yakındaki bir masadan sularımızı alıyoruz. Hollis bir yudum aldıktan sonra şişesini yere bırakıyor ve çenesini Briar'ın çadırının bulunduğu alanın diğer ucuna doğru uzatıyor. "Sanırım gidip Briar'a bu sabah yatağın altında bulduğum ve bu gece yapabileceğimiz şeyi anlatacağım."

Hoşuna gideceğini umarak tasarladığımız fikre geri dönüyorum. "Bunu sen yap, dostum." Hollis, zaten dostluktan çok daha fazlasını hissettiğim kadını görmeye gidiyor.

INDIANA JONES OF DATING

Hollis

Dün gece ona seks teklif ettim.

Ama ona erkek arkadaşı da dahil olmak üzere her şekilde yardım edeceğimi söylediğimde bunu kastettiğimi de açıkça belirtmem gerekiyor.

Dün seks oyuncaklarına baktığım gibi, bu sabah da "iyi bir erkek arkadaşın yaptığı şeyleri" araştırdım.

Sorumluluklarımı çok ciddiye alırım. Bu yüzden bu akşam takılmak isteyeceğini varsaymak istemiyorum. Çadırına

vardığımda, "Bu sabah yatağın altında bu gece yapabileceğimiz ne bulduğumuzu bilmek ister misin?" diye soruyorum.

"Kumbara mıydı? Ürkütücü bir bebek mi? İp

mi?" "Ürpertici bebeklerle mi oynamak istiyorsun, Briar?"

"Yani oynamak istediğimi düşündüğün kişi bu mu?" Gülümsemesi alaycı. "Centilmen olmaya çalışıyordum," diyorum.

"Dur."

"Centilmenliği bırakacak mısın?"

Gözleri yaramazlıkla parıldıyor. Bu öğleden sonra alıngan ve cilveli ve ben de bunun için buradayım. "Evet. Sadece dur." "Not edildi. Centilmen olmamayı tercih ediyorsun," diyorum.

Hızlıca bir cevap vermesini bekliyorum ama onun yerine yorumumu gerçekten düşünmüş gibi görünüyor, alnı kırışıyor.

"Aslında bilmiyorum. Ama bilip bilmediğimi merak ediyorum."

Tişörtümün yakasını çekiştiriyorum. "Keşke öğleden sonra izinli olsaydım da bunu çözmene yardımcı olsaydım."

Güneş bir bulutun arkasından çıkarken, bir elini gözlerine götürüyor ve bakışlarımı tutarken onları koruyor. "Ben de,"

diyor, sesi çıplak.

Aramızdaki hava çatırdarken bir duraklama oluyor, sıcak bir yük. "Baştan çıkarıcısın," diyorum alçak bir

fısıltıyla. "Sen de öylesin," diyor, sonra biraz daha yaklaşıyor ve ekliyor, "Ve arkadaşın da öyle."

Sanki bu kelimelerin dudaklarından nasıl çıkacağını test ediyor. Sanki ne istediğini anlamaya çalışıyor. Aslında ben de

onu çözmeye çalışıyorum. Briar'ın yapbozunu bir araya getiriyorum.

"Her zaman çalışkan mıydın?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bence çok çalışıyorsun, kurallara göre oynuyorsun, doğru olanı yapmaya çalışıyorsun, sert ve güçlüsün." Sonuncusu

üzerinde biraz daha düşünerek bir parmağımı kaldırıyorum. "Hayır, sen baş belasısın. Fitness markan gibi."

"Muhtemelen hepsi doğru. Ama nereye varmaya çalışıyorsun?" Savunmaya geçercesine sormuyor, daha çok ilgisini çekmiş gibi.

Şu anda bunun üzerinde çalışıyorum ve neredeyse tamamlamak üzereyim. "Her şeyi kendin yapıyorsun. Her şeyi, işinizi,

hayatınızı, köpeğinizi, ailenizi..." Festivale katılanların kulak misafiri olmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum.

"Ve kendi zevkiniz."

Bunu kafasında evirip çeviriyor gibi görünüyor, sonra başını sallıyor. "Bu muhtemelen doğru."

"Ama bahse girerim hiç düşünmek zorunda kalmasan gerçekten hoşuna giderdi. Endişelenmek zorunda olmasaydın. Eğer bunun için çalışmak zorunda olmasaydın.

Belki de iplerden bahsetmenin bir sebebi vardır." *Böylece teslim olabilirsin.*

Gözlerinde kırılganlık parlıyor. "Ben de bunu anlamaya çalışıyorum, nedenini."

"Sana yardım etmemizi ister misin? Rhys ve benim?"

"Eğer gerçekten ip bulduysanız, siz ikiniz... bu gece beni onunla bağlayabilirsiniz."

Görüntüler zihnimde bir film makarası gibi dönüp duruyor. O, çıplak, yatağa bağlı. *Sonunda* yarı tutarlı bir düşünce oluşturmayı ve dudaklarımdan geçirmeyi başarıyorum. "İp almak için Home Depot'a gidiyoruz."

Dudaklarının kenarını ısıyor, sonra umutlu bir sesle, "Yatağın altında bulduğun kravatlar değilse tabii?" diyor.

Bu çok açık. Ama ben bir seks süper kahramanı gibi kaçıp şık bir erkek mağazasının yolunu tutmadan önce bana tekrar soruyor, "Ama yatağın altında *gerçekten* ne buldun?"

Doğru ya. Burada olmamın sebebi. Şehvet ve esaretten sıyrılıyorum. "Bir hazine. Bu sabah Rhys'le birlikte bazı eski masa oyunlarını ortaya çıkardığımdan beri bana nasıl harika bir erkek arkadaş olunacağının Indiana Jones'u diyebilirsiniz. Chutes and Ladders. Şeker Diyarı. Bu tür şeyler. Bu gece için planın var mı diye soracaktım?"

Gülümsemesi saf neşe. O kadar sevimli ki onu öpmek istiyorum. Tam burada, hemen şimdi. Kendime sadece arkadaş olduğumuzu hatırlatmak zorundayım. Bir haftalık ders planı olan arkadaşlar. Bunun sonunda, erkek arkadaş oyunları *oynamak* yerine bilyardo oynamaya döneceğiz.

"Özgür olduğuma inanıyorum," diyor.

"Mükemmel." Ama sonra elimle dur işareti yapıyorum. Plan yapmak için yeterli değil. "Benim hatam. Yapmak istediğin bir şey olup olmadığını sormadım. Film izlemeyi mi tercih edersin? Kağıt oynamayı mı? Jakuzide takılmayı mı? Gerçekten hoşlanacağın bir şey planladığımdan emin olmak istiyorum."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra usulca, "Gavin'le bu konuyu konuştunuz mu?" diye sordu.

Neden böyle düşünsün ki? Şimdi şaşırmış durumdayım ve hazırlıksız olmaktan hoşlanmıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Gavin'le bu sabah konuştuk ve iyi bir erkek arkadaş olduklarını düşünen ama aslında bir kadının istemediği planlar yapan erkeklerle ilgili bir yorum yaptı. Senin söylediğin gibi bir şey."

Bu çok spesifik. Ama Gavin ve ben Briar'ın erkek arkadaş projesi hakkında detaylı konuşmadık. "O bir takım oyuncusu," diyorum cevabımı değiştirerek. Ona odaklanmaya devam etsem de aklım Gavin'le ilgili sorularla dolup taşıyor. "Bu senin için işe yarıyor mu? Vintage oyunlar?"

"Evet, ama ne yapabilirim? Atıştırmalık bir şeyler ister misin? Biraz alabilirim"

diye teklif ediyor. Onu tersliyorum. "Bunun için çalışmamamı istiyorum."

Bırak bu geceyi ben halledeyim. Tamam mı?"

Bırakmak ona zor geliyormuş gibi duraksıyor, sonra sahte bir teslimiyetle iç

çekiyor. "Otoriter." "Ve sen bundan hoşlanıyorsun."

Omzunu şakacı bir şekilde sallıyor. "Seviyorum."

"Şimdi, söyle bana. Atıştırmalık olarak ne seversin? Çikolata mı? Dondurma? Şeker?"

Korkunç bir itirafta bulunacakmış gibi yüzünü buruşturuyor. "Daha çok kraker, patlamış mısır ve cips gibi." "Bu gecenin gündeminde masa oyunları, kravatlar ve tuzlu atıştırmalıklar var."

Bir sonraki şeyi tartışmış gibi duraksıyor, sonra umutla soruyor, "Yani bu benim üç erkek arkadaşımın bir randevu mu?"

Bu çok güzel bir soru ve benim cevabını bilmediğim bir soru. Etrafın hala temiz olduğundan emin olmak için etrafıma bakıyorum. Çadırında sadece biz varız ve bağlarla olduğu kadar açık sözlü olmanın zamanı geldi. "Gavin'i orada mı istiyorsun?"

"Masa oyunları için mi?" Ses tonu hiçbir şey ele vermiyor. Sadece takılacağımız için heyecanlı görünüyor. "Kesinlikle."

Eğlenceli olacak."

Bu bir başlangıç. Ama *sadece* bir başlangıç. Sesimdeki tüm cilveyi çıkararak devam ediyorum ve soruyorum: "Peki ya yatak odası?"

Mavi gözleri açılıyor ama bana bir cevap veremeden, batık yoga pantolonu giymiş kıvrıkcık saçlı bir kızıl saçlı yanımdan geçip doğruca Briar'a doğru yürüyor. "Merhaba," diyor, biraz gergin, sanki bir yıldızla tanışmış gibi.

"Merhaba. Nasılsınız?" Briar dışa dönük öğretmen moduna geçerek şöyle diyor.

"Videolarınıza bayılıyorum," diyor kadın ve kahretsin, birinin Briar'a hayranlık duyduğunu

görmek çok hoş. "Bunu duyduğuma çok sevindim," diyor Briar içtenlikle.

"Ama aşağı doğru köpek hareketinden plank hareketine ve oradan da geri dönüş hareketlerini nasıl yapacağımı bir türlü bulamıyorum ve sanki iki sol ayakla tango yapıyormuşum gibi hissediyorum."

"İlk başta ürkütücü görünebilir. Ama yanımda sen varsın. Bunu birlikte yapalım."

Bu benim gitmem için bir işaret. İnce bir el sallıyorum ve Gavin'in bize daha sonra katılmasına evet mi hayır mı olduğunu bilmeden havalanıyorum.

Ama şunu biliyorum ki, her şeyi Briar'la başlattım. Onun mutluluğu benim sorumluluğummuş gibi geliyor. Aklımda tek bir hedefle festival alanını arşınıyorum: Gavin'i bulmak. Sorun şu ki, takım arkadaşımı el yapımı uçurtmalar satan bir standın yanında bulduğumda, Gavin yalnız değildi. Rakip hokey takımında oynayan Wesley'e inatla başını sallıyor.

Deniz Köpeği, tartışma her neyse, topuklarını kazıyor ve "Hayır, arabayı göle sürdüğü bölümdü. Yüzde yüz."

Gavin, kolları mürekkepli siyah saçlı adamla alay ederek, "Uçurumun kenarına kadar sürdüğü yerdin-" diyor.

Bu tartışma için zamanım yok. "Ormandı. Gecegezenler geldiğinde arabayı ormanın kenarında bırakmışlar. Bana sorarsanız bu aptalca bir hareketti. Geçen hafta *Twisted Nights*'ın o bölümünü izledim," diyorum, bu sohbeti Webflix'teki tıka basa izlenebilen TV gerilim filmlerinden başka bir tür twisted night'a taşımaya hazırım.

Wesley'nin gözlerinde önce bir şaşkınlık, sonra da bana doğru bakarken bir istifa ifadesi beliriyor.

"Ah, kahretsin. Haklısın, Bouchard." Gavin başıyla beni onaylıyor. "Sanat tarihinden popüler kültüre kadar. Sen olmasan biz ne yapardık?" Wesley kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Sanat tarihi mi?"
Yine havamda değilim. "Üniversitede ders almıştım. Bunun neden böyle bir şey olduğunu bilmiyorum."

Wesley sanki bu durumu açıklıyormuş gibi omuz silkerek, "Sınıfın tipi gibi görünmüyorsun," dedi.

"Derslere girdim. Hepsine," diyorum çünkü annemi gururlandırmak istiyordum ve gururlandırdım da -çoğunlukla A aldım. Ama bunu onlar bilmemeli. İşe koyulmamız gerektiği için Gavin'e dönüyorum. "Televizyondaki olay örgüsünü ve bu araçlardan herhangi birine binmek için yeterince uzun olup olmadığını tartışmayı bitirdiğinizde, engelli parkur tanıtımına geri dönmemiz gerekiyor."

Gavin, Wesley'e yumruk attı. "Sonra görüşürüz."

"Benim yapmayacağım bir şeyi yapma," der Wesley, kapıyı tekrar çalan

Gavin'e. Gavin, "Bu pek bir şey bırakmıyor," diye karşılık verir.

Wesley her zamanki kabadayılığıyla, "Bunu bilmiyor muyum?" der ve sonra havalanır.

Deniz Köpeği gidince Gavin bakışlarını bana doğru çeviriyor, kaşları çatılıyor. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?

Gerçekten kurs için beni almaya mı geliyorsun?"

Bunu anlamasına şaşırmadım ama lafı dolandıracak zamanım yok. Onu uçurtma yapım çadırının arkasına çektim. "Briar hakkında konuşmamız gerek."

Yüzü taş kesildi. "Bu sabah onun hakkında konuştuk."

Gözlerimi deviriyorum. "Hiçbir bok söylemedin. *Evet, sütununda elimden geldiğince yardım edeceğim, şimdi gidelim* gibiydin. Hepsi bu."

"Evet, çünkü öyle," diyor.

İfadesini okuyamayabilirim ama ses tonu sadece empatik değil. *Fazla* empatik.

"Ona sadece zaman zaman yardım etmiyorsun. Hoşlandığın bir kızla nasıl plan yapacağının nüansları çok, *çok* özel. Yani...?" Kollarımı soru sorar gibi uzatıyorum. Bunu daha açık anlatabilir miyim?

Gavin bana boş boş bakıyor. "Ne olmuş yani?"

Bana heceletecek. Tamam. "Sen de ondan hoşlanıyor musun?"

Gavin boşuna defans oyuncusu değil. Vermez. Eğilip bükülmez. "Neden soruyorsun?" "Neden cevap vermiyorsun?"

Omuzları gergin. Gözleri sert. Ama "Neden bilmek istiyorsun?" diye karşılık verirken çenesi titriyor.

"Sana basit bir soru soruyorum," diyorum yerimde durarak. Gerginim ama kıskançlıktan değil. Göğsümdeki bu kemirme farklı bir şey. Bu beni şaşırtan bir ihtiyaç. Briar'a istediği her şeyi vermek için ısrarcı bir ihtiyaç.

Yatak odası sırlarını bana emanet etti. Kendini savunmasız bıraktı. Rhys ve benden daha fazlasını istiyorsa, Gavin'in ona iyi davranacağından emin olmalıyım. Yatakta ve yatak dışında.

Kollarını kavuşturuyor, sonra derin bir iç çekiyor. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Bu akşam bir oyun gecesi düzenliyoruz. Hepimiz eski oyunlar oynayacağız. Seni de orada istiyor, dostum," diyorum ve kartları masaya koyuyorum. Briar'ın tüm cevaplarını bilmiyor olabilirim ama bunu biliyorum. Onun bizimle takılmasını istiyor ve ben de bunu onun için gerçekleştirmek istiyorum.

Dudakları bir gülümsemeyle seğirirken taşın cephesi hafifçe çatlıyor. Ama bunu bir saniye içinde siler. "O... öyle mi?" Sanki dünyada istediği tek şey buymuş gibi söylüyor -onun tarafından sorulmak.

Güzel. Bu da bir başlangıç.

Ama Gavin onu koruyacağımı bilmeli. Eğer ona zarar verirse, bana hesap vermek zorunda kalacak. "Kötü bir ilişkiden yeni çıktı. O bir arkadaş. Onun kafasını ya da kalbini karıştırmamı istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Yüzde yüz. Ve bu konuda endişelenmene gerek yok. Ondan hoşlanıyor olmam aramızda bir şey olmasına izin vereceğim anlamına gelmiyor."

Mesele şu ki, ona inanmıyorum.

BENİ SÜRPRİZ ET

Gavin

Kedi-ineği kim icat etti? Dört ayak üzerinde yoga duruşu cidden dikkat dağıtıcı. Briar'ı videolarında sayısız kez bu pozunu yaparken gördüğüm için daha iyi idare edebileceğimi düşünürsünüz.

Ama hayır. Çadırına doğru yürürken onu dört ayak üzerinde, sırtını bir inek gibi eğip sonra bir kedi gibi kamburlaştırırken izlemek beynimi kızartıyor.

Onu görmeye gitmemeliydim bile. Burası olmam gereken son yer. Ama o bu pozunu çadırdaki fazladan bir matın üzerinde deneyen yaşlı bir kadına gösterirken ben yürümeye devam ediyorum.

Bu sabah güverteden uzak duramadığım gibi, *ondan* da uzak duramıyorum.

En azından bir nedenim var. Aramızdaki mesafeyi kapatıp arkasından yaklaşırken kendime bunu söylüyorum. Ona ulaştığımda Briar kadına şöyle diyordu: "Derin bir nefes al, başını kaldır, sonra leğen kemiğini yukarı eğ. İşte böyle."

Kahretsin, Briar böyle iyi görünüyor. Sanki kendini sunuyor gibi. Ki öyle değil ve bunu düşünmemeliyim. "Mükemmel," diyor kadın, hâlâ dört ayak üstünde. "Sadece ne kadar derine inmem gerektiğinden emin olamıyorum."

"Vücudunuzu dinleyin. Onu zorlamayın" diyor Briar. "Çoğu zaman vücudumuzun istediğinden daha fazlasını yapmaya çalışırsınız, ancak onu dinlemek daha iyidir. Vücut neye ihtiyacı olduğunu bilir."

Kadın düşünceli bir şekilde başını sallıyor, sanki tam da ihtiyacı olan tavsiye buymuş gibi. "Teşekkür ederim," diyor diz çökerken, sonra ayağa kalkıyor.

Briar uzanıyor, vedalaşırken zarifçe ayakta duruyor. Su gibi hareket ediyor ve bu çok çekici.

Masanın üzerindeki telefonundan saati kontrol ediyor, sonra göz ucuyla beni fark etmiş olmalı. Etrafında dönerek, "Merhaba." dedi.

Sesi nefes nefese geliyor. Ama pozdan olamaz. Bunu her zaman yapar.

Kabaca yutkunuyorum, kelimeleri arıyorum. Neden ne söyleyeceğimi daha iyi planlamamıştım? "Selam," diye cevap veriyorum.

Kendine gel, dostum.

Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Hangi oyunlardan

hoşlandığınızı görmek istedim." "Öyle mi?" Sesi ilgisini çekmiş gibi.

İlgisiz görünmeye çalışarak çenemi kaşıyorum. "Hollis oyun gecesinde bahsetti. Ben de sorayım dedim. Settlers of Catan? Go Fish?

Sessiz sinema? İnsanlığa Karşı Kartlar?"

Çenesine vuruyor, düşünceli bir tavır takınıyor, benimle biraz dalga geçiyor. Sonra başını eğiyor, bakışlarımı tutuyor ve "Şaşırt beni" diyor. Göğsüm bir fırın gibi. Derim çok sıkı. Nefes alamıyorum.

Tek istediğim onu şaşırtmak.

Ama bu işe bulaşmak kötü bir fikir. Sadece onunla değil. Aynı zamanda en iyi iki arkadaşım olan takım arkadaşlarımla da bir tür sorun yaşıyor. Üçümüz her gün, neredeyse her oyunda birbirimize güveniyoruz. Yangına körükle gitmeleri zaten yeterince riskli.

Bunu körükleme riskini almayacağım. İşleri berbat edemem. Takım her şeyden önce gelir.

Büyüleyici bakışlarını kırarak iradeyi kendimde buluyorum ve sertçe başımı sallıyorum. "O zaman Twister'ı ben alırım," diyorum, tamamen deadpan, çünkü sanırım bu oyunun imasına karşı koyamıyorum.

Belki o da yapamıyordur.

Gözleri heyecanla parlıyor ve sanırım onu şaşırttım. Belki ben de kendimi şaşırttım.

AKILLARA DURGUNLUK VEREN TAHTALAR

Briar

Üç adamın bir saat içinde kulübeye geri geleceğini bildiğim halde kardeşimin bana gösterdiği güncellemeye odaklanmak zor.

Tüm dikkatimi Griffin'e vermeliyim. Bugün şehre doğru giderken uğradı. Ama o bana uygulamama eklediği yeni içerikleri gösterirken bile aklım başka yerlere kayıyor. Bu gece ne giyeceğim? Bu bir randevu mu? Ve asıl soru şu: Gavin'e neler oluyor?

Griffin prototip üzerindeki sınıflar için açılan menüyü işaret ediyor. "Burası yüklediğiniz yeni videoları bir araya getirdiğim yer. On dört günlük temel çalışma sınıfı için," diyor Griffin ve sonra titriyor.

Böylece dikkatim tamamen kardeşime geri dönüyor. Donut da bizimle birlikte oturuyor ve kulaklarını dikerek başını ona doğru eğiyor. "Bu ne için?" Tepkisini işaret ederek onu gösteriyorum.

"Temel iş. Nam-ı diğer şeytanın işi."

"Çekirdek çalışması çok iyi

hissettiriyor," diye ısrar ediyorum.

"Kendine bunu söylemeye devam et."

"Ama öyle," diyorum.

"Ne iyi hissettirir biliyor musun? Uzun bir günün sonunda dinlenmek" diyor, sonra da derdini anlatmak ister gibi ayaklarını sehpa vuruyor.

Kanepeye daha da yığılıyorum ve Donut'a dönüyorum. "Eğer kardeşime yoga yaptıramazsam hiç umut yok."

"Peki, daha iyi karın kasları istemiyorsam bundan benim çıkarım ne?" Griffin siyah gözlüklerini ayarlarken meydan okuyor.

Bunu bir an düşündüm ve Rhys'le bu sabahki konuşmama geri döndüm. Erkek arkadaş tavsiyelerini, daha fazla seks yapmak için erkekleri cezbetmek için kullanmak istemedik. Ama yoga tüyoları? Bu farklı bir konu. "Yoga seks hayatınızı iyileştirebilir."

Griffin kutudan çıkmış gibi doğruluyor. "Bahsettiğin bu vudu büyüğü nedir?"

Ha! Balığı yakaladım. Makaraya sarma zamanı. "Güçlü bir çekirdek, belirli pozisyonlarda daha uzun süre dayanabileceğiniz anlamına gelir. Bunu bir düşünün.

Misyonerlik uzun bir kalas gibidir."

Hayatımda gördüğüm en büyük kahverengi gözlerle bana bakıyor. Ağzı açık. "Aklım.

Blown." "Şimdi git, bununla bir sonraki kız arkadaşının aklını başından al."

Saatine bakıyormuş gibi yapıyor. "Ben de biraz plank yapmak için buradan çıkıyorum."

Ama tanıdığım en çalışkan insanlardan biri olduğu için uygulama menüsünün detaylarını halledene kadar otuz dakika daha kaldı. "Sonunda piyasaya sürdüğünüzde bu çok güzel, savaşta test edilmiş bir uygulama olacak" diyor, anlaşılır bir şekilde yaptığı işten gurur duyarak.

"Öyle ve sen harikasin," diyorum omzunu şefkatle okşayarak.

"Şimdi tek yapman gereken bir ton video çekmeye devam etmek. Oh, ve bilirsin, pazarlamak," diyor, o kadar kuru ki gülmek zorunda kalıyorum.

Bunların hiçbirisi kolay değil. Sahip olmaya değer hiçbir şey kolay değildir. Ama Steven'ın web sitesindeki yarışmayı kazanırsam, Flow ve Flex Fitness'in pazarlamasına bir adım önde başlayacağım - güzel bir nakit akışı. Hemen aklıma yapmam gereken onca şey geliyor. Çekmem gereken yeni video serisi. Nova ve Sea Dogs için geliştirmek istediğim dersler. Şehirdeki Peak Performance'ta dersler. Bulmam gereken daire. Sonra Rhys ve Hollis ve onların tüm işleri. İyi ki bu buluşma

için bir zaman sınırı koymuşuz, böylece onların dikkatini dağıtmayacağım.

Kendi dikkatimi dağıtacak yeterince şey var. Beynim bir depo ve istasyondan aynı anda çok fazla tren geçiyor.

Sadık kızım yanımda tırıs tırıs giderken Griffin'i kapıya doğru yürütürken hepsini unutmaya çalışıyorum. Postacı çantasını omzuna atarken, kulübenin etrafına bir kez daha bakıp kontrol ediyor. "Yani gerçekten de burada diğer takımdan  adamla mı kalıyorsun?"

Göğsümde bir kızarıklık oluşuyor. Umarım fark etmez. "Evet," diyorum en sakın sesimle.

"Üç adam," diyor başını sallayarak. "Hayvanat bahçesi olmalı. Eminim çok gürültüdür." Öksürüyorum. Dün gece gürültülü olan bendim.

"Çok gürültülü," diyorum gülerek. "Onları hizada tutmakta iyi şanslar," diyor ve Donut'a veda ediyor.

O gittikten sonra bile kalbim hala çok hızlı atıyor. Kapıyı kapatıyorum, düşüncelerimle baş başa kalıyorum, ama bu sefer çocukları düşünüyorum.

Dün gece vahşiydi. Sıcaktı. Daha önce hiç olmadığım kadar özgür hissettim. Ama ben pratik bir kızım. Hayalperest değilim. Birdenbire "iyileştigimi" düşünmek aptallık olur.

Seks kaygısı mı?

Evet, sanırım seks kaygısı olmalı. Bir erkekle yakınlaşmadan önce hep biraz gerginlik, karnımda biraz sıkışma hissederim. Hoşuma gidecek mi diye endişeleniyorum. Kendimi bırakacak mıyım? İyi hissedecek miyim diye. Ama aynı zamanda zevk alma konusunda iyi olup olmayacağımdan da. Bu yüzden birlikte olduğum erkeğe odaklanmak için çok uğraştım. Seksi onun için nasıl iyi hale getireceğimi öğrenmek için. Hareket etme şeklimde, vücudumu kullanma şeklimde, ağzımı ve ellerimi kullanma şeklimde. Tıpkı kendime yoga öğrettiğim gibi, bir erkeği yatakta nasıl mutlu edeceğimi araştırdım.

Bu şekilde benim için daha kolay oldu. Ama bu hokeyciler? Beni gösterinin yıldızı gibi hissettirmek istiyorlar ve bu keşfedilmemiş bir alan.

Bir elimi göğsüme koyarak nasıl hissettiğimi ölçüyorum. Bu gece hala endişeli hissediyorum ama başka bir şey daha hissediyorum.

Tamamen yeni bir şey.

Umut.

Kirli, lezzetli bir umut.

"Hadi kızım. Hadi hazırlanalım," diyorum Donut'a ve o da benimle birlikte koridorda zıplıyor.

Odama gidiyorum ve Donut beni izlerken üzerime sevimli ama rahat bir şeyler giyiyorum. Sıkıntılı bir jean etek ve pembe, bisiklet yaka, kırılmış bir sweatshirt. "Sen ne düşünüyorsun?" Ona soruyorum.

Alışverişi sevmem. Hiçbir zaman bana göre olmadı. Dışarıda olmayı tercih ederim. Ama Ivy bu kıyafetleri benim için en sevdiği ikinci el mağazalarından birinden seçti ve pembe rengin benim rengim olduğunu söyledi. Umarım haklıydı.

Donut esniyor.

"Sen ne bilirsin ki? Her zaman çıplaksın," diyorum ona, sonra makyajımı ve saçımı düzeltip dişlerimi fırçalıyorum. Daha önce duş almıştım.

Oturma odasına dönüyoruz ve çocuklar henüz evde olmadığı için telefonuma geri dönüp Ivy'ye mesaj atıyorum. Bir daireyle ilgili bir ipucu bulabileceğinden bahsetmişti, ben de onu kontrol ettim ve bana yakında iyi haberler alacağını düşündüğünü söyledi. *Parmaklarını çapraz tut*, diye ekliyor.

Ve ayak parmaklarım, cevap veriyorum.

Belki bu gece için bu endişeyi bir kenara bırakabilirim. Griffin'le sohbet beni düşündürdüğü için deniyorum.

Belki de daha iyi seks için yoga fikrini iletmemeliyim. Bu ikisi arasındaki bağlantıyı kuran ilk eğitmen ben değilim. Ama yoga ve seks videolarıma dahil edebilir ve kendime özgü bir hava katabilirim. Sex is a Plank ile başlayarak arsız başlıklara sahip videolar için bazı fikirler not ediyorum.

Birkaç dakika sonra, tekerlekler çakıllı garaj yolunda gıcırıyor. Göğsüm çırpınıyor. Kapıda zıplayabilirdim. Hollis ve Rhys verandaya çıkarken telefonumu bırakıp heyecanımı kontrol altına almaya çalışıyorum, sonra kulübeye giriyorum ve pogo yavrum beni karşılıyor.

Önce Donut'a selam veriyorlar, bu da kalbimi biraz heyecanlandırıyor, sonra içeri giriyorlar, Rhys bir erkek mağazasından bir çanta taşıyor.

Oh.

Oh.

"İyi bir erkek arkadaş dinler," diyor Hollis, kanepede yanıma gelirken çantayı işaret ederek. Yanağıma hiç de iffetli olmayan bir öpücük bırakıyor. Uzun sürüyor. Nefesimin kesilmesine neden oluyor. Yüzümü çeviriyorum ve dudaklarımı yakalıyorum. Vücuduma sıvı gibi yayılan, sarhoş edici, yavaş bir öpücük verirken mırıldanıyor.

Öpüşmeyi kesiyor ve ben Rhys'e göz kırpmıyorum.

"Evet, öyle." Rhys saniyeler sonra yüzümü kavırıyor ve beni ürperten sıcak, sahiplenici bir öpücükle ağzımı eziyor.

Birkaç saniye sonra bıraktığında zar zor nefes alabiliyorum. "Öpüşme konusunda birbirinizle yarışıyor musunuz?

Olimpiyatlar mı?"

"Altını ben kazandım, değil mi?" Hollis soruyor, sonra yüzümdeki bir tutam saç fırçalıyor ve beni uçuyormuşum gibi hissettiren başka bir öpücükle harap ediyor.

Hollis bıraktığında, Rhys bir kez daha geliyor. Birkaç saniye sonra durduğunda baygınlık geçiriyordum. "Yeni altın madalya sahibi mi?" Rhys soruyor.

"İkiniz de takım halinde öpüşme etkinliğini kazandınız," diyorum, sesim onların ilgisinden tüyler ürperterek.

"Güzel. Çünkü söz konusu sen olduğunda, kesinlikle takım çalışması yapıyoruz," diyor Rhys çantadan ipeksi mavi bir kravat çıkarıp önümde sallarken. "Hollis bana bu gece bunu denemek isteyebileceğini söyledi. Sence bu işe yarar mı?"

İşe yarayan şey benim hakkımda konuşmaları. Bu geceyi muhteşem kılmak için bir araya gelmeleri. Beni birden fazla şekilde paylaşmaları.

Dükkânda benim için kravat seçtikleri, Hollis'in ona daha önceki konuşmamızdan bahsettiği görüntü içime sıcak bir ürperti gönderiyor. Başparmağımı yumuşak kumaşın üzerinde gezdiriyorum. "Seviyorum."

Gavin bir dakika sonra gelir. Yeni duş almış, siyah saçları düzgünce taranmış görünüyor. Rahat bir bordo polo ve kot pantolon giyiyor. Belki de ben eve dönmeden önce buradaydı? Kolunun altında bir masa oyunu var. Kapağında hastane yatağında karikatürize edilmiş bir adam var. Operasyon. Eteğime bakılırsa Twister'dan daha iyi bir seçim. "Oyun gecesi işte," diyor, sanki yaptığı katkıyı hafifletmesi gerekiyormuş gibi.

Gülümsememi gizliyorum çünkü Gavin belli ki hediyesinin büyük bir olay gibi görünmesini istemiyor.

Ama Hollis o kadar kurnaz değil. Gavin'e hayatımda gördüğüm en "*sana söylemiştim*" gülümsemesini attı. Gavin umursamaz bir el salladı, sonra oyunu masaya koydu ve kaba bir şekilde, "Al bakalım," dedi.

"Oyun gecesi için bize katılman ne güzel," diyor Rhys, sonra bana dönüyor, kahverengi gözlerinde strateji titreşiyor. Oyun kurucu moduna girdiğinden şüpheleniyorum. Sonra, "Donut'ı kısa bir yürüyüşe çıkarabilir miyiz?" diye sorduğunda bundan emin oluyorum.

Dün gece Hollis yürüyüşte biraz yalnız kalmak için bana katıldı. Şimdi sıra Rhys'de.

Burada da beni etiketliyorlar. Daha önce Hollis yatak odasında başka bir erkek isteyip istemediğimi sorduğunda ona cevap vermemiştim.

Rhys'e cevap vermeye hazırım.

OYUN GECESİ

Briar

"Evet" dediğimde avluyu zar zor geçtik.

"Ama ne soracağımı bile bilmiyorsun," diye takılır Rhys.

Donut kaldırımın kenarındaki çimleri koklarken, "Eminim ki biliyorum," diyorum. Hollis'in bana daha önce sorduğu soru. Ona hiç cevap vermedim."

"Erkek giyimiyle mi ilgili?" diye soruyor masumca.

Ona bir bakış atıyorum, sonra boştaki elimle Henley'sinin yakasını çekiştiriyorum, muhtaç bir çekişle. "Rhys. Sana söylediğini biliyorum. Benim hakkımda konuştuğunuzu biliyorum."

Rhys alay etmeyi bırakıp iki eliyle elimi kapatıyor. "Çünkü bu hafta seninle ilgilenmek istiyoruz."

İkimizin de ihtiyacı olan son kullanma tarihinin hatırlatıcısı. Bu buluşmanın ötesinde ikimizin de tehlikede olduğu çok şey var. Hollis, Rhys ve ben. Hepimiz aynı sayfadayız.

Ama bu gecenin sayfası zevk. "Evet," diyorum, sinirlerim tüm vücuduma yayılıyor.

Donut zemini keşfetmekle meşgulken Rhys biraz daha yaklaşır. "Tabii ki senin hakkında konuştuk. İkimiz de kendini olağanüstü hissetmeni istiyoruz," diyor ve o böyle şeyler söylerken nasıl hissetmem?

Ama benim de arzularım hakkında söyleyeceklerim var. Zorlukla kabullenebildiklerim. Hâlâ anlamaya çalıştıklarım. Sadece birkaç gün içinde Hollis, sonra da Hollis ve Rhys birlikte benimle yepyeni şekillerde ilgilendiler.

Hollis bu heyecan verici yeni yolculuğun her adımında kendimi güvende hissetmemi sağladı - yatakta güvende ve isteklerimle güvende. Beni henüz ifade edemediğim şekillerde anlıyor gibi görünüyor.

Rhys dün gece benim dışımda hiçbir amacı olmadan sahneye çıktı. Tek bir amacı vardı, bana sevilmenin ne demek olduğunu göstermek. İyi davranılmanın. Bunu başardı.

İkisi de mükemmel bir takım.

Ben de iyi bir takım arkadaşı olmalıyım.

Çünkü Gavin de beni anlıyor. Gavin de adım attı. Gavin bana nasıl bir adam olduğunu gösterdi. Üçünü de istiyorum.

Derinlere iniyorum, ham isteklerimi, en derin fantezilerimi ortaya çıkarmaya hazırım. "Gavin'in ne istediğini bilmiyorum. Ya da seni veya Hollis'i rahatsız edip etmediğini. Bütün bunlar benim için çok yeni," diyorum çıplak bir itirafla.

Rhys yaklaşıp çenemi tutarken bakışları yumuşuyor. "Hollis ve ben, sen ne istersen onu yaparız. Seni harika hissettirmek istiyoruz. Seni zevke boğmak istiyoruz. Yatakta sana tapıldığını hissetmeni istiyoruz." Başparmağını alt dudağımın üzerinde kaydırıyor, acele etmiyor, sert dokunuşuyla beni baştan çıkarıyor. "Onun da bize katılmasını ister misin?"

Ne soru ama. Bir erkeğin bana soracağını hiç düşünmediğim lanet bir soru. Yanlış erkeklerle çıkmış olabilirdim ama bir şekilde bu *proje* için doğru erkekleri seçmiştim. "Sadece o isterse. Ona sorma. Onu zorlama," dedim, sesime endişe karışmıştı.

"Yapmayacağız, Briar," diyor, ikisi adına cevap verirken bana güven veriyor. Korkularım soğuk havada kaybolup gidiyor. "Sadece gözlerimizi ve kulaklarımızı bir fırsat için açık tutacağız. Kulağa nasıl geliyor?"

Bedenim önce karnıma yerleşen bir sıcaklık dalgasıyla cevap veriyor. Sonra, benim sözlerimle.

"Kulağa harika geliyor." "Güzel." Başıyla evi işaret ediyor. "Oynamaya hazır mısın?"

Rhys Candy Land'den bahsediyor ama her iki durumda da cevabım evet.

DÖRT KİŞİLİK BİR MASA NASIL DÜZENLENİR

Rhys

İyi bir erkek arkadaş nasıl olunur listesinde *bir seks partisi mühendisinin* olduğundan emin değilim.

Ama belki de öyle olmalı.

Chutes and Ladders oynarken radarım açıldı. Hollis ve ben kanepede yan yana otururken Gavin yere park etmiş, şarabına zar zor dokunuyor. Taşını tahtanın etrafında hareket ettirirken, boşlukları yerken, oyuna saldırırken, zihnim uğulduyor.

İşte doğrudan yaklaşım. *Selam dostum. Eğlenceye katılmak ister misin? Kızımız seni de istiyor.*

Yine de yerinde bir soruyu, *ne halin varsa* gör şeklinde geçiştirmesi çok kolay. Diğer sorun ise ona baskı yapmak istememem. Bu bir arkadaşla yapılacak en boktan şey. Kendini rahatsız hissetmesini, su *gerçekten* çok güzel olsa bile suya atlamak zorundaymış gibi hissetmesini istemiyorum.

Ben sadece ona bir fırsat vermek istiyorum. Tıpkı bir maçta buzun üzerinde yaptığım gibi. O zaman ister kabul eder, ister etmez. Operasyona geçerken bunu nasıl yapacağımı düşünüyorum. Mizahla mı? Alay ederek mi? İnce bir ima?

Candy Land'e geçtiğimizde, Briar geride kalırken Gavin hızla öne geçiyor. Kartı çeviriyor, sonra masa oyununda *başka bir* meyan kökü alanına geldiğinde inliyor. "Lord Meyankökü benden nefret ediyor," diyor, çünkü bir tur daha orada sıkışıp kalmış durumda.

Bu da en iyi şans.

"Yetişkinler için Şeker Diyarı oynadığımızı düşünsene," diyorum ve suya biraz yem atarken konuyu basit tutuyorum. Bu onun dikkatini çekiyor. Gözleri Briar'a kayıyor ve ona sabitleniyor. *Evet, işte başlıyoruz.*

"Bu gerçek bir oyun mu?" diye sorar, şüpheyle.

Hollis sehpanın üzerindeki kâseden bir avuç patlamış mısır alarak, "Tabii ki öyle," diyor. Briar başını sallar. "Yine benimle kafa buluyorsun."

Gavin, "Kıyafetlerini çıkarırsan her şey yetişkin oyunu olur," diyor, sesi kuru, hiçbir şey ele vermiyor. Söylediği sözlerin her şeyi ele verdiği gerçeği dışında.

Oh, Gavin, senin içini görebiliyorum. Ve yardım edebilirim.

"Bize bir şey söyleme şeklin bu mu dostum?" Zencefilli piyonumu Lolipop Ormanı'nda gezdirip turuncu bir alana yerleşirken soruyorum.

Omuz silkiyor ama bakışları bir kez daha Briar'a kayıyor ve gözlerinde özlem gibi bir şey belirliyor. "Sadece böyle oynandığına emin olduğumu söylüyordum."

Cevapsız bir soru için ne harika bir cevap. Ve şimdi tam olarak hangi oyunu yapacağımı biliyorum.

GÖSTERİM

Briar

Bu gece Rhys, Hollis ve benim aramda belli bir rahatlık vardı ama aynı zamanda gecenin *nasıl* gelişeceğine dair lezzetli bir gerilim de vardı.

Ama konu Gavin'e gelince, sırada ne olduğu ya da Hollis ve Rhys'in üçüncü adamı nasıl bulacakları hakkında hiçbir fikrim yok.

Gavin arada sırada çıplak Candy Land'deki gibi bir yorum yapıyor ama onun dışında her zamankinden daha sessiz. Bir kartı çevirip üç nokta ilerleyerek Şeker Şatosu'na tehlikeli bir şekilde yakın turuncu bir alana geldiğinde boğazını temizleyip bana bakıyor. "Köşe yazmaya ne zaman başlıyorsun?"

Sesi biraz garip geliyor, sanki bana ne söyleyeceğinden tam olarak emin değil. Ama bu cevaplama kolay bir soru ve ben de Gavin'in rahat hissetmesine yardımcı olmak için üzerime düşeni yapabilirim. "Bugün erkenden, kardeşim gelmeden önce başladım."

"Peki sen iyi bir erkek arkadaşın nasıl olması gerektiğine karar verdin?" Rhys şarap kadehini kaldırıp bir yudum alırken sorar.

"İyi bir erkek arkadaş dinler," diyorum, bu sabah yürüyüşte Rhys'le sohbet ettiğimizi hatırlayarak. "Ama iyi bir kız arkadaş da dinlemeli," diyorum ona. Rhys'in gözleri parlıyor, sanki o da bu anıdan hoşlanmış gibi. Yanımdaki Hollis'e dönüyorum. "Onun hoşuna gidecek planlar yapmak ve onlara sadık kalmak."

"Tabii ki Pretzel," diyor Hollis, sonra da cesur ve dışa dönük bir adam gibi herkesin önünde elini kalçama atıyor.

Onun dokunuşuyla tenim karıncalanıyor.

Kelimeler birkaç saniye boyunca beynimden dörtnele uzaklaşıyor. Onları toparladıktan sonra Gavin'e doğru başımı sallıyorum ve ela gözleriyle göz göze geliyorum. "Ve iyi bir erkek arkadaş ona işinde yardımcı olur."

Sertçe yutkunuyor, yere bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Faydalı olduğuma sevindim."

"Adamımız sana yardım etti mi?" Hollis soruyor.

"Tripodumun bir ayağı kırıldı, o da tripod rolünü oynadı."

Rhys bilerek mırıldanıyor. "Tıpkı kediye kurtarmaya yardım ettiğimiz zamanki gibi." Onun benzetmesi karşısında gülümsemem parlıyor. "Evet! Kesinlikle."

"Görünüşe göre bu konuda iyisin Worthy," diyor Rhys yerdeki arkadaşına. "Bir grup projesinde kritik bir rol oynamak."

Daha dik oturuyorum, ikiye ikiye bir araya getiriyorum. Gözlerini ve kulaklarını böyle mi açık tutuyorlar? İnce ipuçları vererek mi? Heyecanımı bastırmak için dudaklarımı büzüyorum. Benim heyecanım da, ikisinin de zemin hazırlarken kendi rollerini oynamalarından kaynaklanıyor.

İngiliz, hiç çekinmeden kolunu omuzlarıma doluyor. Bana dokunabildikleri için gösteriş yapıyor olsalar bile, bu tür bir ikiz şefkati oldukça hoş karşılanıyor.

Belki *de* bana hava attıkları *içindir*. Çünkü benden zevk alıyorlar. Çünkü benim için eğleniyorlar. Bunu istediğimi bildikleri için.

Bunu kendileri için yapmıyorlar. Ama bir kez daha, benim için. Baş döndürücü.

Daha önce söz verdikleri gibi, işi yapıyorlar. Teslim olmama izin veriyorlar.

Oyunda sıradaki turları atarken Hollis kalçama, Rhys omzuma ve zencefilli piyon Gavin'e dokunuyor ve ilk olarak Şeker Kalesi'ne iniyor. "Ben kazandım," diye ilan etti.

Ama içi boş bir zafer gibi görünüyor. Diğerlerinin pek umurunda değil gibi. Rhys parmaklarını saçlarıma geçirirken, Hollis açıkta kalan bacağımla yavaşça okşamakla meşgul. Masa oyunu onlar için anlamsız. Onlar beni memnun etme oyunu oynuyorlar.

Gavin'in önünde bana utanmadan dokunduklarında titriyorum.

Vücudum kıvılcımlar saçarken ve cızırdarken nasıl davranmam gerektiğinden emin değilim. Ama bu heyecan verici yeni oyunu oynamak için elimden geleni yapıyorum.

"Engelli parkur nasıldı?" Hepsine soruyorum ama sesim titrek çıkıyor çünkü Rhys o sırada konsantre olmakta zorlanıyor.

parmaklarını saçlarımda gezdiriyordu. Şimdiye kadar saçlarımin bu kadar erojen bir bölge olduğunu bilmiyordum. "Bir sürü insan geldi," diyor Rhys. "İnsanlar çok eğlendi, sence de öyle değil mi Worthy?" "Kesinlikle," diyor Gavin, cevabı gıcırdatacak. "Sence en çok neyi sevdiler?" Rhys ona sorar. "Bulunduğunuz yerden tüm parkuru iyi görebiliyordunuz, öyle değil mi?" "İple tırmanış. Herkes en çok iple tırmanışı sever," diyor, Rhys'in yemini yutmamış gibi soğukkanlı bir tavırla. Utanç verici.

Ama hiçbir şeyden şikayet edemem. Rhys bana dokunurken ve Hollis o yetenekli elini bacağımın üzerinde dolaştırırken olmaz. Yine de, Hollis başparmağıyla baş döndürücü daireler çizerken, "Ne kadar eğlenceli," demeyi başarıyorum. Bakışlarımı Gavin'e çevirip, "Ben de çadırımda çok eğlendim," diye ekliyorum.

İşte. Ben üzerime düşeni söyledim. Bir çeşit davet yaptım. En fazla bu kadar ileri gidebilirim, özellikle de şu anda bir tür büyüünün etkisinde olduğum için. Tenim uğulduyor ve vücudum eriyor. Eğer daha önce ıslandıysam, şu anda bir Slip 'N Slide olduğuma eminim. Hollis güçlü parmaklarını tehlikeli bir şekilde merkezime yaklaştırırken kanepede kıvraniyorum.

"Kulağa iyi bir günmüş gibi geliyor. Herkes iyi bir gün geçirmiş gibi," diyor Hollis, sesi her zamankinden daha alçak, daha derin. "İyiymiş... güzeldi." Kelimeleri nasıl oluşturdüğümün farkında bile değilim.

Rhys başımın arkasını kavırıyor, yavaşça ve şehvetli bir şekilde okşuyor. "Eminim bu gece de güzeldir," diyor ve ben kanepeye gömülürken bu ihtimalin havada çitirdamasına izin veriyor.

"Ve Gav, bugün bazı gruplara baktın mı?" Hollis masumca -çok masumca- soruyor. "İyi bir... *grup* var mı?"

Artan uyarılmışlık halimde bile, Hollis'in gözlerini, kulaklarını ve ağzını kullanarak çok da ince olmayan bir ipucu verdiğinden eminim.

"Evet, yaptım," diyor Gavin ve sesi boğuk çıkıyor. Hatta yıpranmış.

"Harika. Beğendikleriniz olursa Briar ve bizimle paylaşabilirsiniz," diye ekliyor Hollis.

Bir davet.

Hollis ve Rhys'in bunu teklif etmeye istekli olması kadar Gavin'in cevap verme olasılığı da beni tahrik ediyor. Her şeyden tahrik oluyorum. Duyguların aynı anda bana çarpmasından. Kemiklerimin eridiğinden eminim. Gavin bana bakmamaya çalışırken, iki adam yavaşça benimle alay ederken inliyorum bile.

Dener ama başaramaz.

Sertçe yutkunurken çenesi geriliyor, duvardaki saate bakıyor, sonra da "Bırakayım da... işini yap." diye homurdanıyor. Ayağa kalkıyor ve kapıya doğru dönüyor, ama kot pantolonunu fark etmeden önce değil. Ve ereksiyonunun sert çıkıntısını.

Daha da tahrik oldum. O kadar tahrik oldum ki, kapı kapanmadan önce, "Bu gece beni becerir misin?" dedim.

İZLEYİCİ

Briar

Hangi adama sorduğumdan emin değilim. Önemli olduğundan da emin değilim. İkisi de aynı anda cevap veriyor: Hollis dizlerinin üzerinde yere çöküp ellerini ayak bileklerime doğru uzatırken, Rhys derin ve yumuşak bir "*senin için her şeyi yaparım*" sesi çıkarıyor.

Sonra beni kanepede çeviriyor, beni kendine çekiyor, sırtım göğsüne dönük, vücudum yerde Hollis'e açık.

Ben böyleyken Rhys hiç vakit kaybetmiyor. Ben daha gözümü kırpmadan boynumu, saçlarımı, yüzümü öpüyor, elleri kollarımdan aşağı kayıyor, parmakları benimkilerin arasında kıvrılıyor.

Hollis'in iri elleri bacaklarımdan yukarı, eteğimin altından külotuma doğru ilerliyor. Rhys arkadaşına, "Onları şimdi çıkarsan iyi olur, dostum," diye talimat veriyor.

Hollis külotumu indirirken "Hallediyorum," diye geveliyor ama yarı yolda duruyor. "Siktir, bebeğim." Gözleri benimkilerle buluştuğunda kararıyor. "Bütün gece böyle miydin?"

"Evet," diyorum, titreyerek. Zaten sınırdıyım. "Maç sırasında bana dokunmaya başladığından beri."

"Buna bayılıyordun," diye gözlemliyor Hollis.

"Ben yaptım."

"Bu gece seni bağlamamızı ister misin?" Rhys dilini kulağımın kabuğuna değdirirken Hollis soruyor.

Çok fazla ağrım var. Çok fazla arzuluyorum. "O kadar bekleyemem. Çok tahrik oldum." Beni bağlamalarını istiyorum ama şu anda bu çok fazla tiyatro gibi geliyor. Çok hamım, çok muhtacım. "Yarın. Lütfen yarın yap."

Hollis külotumu sonuna kadar sıyrıp eteğimi belime kadar iterken Rhys burnunu boynumda gezdiriyor. "Ne istersen yaparım. Yarın gece uzun, yavaş bir alay alacaksın," Rhys alçak bir gürültüyle söz veriyor. "Şimdi, ben bu mükemmel memelerle oynarken arkadaşıma binmek ister misin?"

Tanrım. Evet. Evet. Ama boğazım o kadar kuru ki *evet* kelimesini zar zor çıkarabiliyorum. Yine de başarıyorum, sonra ekliyorum, "Bunu çok istiyorum." Rhys, Hollis'e sertçe başını sallıyor. "Kızımızı duydun. Şimdi onun tatlı amcılığıyla ilgilen."

Rhys'in ses tonundaki emirden ürperiyorum. Bu iki adamın birbirlerine sorunsuzca teslim olma şeklinden. Bazen Hollis kararları verir. Bazen de Rhys. Hangisinin havayı belirleyeceğini asla bilemiyorum. Bu onların tarzı mı, bu tür geçişler? Ama zihnim o tavşan deliğine girmeden önce, bu düşünceyi reddediyorum.

Bunu beni şaşırtmak için yapıyorlar. Böylece zevk için çalışmak zorunda kalmıyorum. Böylece bunu düşünmek *zorunda* kalmıyorum.

Bir şüphe daha kayboluyor ve kalçalarımı yukarı kaldırarak kendimi Hollis'e sunuyorum. "Seni istiyorum," diyorum ona, isteklerimi açıkça ortaya koyarak. "Prezervatif getir. Kızımızın hemen şimdi bir alete ihtiyacı var," diye ekliyor Rhys, elleri kazağımın altında gezinirken, sonra

Sütyenimin altından.

"İstiyorum. Tanrım, istiyorum," diyorum, şehvetten nefesim kesilerek.

Hollis iç baldırına bir öpücük kondurdu. "O zaman bu güzel amcığı başka zaman yerim." Etime yumuşak, ılık bir hava üflüyor, sonra geri çekiliyor.

Bekle. Dur bakalım. Bu çok cazip bir teklif.

Başını tutuyorum, ayağa kalkmasına izin vermiyorum. Hollis'in gözleri eğlence ve heyecanla parlıyor.

"Ne oldu?" "Ye beni. Sadece bir dakikalığına," diyorum umutsuzca.

"Evet, hanımefendi," diyor Hollis büyük ikramiyeyi kazanmış gibi, gömleğini çıkarıp saniyeler içinde şortunu sıyırıyor, sonra dizlerinin üzerine çöküp bir kez daha kalçalarını ayırıyor.

Rhys eşofmanımı yukarı doğru kaydırıp başıma geçiriyor. "Bu muhteşem göğüsleri emmen gerek" diyor.

"Evet. Lütfen. Ne olursa," diyorum ve bunu arkamdaki adama mı yoksa dizlerinin üzerindeki adama mı söylediğimi bilmiyorum. Ya da herkese. Hepsine birden.

Hollis merkezime sıcak bir öpücük kondurduğunda inliyorum.

Rhys göğüslerimi kabaca yoğurduğunda, uzun bir "Yesssss" diye bağıyorum.

Rhys'in kendini beğenmiş gülümsemesini görmek yerine duyabiliyorum. "Kızımız *hepimizin* onunla oynamasından hoşlanıyor."

"Hayır," diye düzeltiyor Hollis, ıslaklığımı kucaklamak için zaman ayırıyor ve beni her bir hücremde titretiyor. "Buna bayılıyor." Hollis dilini orada gezdiriyor. Tam orada. Muhtaç klitorisimi yalıyor, tıpkı dün gece ikisine de öğrettiğim gibi. Beynim devre dışı kaldı. Titriyorum. Titriyorum. Her şey çok iyi hissettiriyor. Rhys'in büyük elleri göğüslerimde. Hollis'in şefkatli dudakları klitorisimde.

Rhys'in kirli sakalları tenimde gezinirken yanımda diz çöküyor ve sıkı, sivri bir meme ucunu yetenekli ağzına çekiyor, emerken mırıldanıyor.

Hollis de ıslaklığıma karşı inliyor.

İçlerindeen gürültülü olan benim. Nefes nefese. İç çekmeler. İnlemeler.

Bir dakika kadar sonra Rhys meme ucumu ağzından düşürüyor ve bana sinsi bir gülümsemeyle, "Daha önce onun önünde sana dokunmamız hoşuna gitmişti," diyor.

Göğsümü Rhys'e doğru eğiyorum, kalçalarımı Hollis'e doğru itiyorum.

"Yaptım," diye itiraf ediyorum. Hollis dilini daha hızlı, daha aç bir şekilde oynatırken Rhys, "Seyircileri sevdin," diye ekliyor. "Hem de çok," diyorum.

Hollis talimatları çok iyi alıyor. Tam olarak dün gece istediğim gibi yapıyor. Yetenekli diliyle klitorisime tapıyor.

Sonra kalçalarımın kalkmasına neden olan uzun, taparcasına bir yalama.

Zevk tüm vücuduma yayılıyor, keskin, sıcak, güçlü.

Bu iyi, çok iyi, ama aynı zamanda umutsuzca acı çekiyorum. Kendimi boş hissediyorum. Şimdi doldurulmak istiyorum.

Yavaşça ama sertçe başını itiyorum.

"Lütfen beni böyle becer" diye yalvarırken dudakları zevkimle parlıyor.

Saniyeler içinde giysilerimizin geri kalanı kayboluyor, bir prezervatif beliriyor ve herkes sandalye kapmaca oynar gibi yer değiştiriyor. Hollis kanepede çıplak yatıyor. Rhys mobilyaların arkasında duruyor, siki dışarıda, ucundan sızıntı var. Ama kendi uyarılmışlığı umurunda değil gibi görünüyor. Hollis'in üzerine tırmandığım anda Rhys'in elleri önce saçlarımda, sonra omuzlarımda, sanki bana rehberlik ediyor.

Şu anda herhangi bir yönlendirmeye ihtiyacım yok. Nerede olmak istediğimi biliyorum. Tek hamlede Hollis'in aletine gömülüyorum. Beni derinlemesine doldururken, uzun, mutlu bir iç çekiyorum. "Çok iyi hissettiriyor," diyorum.

"O zaman onu sertçe becer. Günu unutmasını sağla," der Rhys arkadaşına.

Hollis içime giriyor ve o kadar yüksek sesle nefes alıyorum ki kapı gıcırdayarak açıldığında zar zor fark ediliyor.

Ve tam Gavin'e bakıyorum. Benimle göz göze geldi, sonra "Onu dört ayak üzerine yatır ve arkadan sik" dedi.

ELLER SERBEST

Gavin

Onu istediğim zaman yönetebileceğimi söyledi. Ben de o rolü oynamak için buradayım. Bana verdiği rolü. Son iki gündür direndiğim rol. Sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Bir geceyi daha küçücük evde, küçücük yatakta, fazla büyük şehvetimle geçirirsem boğulacakmışım gibi geliyor.

Şimdi, Briar hedefimdeyken, sonunda tekrar nefes alabiliyorum. Işıltılı gözlerle bana bakarken ciğerlerim havayla doluyor. Göğüsleri kabarmış, çıplak tenli, bensiz her ne yapıyorlarsa nemli, muhteşem kadından başka bir yere bakamıyorum.

Bu da şimdi bitiyor.

Briar'ın tavsiyesine uydum. Vücudumu dinledim. Vücut ne istediğini bilir. Ben onu istiyorum. İstiyorum işte. O yüzden siktir et. Bu gece diğer her şeyi siktir et.

Hollis'in aletinin üzerinde zıplarken dudakları ürpertici bir "yessss" ile ayrılıyor.

Gözlerim sadece onu görüyor olsa da çenemi çıplak üçlüye doğru eğiyorum. "Ayağa kalk, Bouchard. Onu ters çevir," diyorum Hollis'e.

Sonra Briar'a, "Ellerini kanepenin koluna koy." dedim. Sırada Rhys var. "Onu tekrar becermeden önce o tatlı kıcı tokatla."

Briar'ın meme uçları muhteşem gözyaşı damlası memelerindeki sert elmaslar gibi geriliyor. Hollis'in üzerinden kalkarken güzelce zıplıyorlar,

Sonra birkaç saniyeliğine kanepenin yanında durup bana muhteşem vücudunun tam görüntüsünü veriyor. Birkaç adım yaklaşıp kadar takip ediyorum. Tam da hayal ettiğim gibiydi.

Güçlü.

Tonlan

mış.

Her şekilde kendine bakıyor ve ben o kadar tahrik oluyorum ki zar zor başa çıkabiliyorum.

Ama *bununla* başa çıkabilirim - bu seksi, kendine güvenen, alıngan, güçlü iradeli kadın emirlerime itaat ediyor. Hollis koltuktan kalkarken, Briar mavi minderlere dönüyor, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor, bana bakarken boğazı geriliyor, ellerini koltuğun ucundaki kolun etrafında kısıyor. "İstedğin bu mu?"

"Evet," diye ısııyorum.

Bir teklif olarak çenesini kaldırıyor. "Bana dokunacak mısın?" Bu bir alay. Bir meydan okuma.

Ona doğru yaklaşıyorum, kontrolümü kaybedene kadar onu öpmemek için kendimi zor tutuyorum. "Hayır, bu sabahki teklifini kabul edeceğim," diyorum ve dikkatimi kısa bir süreliğine, kanepenin arkasında dikilirken biraz afallamış görünen Rhys'e çeviriyorum. "Pekâlâ, başla bakalım. Sanırım hanımefendi ona şaplak atmanı istiyor. Değil mi, Briar?"

"İstiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum ve ona bakmamak içimi acıtsa da arkamı dönüyorum. Ama çok yaklaşırsam ellerim onun üzerinde olacak. Bu da kararlılığımı öldürür.

Tek izin vereceğim şey izlemek.

Rhys'in avuç içi kıcına inerken kendimi birkaç adım ötedeki sandalyeye park ediyorum. Keskin bir sızı havayı yırttı, ardından ılgılı geldi. "Ohhh!"

"Şimdi onu yatır," diyorum ona.

Biraz afallamış gibi görünerek avucunu onun etine sürüyor. "Bu daha iyi mi, aşkım?" diye soruyor ona. Kadın başını sallıyor. "Evet."

"Tekrar yap," diye bağırdım.

Rhys elini ikinci kez kaldırıp diğer yanağına vuruyor. Güzel dudaklarından muhtaç bir çığlık daha kaçıyor. Bu sesle sikim zonkluyor. Sadece zonkluyor, dikkat istiyor.

Hollis'e dönerken vücudumu saran şehvetle savaşıyorum. "Şimdi onu sertçe becer."

Ama önce ona bakıyor. "Bunu ister misin, bebeğim?" Hollis saatin -hayır, tüm haftanın- kadınına soruyor, onun arkasında diz çöküp şefkatle kıcını okşarken.

Adam ona bunu sorduğunda gözlerinde, tüm ifadesinde güven gibi bir şey parlıyor. Buna tanık olmak beni bir an için şaşkına çevirdi. Benden uzaklaşıp ona bakıyor ve aynı tonda cevap veriyor: "Sanırım öyle."

"Güzel. Her şeye sahip olmanı istiyoruz." Yüzünü kadının omurgasının üst kısmına doğru eğiyor, yumuşak bir öpücük konduruyor ve kadının ürpermesine neden oluyor, sonra da kendini beğenmiş bir şekilde bana bakıyor. "Çok şey kaçıırıyorsun Worthy. Tadı inanılmaz. *Her yerinin.*"

Kızgınlık ve kıskançlık içinde tısladım, sonra Rhys'e baktım. "O zaman onu becerirken öp."

Rhys hiçbir şeyi kaçırmaz. Kanepenin ucuna geliyor, Briar'ın çenesini tutuyor ve Hollis sıraya girip içeri iterken ağzını şiddetle kapatıyor. Hollis çabucak bir ritim buluyor. Elleri Briar'ın kalçalarına dolanır, içine girerken onu yerinde tutar. Rhys onun dudaklarını yutuyor ve göğüslerini okşuyor.

Onlar onu tatmin ederken tüm vücudu titriyor.

Derimin altında titriyorum. Ateşli bir arzuyla.

Hayatımda gördüğüm en seksi şovu izlerken sikim taştan yapılmıştı.

Briar, aklını kaçırıyor.

Briar, hayatının bir inç içinde becerdin.

Briar, inliyor, nefes nefese kalıyor ve ağlıyordu.

Rhys yoğurdukça Briar'ın göğüsleri sallanıyor. Hollis ona vurdukça kıcı kıvranıyor.

Sonra Rhys öpüşmeyi keser ve kulağına bir şeyler fısıldar. Kız gülümsüyor, pis ve güzel, başını sallıyor.

Dalgınca, kotumun içinde sızlayan sikimin çıkıntısını avuçluyorum. Rhys onun yanına gidiyor, saçlarını avucunda

topluyor, sonra sertçe çekiştiriyor. Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "İzlemeyi seviyor musun?" diye soruyor, yine o meydan okuyan ses tonuyla.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Kabaca yutkunuyorum. Ama avuç içimi aletimin üzerine sürterken başımla onayladığımı belli ediyorum. Dudaklarının kenarını ısıyor. Rhys saçlarını daha sert çekiştiriyor, memelerini sıkıyor.

Dudakları O şeklinde ayrılıyor. Omuzları titriyor. Sonra gözleri üzerimde, "Çıkar şunu" diyor, belki de yalvarıyor. Yanıyorum.

Ben bir ormanım ve bir orman yangını içinde yükseliyorum. Alevlerle birlikte direncim de yok oluyor. Kotumun fermuarını açıyorum, boxer külotumu aşağı itiyorum ve sikimi serbest bırakıyorum.

Gözleri heyecanla parlıyor. Bir elimi şaftıma doladığımda parlıyorlar. "Seni izlememi istemiştin," diyorum yumruğumu hızla mekiklerken.

"Evet," diye nefes nefese kalıyor.

"Evet amına koyayım," diye homurdanıyor Hollis.

Rhys ona "Klitorisile oyna" der.

Hollis, kolunu kadının beline dolayarak, elini kadının kalçalarının arasından geçirip gözden kaybolurken, "Zaten orayı beceriyorum," diye cevap veriyor.

Ama hayal gücümün dışında değil.

Eminim amcığı çok güzeldir. Pembe, güzel ve şu anda gülünç derecede ıslak, çünkü daha önce hiç kimsenin Briar'ın sikimi okşarken bana baktığı kadar tahrik olmuş göründüğünü görmemiştim.

"Ama beni gerçekten izlemek istiyordun," diye homurdandım.

Cevap bile vermiyor. Omuzları titriyor ve hayatımda duyduğum en ateşli iniltiyi çıkarırken gözleri kapanıyor.

PARTİ BOZAN

Briar

Karnım bir, iki kez geriliyor. Sıkışan tanıdık bir basınç. Zonkluyor. Göbeğimde heyecan verici bir ağrıya dönüşüyor.

Kışkırtıcı bir söz.

Evet, lütfen, evet.

Bunu çok istiyorum. Çok iyi hissettiriyor. Her şeyi. Bütün bunlar. Hollis beceriyor ve okşuyor. Rhys saçımı çekiştiriyor ve göğüslerimi sıkıyor. Hepsi çok fazla. Zihnim kısa devre yapıyor. Vücudum uğulduyor. Sanki damarlarımdan sıvı gümüş ve altın akıyor. Gözlerimin arkasında renkler patlıyor.

Ama sandalyedeki adamı izlemeden duramıyorum. Gavin'in yumruğu bir bulanıklık, bir adamın beni sikmesini, diğerinin benimle oynamasını izlerken eli sert uzunluğunun üzerinde uçuyor.

Ben onların dünyasının merkeziyim, üç erkeğin de ve tamamen bunalmış durumdayım.

Zevk beni bir gelgit dalgası gibi vuruyor ve sonra paramparça oluyorum. Vücudumun merkezinden parmaklarıma, ayak parmaklarıma, saçlarımin uçlarına kadar mutluluktan kırılıyorum.

Ve diğer tarafta muhteşem. Sanki seks, sihir ve yıldız ışığı içime doluyor. Vücudumun içinde adrenalin ve neşe dönerken endorfin üzerinde süzülüyorum. Bu hisle o kadar uçuyorum ki Hollis'in hâlâ beni becerdiğini tam olarak anlamam birkaç vuruş alıyor.

Vahşi bir hırıltıyla içime girerken parmakları kalçalarım gömülüyor, sarsılıyor, titriyor ve sonra boğuk bir "Geliyorum" sesi çıkarıyor.

Saniyeler sonra, bakışlarımı yumruğunu savururken dişlerini sıkkan yeni adama çeviriyorum. Gözleri kapanıyor, sonra elindeki her şeyi döküyor.

Hissettiğim en sıcak şey. Gördüğüm en ateşli şey. Etrafım gelen adamlarımla çevrili. Rhys hariç.

Benim güzel, arsız, düşünceli Rhys'im bu gece güzel sikine hiç ilgi gösterilmedi. Hollis çekilir çekilmez dizlerimin üzerine çöküyorum, Rhys'in kalçalarını kavriyorum ve onu yüzüme doğru çekiyorum. "Ver onu bana," diye ısrar ediyorum.

Şehvet karşısında o da en az bizim kadar çaresiz. "Al şunu," diyor, beni sikiyle besliyor.

Ağzımı sonuna kadar açıp ağzımı sikmesine izin veriyorum, boğazımdan aşağı boşalmasının uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Ellerini saçlarımdan geçiriyor ve pompalıyor. Neredeyse öğürecektim ama devam etmesi için başımı sallıyorum ve o da bir hamle daha yapıyor, sonra inliyor.

Salgısının tadını alıyorum; tuzlu, misk kokulu ve hepsi benim için.

Ve gevşeyip aşağı indiğinde, yüzünü eğip ağzımı öpüyor. Şefkatli, hatta saygılı. Öpücüğü kestiğinde ona bakıp "Teşekkür ederim." diyorum.

Beklenmedik bir duyguyla boğazım düğümleniyor. Bu aptalca. Gerçekten de öyle, orgazm gibi anlamsız bir şey için bu kadar sevinmek.

Yine de bedenimle aramda harika bir bağ olduğunu hissediyorum. Sanki bedenim yapması gerekeni yapıyor - zihnimle güzelce oynuyor.

Savaşmıyorum.

Boğazımdaki duygu düğümünü yutkularak geçiştiriyorum, mutlu gözyaşları tehdidiyle savaşıyorum. Geldim diye ağlamayacağım.

Derin nefes al.

Bir tane daha alıyorum, sonra sersemlemiş, mutlu Hollis'e dönüp "Ben de teşekkür ederim" diyorum. Her ikisine de bakarken kalbim daha hızlı atıyor.

Beni tahrik edip uçurumdan aşağı atmaya kararlı olan bu adamlar.

Bu gece bir köye ihtiyaç olsa da bunu başardılar. Beynimi yıkmak için hepsi gerekti. Çok meşgul zihnimi bastırmak için. Gürültüyü kesmek için.

Gavin'e tekrar bakmaya cesaret ediyorum, hâlâ sandalyede zor nefes alıyor. "Umm... partinize katılmama izin verdiğiniz için teşekkürler," diyor, muhtemelen bir mendil aramak için etrafta dolanırken.

Evet, sanırım hepimizin temizlenmesi gerekiyor. Gözlerimi başka tarafa çeviriyorum ve ona bu evde bir tane bulması için ne kadar az mahremiyet varsa onu veriyorum. Bir selpak kutusunun hıştısını duyduğumda Hollis ona, "İpucunu aldığına sevindim," diyor.

"Yeterince uzun sürdü," diyor Rhys, sonra tüm dikkatini bana veriyor. "Hadi seni temizleyelim, aşkım. Bu gece çok çalıştın."

Hollis bir eliyle sırtımı sıvazlıyor. "Çok iyiydin bebeğim."

"Kendimi çok iyi hissediyorum," diyorum, sesim birkaç saniyeliğine kesiliyor.

Bir nefes daha alıyorum ve duygu selini durduruyorum, ayağa kalkıyorum, kıyafetlerimi arıyorum, örtünmek, temizlenmek için bir şeyler. "Duş almalıyım," diyorum, sonra karnım gurulduyor. "Sanırım ben de acıktım."

"Biz hallederiz," diyor Rhys ve ben kazağımı ve eteğimi kaparken, Gavin kot pantolonunun düğmelerini iliklemiş, mendilini savurmuş bir halde yanıma geliyor. "Onu duşa götürebilir miyim?"

Bana sormuyor. Onlara soruyor. Ve bu soruda çok saygılı bir şey var. O hoş karşılanan bir parti davetsiz misafiri, ve tabii ki, havalı bir şekilde geldi ve koşturaya başladı. Şimdi, bu yeni sahneye züccaciye dükkanına girmiş boğa gibi dalmaması gerektiğini hissediyor gibi görünüyor.

Rhys sırtıyor.

Hollis gülüyor, sonra da "Yanlış kişiye soruyorsun" diyor.

Bana döndüğünde Gavin'in yüz ifadesinde artık hiçbir sertlik yoktu. Ağzının yumuşaklığı gerçek bir kırılmanlık gösteriyor. "Alabilir miyim?" diye sorarkenki ses tonu da öyle.

AMA O DUŞ

Briar

Soru yok. Cevabım ikinci bir düşünce olmadan geliyor. "Evet."

Gavin beni kucaklıyor, kıyafetlerimi de alıyor ve beni hepimizin paylaştığı banyoya taşıyor. Beni fayans döşeli zemine bırakıyor, sonra yanından geçerken çamaşır dolabından aldığı kabarık bir havluyu bana uzatıyor. "Sana giyecek başka bir şey getirmemi ister misin?"

Havluyu duşun yanındaki kancaya asarken, "Elbette. Pijamalar iyi olur," diyorum. "Yatağımın üzerinde üzerinde çörekler olan bir çift uyku şortu var. Onları orada bırakmıştım."

"Ben getiririm," diyor, yardım etmeye hevesli.

İçimden bir kahkaha yükseliyor ama hemen bastırıyorum. Şu anda gülmemi isteyeceğini sanmıyorum, her ne kadar ona gülmüyor olsam da.

Hala çok heyecanlı bir gecenin sarhoşluğu içindeyim.

"Teşekkürler," diyorum ve o çıkarken duşa girip suyu sonuna kadar açıyorum. İçeri girmeden önce makyaj masasından bir saç bağı alıyorum, saç tellerimi başımın tepesinde topluyorum, sonra aynaya bakıyorum, şaşırmış gibiyim. "Az önce üç erkekle seks yaptın."

Tamam, teknik olarak *yapmadım*. Ama bu kılı kırk yarmak olur. Tüm niyet ve amaçlar için, yaptım. Her nasılsa, üç adam tam olarak kamburu aşmak için ihtiyacım olan şeydi.

Hayat böyle komik işte. Steven'ın kedimi çalmasının bir erkekle ilk ilişkiye yol açacağını hiç düşünmemiştim. Bu parlak yeni bir dünya.

Duşa giriyorum ve sıcak suyun üzerimden akmasına izin veriyorum, yüzümü akıntıya doğru kaldırıyorum, *O-Land*'in bu tarafındaki her hissin tadını çıkarıyorum.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Gavin geri dönmüş, pijamaları düzgünce katlanmış bir şekilde makyaj masasının üzerine koyuyor. Yalnız değil. Donut ayaklarının dibinde, küçük poposunu sallayarak içeri giriyor ve doğrudan duşa yöneliyor. "Hey, kızım," diyorum köpeğime.

Heyecandan titriyor.

Bunca zamandır yatak odasında idi herhalde. Muhtemelen en iyisi bu. Ne de olsa genç ve etkilenebilir. Selamlaşmasını bitirdikten sonra banyo paspasının üzerine uzandı.

Gavin biraz isteksizce kapıyı işaret ediyor. "Sizi yalnız bırakayım," diyor.

Neredeyse kalmasını isteyeceğim ama biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olabilir. "Kulağa hoş geliyor," diyorum, gözlerimi kapatıyorum ve o çıkarken yüzümü suya doğru kaldırıyorum.

Parkede ayak sesleri duyuluyor. Ama saniyeler sonra kapı gürültüyle, kesin bir gümbürtüyle açılıyor. İrkilerek gözlerimi kırıştırdım.

Gavin duş kabininin dışında yalınayak, hâlâ kot pantolon ve polo giymiş ve günahkâr ela gözlerine kazınmış bir kararlılıkla duruyor. Duş kapısının kolunu tutup sarsarak açıyor ve "Siktir et" diye mırıldanıyor.

"Neyi ve neden sikeyim?"

Ne yapabilirsin ki dercesine omuz silerken dudaklarının kenarı seğiriyor, sonra bir kolunu duşun içine uzatıyor ve elini başımın arkasına doluyor.

Kolu akıntının tam içinde, sırılıslam oluyor. Sonra, duşa girip dudaklarımı dudaklarıyla kapatırken geri kalanı.

Dizlerimi titreten sıcak, derin bir öpücük. Beni sabitliyor, güçlü bir elini kalçama doluyor ve ağzımı ezerken oraya

yerleştiriyor. Öpüşünde affetmiyor. Önce alt dudağımı, sonra dilimi emerken acımasız.

Daha önce içtiğı şarabın tadını alıyorum, sonra maç gecesinden önce duştan sonra sürdüğü kolonya ya da tıraş losyonunun hafif kokusunu yakalıyorum.

Tadı ve kokusu lezzetli bir şekilde birbirine karışıyor.

Beni daha sert öperken göğsünden alçak bir gümbürtü yayılıyor. Karnım şişiyor. Sonra ben de siktir et diyorum, gömleğinin yakasından tutup onu kendime çekiyorum.

Vücudunu benimkine yapıştırıyor ve kaynar suyun altında beni öpüyor. Ben çıplağım, o ise tamamen giyinik. Polo gömleği güçlü göğsüne yapışıyor, kot pantolonu sırlısklam, saçları kaygan ve yine de uzun, baş döndürücü saniyeler boyunca öpüşmeye ara vermiyor.

Çıktığında nefes alış veriş sendeliyor, gözleri alev alev yanıyor. Islak saç tellerini yüzümden itiyorum, o geri adım atıp duştan çıkarken nefesimi tutuyorum, yere su damlıyor.

"Sanırım bir havluya ihtiyacım var," diye kestirip atıyor. Bu sefer kahkahamı bastıramıyorum.

* * *

Biraz sonra kurulandım, losyon sürdüm ve uyku şortu ile rahat bir tişört giydim.

Ben de acıktım.

Ama biraz da emin değilim. Sırada ne var? Yemek dışında. Yarın için yer seçecek miyiz? Gavin yine bize katılacak mı? Bu sadece bir gecelik bir dörtlü müydü? Bu teknik olarak bir dörtlü müydü?

Dört kişi indi, kızım. Dört kişiydiler.

Yeni ve tuhaf bir sinir patlamasıyla koridorda ilerleyip mutfağa dönüyorum.

"Dostum, omlet böyle yapılmaz. Dur, sadece dur. Gözlerimi acıtlıyorsun," diyor Gavin Hollis'e.

İkisi de ocağın başında. Gavin spor şortu ve tişörtünü giymiş. Hollis gömleksiz ve basketbol şortu giyiyor.

Hollis yumurtaları kırmızı bir spatulayla tavaya iterek, "Bu iyi," diye ısrar ediyor.

"Tava çok sıcak. Omletin fazla pişecek. Kızaracak, yanacak ve aşırı pişecek." "Ben iyi pişmiş omlet severim," diye karşılık veriyor Hollis.

Rhys mutfağın diğer tarafından, lavaboda yaban mersinlerini yıkarken alay ediyor. "Kimse iyi pişmiş omlet sevmez."

"Worthy'nin tarafını mı tutuyorsun?" Hollis sahte bir mağduriyetle soruyor.

"Evet, Bouchard. Çünkü siz, efendim, tamamen yanılıyorsunuz."

"Gerçekler," diyor Gavin ve tavayı devralmak için Hollis'i kenara itiyor.

Bu manzara karşısında eğlenerek duvara yaslanıyorum ve asımı oynuyorum. "İyi pişmiş omletleri severim," diye ilan ediyorum. Gavin tısladı. Rhys titriyor.

Hollis sırtıyor, kendini beğenmiş ve ukala bir şekilde bana gururla işaret ediyor. "Gördün mü? İşte böyle. *Misafirimiz* benim omletlerimi tercih ediyor."

Gavin bir şey anlatmak ister gibi spatulayı bana doğru kaldırıyor. "O zaman bir tat testi yapacağız, Briar. Benim mükemmel pişmiş kabarık omletim ve onun çok pişmiş omleti. Beş dakika içinde hazır olacaklar."

"Yeterince makul," diyorum ve bana servis yapmalarını beklemek üzere kanepeye yöneliyorum. Uygun geliyor.

Yerime yerleşiyorum, telefonumu elime alıp Trina'nın kitap kulübünün romanını açıyorum, onlar yarın hakkında sohbet ederken, öğleden sonra engelli parkuru yapmak zorunda olmadıklarından bahsediyorlar ve ben de sadece sabah yoga yapacağımı söylüyorum. Sonra e-okuyucumu kaydırıp kaldığım bölüme dönerken esniyorum. Güzel bir hikâye ama kadın kahraman patronuyla yatmanın yararlarını tartışırken gözlerim kapanıyor.

* * *

Pencereden parlayan güneşe ve yüzümü yalayan Donut'a uyandım.

Gerinirken, aşağıya baktım. Üzerimde bir battaniye var ve artık kanepede değilim. Yatağımdayım. Yorganı fırlatıp atıyorum, köpeğimi kucağıma alıyorum ve kulübenin etrafında dolaşıyorum, ama sessiz ve yapayalnızım.

BIRKAÇ EKLEME

Hollis

Basamakları hızla çıkıyorum, verandadaki ahşap korkuluklara vuruyorum, sert ve muzaffer bir şekilde nefes alıyorum.

"Bu nasıl bir çizgi?" Etrafımda dönerek kollarımı iki yana açıyorum. "Ama gerçekten, böbürlenmeme bile gerek yok. Sizi her seferinde yenmek çok kolay."

Rhys avluyu uçarak geçip saniyeler sonra bana katılırken, "Yine de böbürleniyorsun," diyor.

Sırada Gavin var, doğal olarak bir yarışa dönüşen Cumartesi sabahı koşusunu bitirmek. Onlarla her zaman yaptığım gibi kazandığım bir yarış.

"Sorun değil," diyor Gavin kuru bir sesle. "Böbürlenmeye ihtiyacı olan erkekler..."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Böbürlenmeye ihtiyacı olan erkekler... ne? Ayakları küçük mü?" Meydan okuyorum. "Ayaklarımı gördünüz ve onlar da benim geri kalanım kadar muhteşem."

"Dün gece *sana* baktığımı mı sanıyorsun?" Briar'ı tekrar göreceğim için heyecanla kapının kilidini açmak üzere şifreyi girerken Gavin karşılık veriyor. "Hayır, dostum. Sadece sikimi görmemenin imkânsız olduğunu düşünüyorum," diyorum kapıyı açarken. Briar hâlâ yatağında mışıl mışıl uyuyordu.

Uyandığımızda yataktaydı, biz de ona koşuya çıkacağımızı ve ilk dönen erkeğin onu öpeceğini mesaj attık.

Donut onun arkasında zıplıyor, merhaba demek için ayağa fırlıyor. Briar tezgâha yaslanmış, meyveli smoothie içerken, tüm seks hayallerim gerçek olmuş gibi görünürken, onun başını okşuyorum, sonra çenesini kaşıyorum.

Kalbim tekliyor. Sonra sanki ona doğru koşmaya çalışıyormuş gibi kendi kendine bir yarış yapıyor. Belki de koşudan dolayı heyecanlanmışımdır. Ondan olmalı. Ama kahretsin, çok güzel, çok rahat ve kaygısız, gök mavisi egzersiz kıyafetleri giymiş.

"Evet, Hollis'in aleti harika," diyor ve bardağı yere bırakıyor.

Yumruğumu sıkıyorum.

"Briar, aşkım. Sence de ayaklarım gerçekten büyük değil mi?" Rhys hemen arkamdan kulübeye girerken sesleniyor.

"O kadar büyük ki palyaço ayakkabılarına ihtiyacın var," diyor Rhys'e, ben onunla aramdaki mesafeyi kapatıp güzelliğin bir adım önünde durduğumda, nabzım iki kat hızlanıyor. "Ben kazandım. Sabah öpücüğü alabilir miyim?"

Sanki terden sıırıslıklam olmuş gömleğimi, yüzümdeki parıltıyı değerlendiriyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Hadi ama. Ter seksidir bebeğim," diye kışkırtıyorum.

Başını sallayarak boştaki eliyle gömleğimi tutuyor. "Hayır, seksi olan dün gece beni yatağıma taşımanız. Bu sabah köpeğimi gezdirmeniz ve onu tekrar yatağıma yatırmanız. Bana bu smoothie'yi yapmanız. Uyumama izin vermeniz. Yani bu öpücük bunların hepsi için."

Ağzını benimkine yaklaştırıyor ve beni şehvetle başımı döndürerek sertçe öpüyor. Onu terletmek istemiyorum, bu yüzden bir elimi arkasındaki tezgâha koyuyorum, sonra onu düşünmeden durmadığımı söyleyen bir öpücük veriyorum.

Saçlarını diğer elime alıp çekiyorum - çok sert değil ama başını daha fazla geriye atmasına yetecek kadar sert.

Hoşuna gittiğini öğrendiğim bir şey.

Teslim olmak için.

Teslim olmak. Tüketilmek.

Ağzımın içine doğru mırıldanıyor ve ben sesi yutuyorum, sonra bir şekilde geri çekilme isteğini buluyorum. Durduğumda nefesini dışarı üflüyor. "Vay canına."

Göğsüm gururla kabarıyor. Kırmak istemediğim gerçek çizgi bu - onu mutlu etmek. "Koşun nasıldı?" diye soruyor, sanki o öpücükten sonra kendine gelmeye çalışıyormuş gibi.

Gavin yanımdan geçip mutfağa girdi. "Güzel. Hollis bizi beş saniye farkla geçti ama sanırım genelde o önce gelir." Arkamı döndüm ve ona dik dik baktım. "Hayır, geçmedin."

Gavin bir bardak su doldururken şeytani bir sırıtışla göz kırpmıyor. Rhys, Briar'ın yanağına hızlıca bir öpücük kondurmak için yanından geçer. Briar ona selam verir ve Gavin'e bakar. Hmm. Onu öpmemi. Neden olduğundan emin değil. Daha dik duruyor, etrafına bakıyor, sanki ortamı kontrol ediyor. Belki bir şey söylemeden önce?

Kahretsin.

Dün gece tek seferlik miydi? Hepimizle bir gece geçirmek istedi ve hepsi bu muydu? Bu düşünce aklıma düştüğü anda, onu toparlayıp çöpe atmak istiyorum. Bu olmaz. Şu ana kadar yaşadıklarımızdan çok daha fazlasına ihtiyacım var.

Diğerlerinin ne düşündüğü hakkında bir fikrim yok çünkü bu sabah koşarken onu kasten tartışmadık. Rhys eve dönerken konuyu ona getirip bir sonraki adımın ne olacağını sorduğunda, o yanımda değilken bunu tartışmanın tuhaf olduğunu söyledim. Seks planları yapmak tamamen farklıydı.

Ama şimdi buradayız ve onun nerede durduğunu bilmem gerekiyor.

"Düşünüyordum da-" "Çocuklar konuşmalıyız," diyor aynı anda, sonra bana işaret ediyor. "Önce sen konuş." Başımı sallıyorum, yeterince yorulduğuna dair endişemi gizleyerek. "Hayır. Sen. Önce bayanlar." "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Rhys soruyor ve onun da sesi gergin çıkıyor.

"Hakkımızda..." diyor Briar, çenesi dik, kendinden emin. "Bu proje. Dün gecedan sonra, bunu ve sırada ne olduğunu konuşmamız gerektiğini düşündüm.

Mesela bu gece için."

Tüm gerginliğim kayboluyor. Onun yerine onunla gurur duyuyorum. Kollarımı beline doladım ve onu yukarı kaldırdım. "Harikası."

Gülüyor. "Neden?"

"İki gün önce orgazm hakkında konuşmak istemiyordun, şimdi şu haline bak. Bizimle orgazm olmak senin kilidini açtı, bebeğim." Gözlerini deviriyor ama ben onu yere bırakırken gülümsüyor.

Gavin değil ama. Alnı kırış kırış. "Sen. Asla. Sahip olmadın. Bir tane?"

"Başka biriyle değil," diyor. "Bir gece öncesine kadar, sonra da dün gece." "Oh.

Güzel. Bu iyi," diyor, dudakları seğiriyor, sanki heyecanlanmış gibi.

Şey, evet.

Avuçlarımı ovuşturuyorum, işe koyulmaya hazırım. "Dün gece. Bu gece. Aklında ne var?"

"Geçen gece üçümüz kuralları belirledik. Sen, Rhys ve ben," diyor bana. "Görünüşe göre fazladan bir kişi var, bu yüzden belki bir ek maddeye ihtiyacımız var. Bu erkek arkadaş projesinin geri kalanı için."

Hatırlattıkları yüzünden göğsümde bir ilmik varmış gibi hissediyorum. İlk birkaç gün çok hızlı geçti. Bu kadar çabuk bitiyor olamazlar. Ama yine de takvim yalan söylemiyor. Bugün cumartesi. Çarşamba sabahı yola çıkıyoruz. Chicago'daki çocuk hastanesinde bir hayır işimiz var, sonra da Windy City'de başlayan bir dizi deplasman maçımız var.

Kulübede ağır bir duraklama oluyor, sanki hepimiz bunun *çok* ama *çok* yakında sona ereceğinin farkına varmışız gibi. Rhys'in gözlerinden bir karanlık geçer. Gavin'in ağzı bir cetvel gibi. Ve Briar küçük bir iç çeker.

Ama saat sadece ileri doğru dönüyor. "Zaman geçiyor," diyorum, havayı hafifletmeye çalışarak. "Öyle," diyor Briar ve masayı işaret ediyor.

Oturduk ve ben mülk müdürünün buraya bıraktığı defterden bir kâğıt ve bir kalem aldım. "Bu ne için?" Gavin soruyor.

"Bu kâğıt," diyorum. "Bir şeyler yazmak için kullanırsın. Kelimeler ve diğer şeyler gibi." "Hadi canım. Ama sen ne yapıyorsun?"

"Siz ek olduğunuz için yeni bir kurallar listesi hazırlıyorum."

Gavin bir süre sessiz kaldıktan sonra başını sallıyor, ifadesi kasvetli. "Doğru. Elbette."

Ah, kahretsin. Neler olduğunu anladım. Eğlenmek için bana zorluk çıkarmıyor. Daha önce bir kadını paylaşmak için hiç pazarlık yapmamış bir adam. Bu yüzden birkaç dakika önce onu öpmemi. Bu onun için yeni bir alan. Omzunu okşayarak alay etmeyi hafifletiyorum. "Hey, bu yardımcı olacak. Her şeyi açıklığa kavuşturmak iyi olacak. Tamam mı?"

"Evet, tabii. Elbette. Bu iş böyle yapılır, değil mi?" Ciddiyetle söylüyor ve ben de onunla gurur duyuyorum çünkü savunmasız davranıp bu tür bir soru soruyor.

"İletişim çok önemli," diyorum ve karşımdaki mavi gözlü güzele bakıyorum, aklında ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Hayır, bunu düpedüz sabırsızlıkla yapıyorum. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. İsteddiği her şeyi. Böylece ona verebiliriz. "Aklında ne var, bebeğim?"

Yeni bir kadın gibi. Bu, ona numara yaptığını söylediğimde tahta kaşık ayıklayan Briar değil. "Öncelikle," diye başladı, "Çarşamba günü üçünüz ayrıldığınızda bitecek. Konuştuğumuz gibi."

Göğsüm sızlıyor. Sıkıcı bir ağrı. Belki de koşudan kaynaklanıyordur. "Tamam, bitti," diyorum, iş gibi davranarak. Şu anda sonunu düşünmek istemiyorum. Sonra kendimce bir kural ekliyorum. "Güvende olmamız ve iletişim kurmamız gerekiyor. Şimdiye kadar yaptığımız gibi."

"Seninle ilk gece yaptığımız gibi," diye ekliyor. Gavin'in kaşları tekrar çatılır.

Kahretsin. Kötü bir arkadaş oldum. Kötü bir lider. Ona özür dileyen bir bakış attım. "Briar ve ben ilk gece *takıldık*. Sen

buraya gelmeden önce."

Herhangi bir serpintiye karşı kendimi hazırlıyorum.

Gavin kıkırdar. "Evet, bunu zaten anlamıştım."

Göz kırpıyorum. "Anladın mı?"

Bana bir el salladı. "Dostum. Ona seks oyuncağı almışsın. Evet, tahmin etmiştim." Rhys yüzünü avucunun içine bırakarak güldü. "Çok belli ediyorsun, Bouchard." Briar, "Sanırım bu çok açıktı," diye mırıldandı.

Ellerimi teslimiyetle uzattım. "Sanırım öyleydi," diyorum ve sonra devam ediyorum. "Sınırlar başka bir kılavuzdur. Birisi bir şey istemiyorsa, bunu söyleyecektir." Herkes başını sallıyor, sonra Briar ekliyor: "İşte benimkilerden biri. Doğum kontrol hapı kullanıyorum ama prezervatif kullanmak istiyorum."

"Not edildi," diyorum ve ekliyorum, "Ve rıza. Dün gece Gavin'in Briar'a şaplak atılmasını isteyip istemediğini sorması gibi." Briar'ın gözleri parlıyor. "Bu hoşuma gitti."

"Güzel," diyor Gavin sessizce.

Rhys boğazını temizler. "İşte bir kılavuz. Eğer biri Briar'la yalnız kalmak istiyorsa, başka kimsenin iznine ihtiyacı yoktur. Sadece onun."

Bunu söylemesi beni şaşırtmadı. Umarım adam ona aşık olmaz. Bu berbat olurdu.

Daha fazlasını istemiyor ve ona aşık olmak ne kadar kolay olsa da - o aklımdan çıkaramadığım alingan, güçlü, belalı bir bebek olduğu için dünyadaki en kolay şey - düşmek kötü bir fikir.

"Bu benim için işe yarıyor" diyor ve ben de bu kuralları yazıyorum.

Ama benim de istediğim bir şey var. Gözlerinin içine bakıyorum. "Senin 'harika bir erkek arkadaş nasıl olur' yarışmasını kazanmanı istiyorum. Para ödülünü almanı, o ahmağa senin fikirlerini çalamayacağını göstermeni ve sonra da onun sitesini okuyan tüm o erkeklerle bir kadına nasıl iyi davranılacağını göstermeni istiyorum." Öldürmek için gidiyorum. "Yani seni de romantize etmemizi istiyorum. İyi bir erkek arkadaşın bunu nasıl yapacağını göstereceğiz. Bu senin için uygun mu?"

Briar gülümsüyor, geniş ve parlak, sanki ruhunun merkezinden geliyormuş gibi. "Şanslıyım. Bu hafta bana öğretecek üç erkek arkadaşım var."

Onun tepkisi kalbimin tekrar hızlı atmasını sağlıyor. Tenimi ısıtıyor. Ona harika biri olduğunu söylemek istiyorum. Ah, kahretsin. Sadece arkadaşlarım için endişelenemem. Kendime de dikkat etmeliyim, çünkü ona aşık olmasam iyi olur.

Gerçekten yapmasam iyi olur. Özellikle de diğer adamlara "Bu sizin için uygun mu? Beni Hollis'le romantize etmek?"

Rhys gülümsemesini gizleme zahmetine girmez. Adam çok ileri gitmiş. "Evet."

Gavin başını sallar. "Aynen."

"Harika," diyorum, bunu yazarken beklediğimden daha heyecanlıydım. Ama hepimiz ona ne kadar çok verirsek, o da o kadar çok parlıyor gibi görünüyor.

Kalemi bıraktım. "İyi miyiz?"

Briar listeyi okuyor, sonra yukarı bakıyor. "Ben iyiyim."

Ama Gavin parmağını kaldırır. "Sadece bir şartım var."

BİR YEMİN

Briar

Koltuğumun kenarındayım. "Durumunuz nedir?"

Olasılıklar arasında yıldırım hızıyla dolaşıyorum. Benimle seks yapmak istemiyor mu? Sadece izlemek mi istiyor? Benimle aşk yaşamak istemiyor mu?

Kendimi çelikleştiriyorum. Bu üç adamla birlikte hissettiklerim hoşuma gidiyor. Dörtlü olarak aramızda bir şeyler var. Geçici bir dörtlü, ama çok iyi bir dörtlü.

Gavin endişeyle dudaklarını yalıyor. Gözleri geniş, sesi umutlu, "Arkadaş kalmamızı istiyorum. Diğer tarafta." Çocuklara döner. "Siz benim en yakın arkadaşlarımsınız. Ailem gibisiniz."

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Gözlerim gözyaşı tehdidiyle parlıyor. *Bunu* beklemiyordum ama bu duyguyu sevdim. Bu beni de üzüyor. Dün sabah güvertede teyzesi ve amcası hakkında konuştu. Ona karşı iyi olduklarını sanmıyorum. Ama bu adamlar öyle.

Orası onun evi gibi.

Rhys bir kolunu uzatır, Gavin'in sırtını sıvazlar. Hollis vurması için bir yumruk uzatır. "Biz lanet olası bir aileyiz. Bu değişmeyecek," diye güvence verir Hollis.

"Takım beni takas etse bile," diye ekliyor Rhys.

Gavin de ona güven vererek, "Yapmazlar dostum," diyor.

Boğazımdaki bir düğümü yutkunarak geçiştiriyorum. Üçü arasındaki düşkünlük beni bir mendile uzanıp gözlerimi silmeye itiyor. Çok fazla duygu göstermeyi sevmiyorum. Ama şu anda başka seçeneğim yok. İhtiyatlı bir şekilde mendili cebime sokuyorum.

Gavin odağını bana çeviriyor, ela gözlerinde aynı ciddi bakış. "Arkadaşlarım benim her şeyim. Hiçbir zaman güvenilebileceğim bir ailem olmadı. Ailem ben beş yaşındayken öldü. Onları hatırlamıyorum."

Artık duygularımı zapt edemiyorum. İkiz gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor. "Çok özür dilerim."

"Teşekkür ederim," diyor sessizce, sonra dudaklarını yuvarlıyor ve acısını silkeliyor gibi görünüyor. "Ben de seni artık bir arkadaş olarak görüyorum, Briar."

Sadece birkaç gün oldu ama ben de kendimi öyle görüyorum. "Arkadaş kalacağız," diyorum elini sıkmak için uzanarak.

Bu hepimiz için tutulması hayati önem taşıyan bir söz. O kadar önemli ki, masanın ortasında ellerimizi birleştirdik - çocuklar altta, ben üstte.

"Arkadaşlar," diyoruz yeminimizi ederken.

Dünyaya karşı rakip olabiliriz ama burada, bu kulübede alışılmadık aşıklarız ve hepimiz arkadaş olduk.

Bıraktığımızda Rhys duvardaki saate doğru bakıyor. "Bu öğleden sonra hepimiz boş olduğumuza göre, belki sadece eğlenmek için festivale gidebiliriz." Sonra da anlaşmayı mühürlemek için ekliyor: "Arkadaş olarak."

Mükemmel bir güne benziyor.

* * *

O öğleden sonra kendi turp turşunuzu yapmak için kitler sunan bir standın önünden geçerken telefonum çalıyor. Kontrol ettim ve Ivy'den bir mesaj vardı.

bedavaya alabilirsin.)

Işınılandım, harika haberlere hemen cevap yazdım.

Bedavaya almayacağım. Ama alacağım.

Ivy: Bana yoga ve çalma listeleriyle ödeme yapabilirsin.

Briar: Sana para olarak ödeyeceğim! Yoga, çalma listeleri ve harika şirketim sadece bir bonus.

Ivy: İkramiyelerimi seviyorum. Ama tek bir sorun var. Mobilya yok.

Umurumda bile değil. Yerde uyuyacağım.

Telefonu kapattığımda çocuklara iyi haberi verdim ve onlar da bana beşlik çıktı.

Arkadaş gibi.

Öğleden sonranın geri kalanını eğlenerek geçiriyoruz. Uçurtmaları test ediyoruz. Humus ve cips deniyoruz. Krep atıştırıyoruz. Müzik dinliyoruz. Sonra gezintiye çıktık. Eğlence evinde, dördümüz çarpık aynanın önünde durduğumuzda, Rhys'in ayakkabılarını işaret ediyorum. "Palyaço ayakların var."

"Sana söylemiştim," diyor.

Sanki bu haftadan sonra da devam edebilecek yeni bir arkadaş grubuymuşuz gibi hissediyorum. San Francisco'ya geri döndüğümüzde bu tür günlerin olasılıkları beni neşelendiriyor ve hatta güneş öğleden sonra gökyüzünde alçalırken eğlence evinin merdivenlerinden aşağı inerken bunu söylüyorum. "Bunu şehirde yapmalıyız," diyorum onlara ve bana doğru yürüyen kadını zar zor fark ediyorum.

Nova'ya çarpana kadar.

"Ah, özür dilerim," diyorum, şaşırmış, nefesim kesilmiş bir halde.

"Benim hatam," diyor ve sonra yoldaşlarıma bakıyor. Bir, iki, üç. "Hepinizin olduğunu fark etmemiştim-" O daha fazla bir şey söyleyemeden ben söze girdim: "Arkadaşlar. Biz arkadaşız.

Hepimiz arkadaşız." Sanki bir şeyleri örtbas ediyormuşum gibi mi konuşuyorum? Midem bulanıyor.

"Hey, Nova," diyor Hollis kolayca, belki de beni kurtarmak için araya girerek. "Seni gördüğüme sevindim."

Birbirlerini nasıl tanıdıklarını bilmiyorum ama Hollis herkesi tanıyan biri.

"Seni gördüğüme sevindim Hollis," diyor ama gözleri kurnaz ve meraklı, sanki çözmeye kararlı olduğu bir matematik problemiymişiz gibi bizi inceliyor.

Hollis, "Sizi birkaç hafta sonra şehir dışındaki büyük maçta görmek için sabırsızlanıyorum," diyor. "Sea Dogs'u yenmeyi planlıyoruz."

Nova alay ediyor. "Bunu göreceğiz." Sonra da bana, "Döndüğünde üzerinde çalışacak çok şeyimiz var." dedi.

Sanki hepimiz buradayken ben tatildeymişim gibi. "Hazır olacağım," diyorum, neşeli ve onu etkilemek için çok hevesli. "Arkadaşlarıyla iyi eğlenceler," diyor ama ses tonu biraz şüpheli.

Rakiplerinizle arkadaş olmak bir şeydir. Onlarla yatmak tamamen başka bir şey. *Üçüyle.*

Endişeden boynum karıncalanıyor. Ama bu dörtlü bir ilişkiyi sürdürmek istediğim anlamına gelmiyor.

Başımda yeterince iş var ve babamın bana her zaman öğrettiği şeyi yapmam gerekiyor. Güvenilir olana odaklan-ış ve aile. Romantizme değil. Asla romantizm değil.

Kulak misafiri olmadığında bana ilk dönen Rhys oldu. "Sen iyi misin?" "Ucuz atlattık," diyorum.

Ama ne için? Ben bile bilmiyorum. Kendimi kötü hissediyorum. Tuhaf. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi.

Gerçekten kafamı dağıtmaya ihtiyacım var. Etrafa bir göz atıyorum ve festival alanının kenarındaki Tilt-A-Whirl'ü görüyorum. "Uzun zamandır bunlardan birine binmemiştim."

"Hadi yapalım," diyor Gavin ve oraya gidiyoruz, sonra merdivenleri tırmanıyoruz ve o garip karşılaşmayı arkamda bırakmaya çalıştığım yolculuğa çıkıyoruz.

Ama üç dakika sonra araçtan indiğimde başım o kadar dönüyor ki zar zor yürüyebiliyorum. Düzgün göremiyorum. Tenim hem soğuk hem de terli, midem çalkalanıyor. Hangi yönün yukarı olduğunu bilmiyorum.

Tökezliyorum ve Rhys bir elini omzuma koyuyor. Gavin diğer kolumu tutarken Hollis bizi kalabalıktan uzaklaştırıp festivalin eteklerinde oturup nefes almaya çalıştığım sessiz bir banka götürüyor.

Yine de işe yaramıyor. Dünya hâlâ tersine dönmüş durumda. Başım ağrıyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum, ama hiçbir şey olmuyor - beni terk etmeyen bu soğuk, nemli his dışında hiçbir şey.

Gavin telefonuna dokunuyor gibi görünüyor, ama bazı talimatları sıralarken

odaklanamıyorum. Saniyeler içinde Rhys beni kucağına alıp festivalden uzaklaştırıyor.

HEMŞİRE KÖPEK

Briar

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum, sokağın iki tarafındaki evler bana doğru sallanırken bile.

Rhys kaldırımında ilerlerken boğazından yatıştırıcı bir ses çıkarıyor ve sonra şefkatle, "Elbette öylesin," diyor.

"Yemin ederim öyleyim. Beni taşımak zorunda değilsin," diyorum kulübenin olduğu sokağa dönerken. En azından oranın kulübe olduğunu düşünüyorum. Kulübe şimdi yana mı yattı?

"Neredeyse vardık," diyor.

"Yolun geri kalanında başarabilirim." Elbette, ellerim hala nemli. Ama sen ellerinle yürümüyorsun, o yüzden bana bir şey olmaz.

"Yapabileceğini biliyorum. Ama ben de seni taşıyabilirim."

Bu çok utanç verici. Ben yetenekli bir kadını. Bir şeyler yapabilirim. Taşınmaya ihtiyacım yok, ama yol boyunca gitmeme izin vermedi. "Sorun değil," diyorum, sonra hızlıca bir, iki kez nefes alıyorum.

Başka bir zaman.

Gece yarısı saçlarından bir tutam alnına düşerken, kahverengi gözleri beni değerlendiriyor. "Hareket hastalığı şaka değil, Briar. Hollis ve Gavin'i kasabadaki dükkâna gönderdiğinden, çocuklar birazdan Dramamine ile dönerler," diyor.

Bir elimi boynuna daha sıkı sarıyorum, yüzümü göğsüne gömüyorum, nefesim hala kısa, dünya hala eğik, tenim hala soğuk. "Beni taşıdığını gören oldu mu?" Fısıldıyorum.

"Birinin neler olduğunu anlayacağından mı endişeleniyorsun?"

Kulübeye ulaşıp avluya girdiğinde "Hayır, öyle değil" diyorum. "Ne oldu aşkım?"

Sevgiler. Bunu sadece İngiliz olduğu için söylediğini biliyorum, ama bu çok... büyüleyici. Kelimenin dilinde kıvrılması, dudaklarının arasından geçip kulağıma süzülmesi.

"Hasta olmaktan nefret ediyorum," diye mırıldandım.

Yüzünü alnıma doğru eğiyor ve bir öpücükle beni sıyrıyor. "Ben de. Anlıyorum."

"Kimsenin beni böyle görmesini istemedim. Birlikte çalıştığım insanlar gibi. Ya da birlikte çalışabileceğim insanlar gibi. Hepsi bu."

"Kimsenin yaptığını sanmıyorum. Şehir meydanında yürümedim. Mahallelerdeki bazı ara sokaklardan geçtim. Çok fazla insan yoktu."

"Teşekkür ederim," diyorum göğsüne doğru.

Kısa süre sonra ön kapıda ve tek eliyle zahmetsizce kilidi açıyor, sonra da iterek açıyor.

Donut heyecanlı bir merhaba havlıyor. Sonra endişeli bir merhaba. Sonra da Rhys beni kanepeye taşıırken bana *ne oluyor diye* havlıyor. Beni nazikçe yere yatırıyor, sonra yanımda diz çöküp alnımı okşarken Donut kanepeye atlayıp yüzüme doğru koşuyor ve beni yalıyor. "Sorun yok tatlım," diyorum ona.

"Öyle mi? Nasıl hissediyorsun?" Rhys sorar.

"Çok daha iyi." Vücudumla zihnimin uyuşmadığını, sanki birbirleriyle savaştıklarını hissetsem de gülümsüyorum. Terliyim, üşüyorum ve her şey hâlâ biraz bulanık.

"Neden sana inanmıyorum?" diye sorar.

Kollarımı Donut'ın küçük bedenine doluyor, yumuşak tüylerine sokuluyorum. "Bana inanıyorsun, değil mi?"

Endişe içinde yüzümü yalıyor, sonra inliyor ve bana şimdiye kadarki en büyük, en tatlı gözlerle bakıyor. Ona karşı numara yapamam. Ya da Rhys'e karşı. "Kimsenin beni böyle görmesinden hoşlanmıyorum," diye fısıldıyorum. "Bu beni

zayıf hissettiriyor."

Bir elini saçlarımda gezdiriyor. "Anladım."

"Hasta olan öğretmen bense neden birisi benim derslerime girsin, uygulamamı alsın ya da onlara öğretmem için bana güvensin ki?" "Öğretmenler de hastalanır" diyor.

"Biliyorum... ama ben değil. Ben şoförüm, refakatçiyim." Ve özellikle de annesi tarafından terk edilen ve daha güçlü, daha iyi, daha sert bir şekilde ayağa kalkan kızım. "Lisedeyken derslerime çok iyi girdiğimi biliyor muydun?"

Rhys'in gülümsemesi eğleniyor ama yine de çok nazik. "Hiç şaşırmadım." "Hiçbir günü kaçırmadım."

Ona süper sorumlu benliğimin hikâyelerini anlatırken, tenimdeki ürperti azalmaya başlıyor ve dünyanın kenarları daha az bulanıklaşıyor ve saniiyeler sonra kapı inleyerek açılıyor.

"Geri döndük. Sana bir şeyler getirdik bebeğim." Bu Hollis, beni daha iyi hissettirmek için hazır.

Doğrulup ona dönmeye çalışıyorum ama Donut yüzümü yalıyor ve bana doğru kıpırdanıyor. "Sen bir hemşire köpeksin," diyorum ona. Bu bana bir yalama daha kazandırdı.

Hollis ve Gavin yanımda Rhys'e katılırken Rhys Dachshund'a "Aferin kızıma," diyor. Bu sefer gerçekten ıkınıyorum.

"Dramamine," diyor Gavin bana kutuyu göstererek. "Hareket hastalığı için."

"Daha önce hiç taşıt tutması yaşamadım," diye belirtiyorum, sanki bu onu ortadan kaldıracakmış gibi. "Daha önce Tilt-A-Whirl'e bindin mi?" Gavin soruyor.

İrkildim. Annem lunapark hayranıydı. O gittikten sonra babam bizi hiç götürmedi. Belki de lunaparklar onun için çiçek demetleri gibiydi. Çok fazla hatırlatıcı. "Küçüklüğümde beri annem beni götürmedi. Yine de onunla gittiğimi hatırlamıyorum," diyorum. "Ama arabalarda, teknelerde, hatta sıcak hava balonlarında bile hastalanmam."

Gavin'in kaşları çatılır. "Sıcak hava balonları mı? Bu rastgele." "Ben buralarda büyüdüm. Bu bir şey."

Gavin, "Bazı araçlarda hareket hastalığı da oluyor," diye ekliyor. "Araştırdım. İlaç almalısın, tamam mı?" Biraz sert ama ses tonunda gerçek bir şefkat de var.

Hollis bir kutu bitki çayı ve bal dolu plastik bir ayıyı sallayarak, "Ve biraz çaya ihtiyacın var," diye ekliyor. "Annem her zaman çay ve balın her şeyi daha iyi yaptığını söylerdi."

Tam ona göre. "Eminim haklıdır."

Beni gerçekten daha iyi hissettirmeye başlayan şey üçü ve benimle nasıl ilgilendikleri. Kimsenin benimle ilgilenmesini istemediğim için bu hiç de kolay değil.

Ama belki de onlara ihtiyacım vardır.

* * *

Birkaç saat dinlendikten sonra kollarımı açıp koltuktan kalkıyorum ve mutfak masasında kâğıt oynayan çocukları görüyorum. "Ben daha iyiyim. İsteyen var mı..." Kalçamı çıkarıyorum. Kaşlarımı oynatıyorum. "...başka bir dersin var mı?"

Üç adam bana deliymişim gibi bakıyor.

"Hayır. Sen hastaydın. Bu gece için daha iyi bir fikrim var," diyor Hollis, sonra kartlarını bırakıp koridorda ilerliyor ve bize el sallıyor. "Size göstereyim."

KİRLİ HAYALLER

Gavin

Ben yalnız uyurum. Bana uyuyor.

Hollis planını açıkladığında kıldandım. "Onun odasındaki ve senin odandaki yatağı oturma odasına taşımamızı mı istiyorsun?"

"Evet," diyor. "Bir şemaya ihtiyacınız var mı?"

"Elbette. Çok ağır oldukları için tüm yatakları taşımamı ister misin?" Ben de karşılık verdim.

Briar'ın odasının önünde duruyor ve bu soruyu ciddi ciddi düşünüyormuş gibi başını öne eğiyor. "Fena fikir değil. Sen kaldır. Ben gözetlerim."

Ona ters ters bakıp Briar'a dönüyorum. Belki bunu istemez. Belki de Briar uyuduktan sonra hepimiz dün gece yaptığımız gibi odalarımızda uyumaya geri dönebiliriz.

Bu daha kolay olmaz mıydı? Birbirimizin işine burnumuzu sokmayız.

"Bunu gerçekten istiyor musun?" Ona soruyorum. Rızanın önemli olduğunu söylemiştik, belki o da bir çıkış için can atıyordur. Üniversitedeki kız arkadaşımın beri geceyi bir kadınla geçirmemiştik. Horladığımı söyledi ve bana burun bantları aldı.

Eğlenceliydi.

Briar kolumu okşadı. "Benim için sorun değil. Rhys çok iyi bir sarılmacıdır, o yüzden bu işi halleder."

Rhys geriniyor, çok memnun bir şekilde iç geçiriyor. "Ama zorunda değilsin," diyerek bana bir erteleme veriyor ve siktir et. Geri adım atmıyorum.

Ben bu paylaşım gemisindeki yeni adamım. Hiçbir şekilde büyük bir yatağı paylaşmaktan korkmayacağım. Horlasam bile. "Ben varım."

Biraz sonra yatakları oturma odasına taşıdık, battaniyeleri ve yastıkları yerleştirdik ve saat gece yarısına doğru ilerlerken dev bir yatak yaptık. Burada kalışımızın yarısındayız ve şimdiden zamanın hızlandığını hissediyorum, tıpkı harika bir tatilin ortasına geldiğinizde olduğu gibi. Çarşamba gününü düşünmemeye çalışıyorum. Bunun bir anlamı yok. Ayrıca, tekrar buza çıkmak iyi gelecek.

Hollis uyku maskesini yere bırakıyor, sonra yanına uzanıyor ve özel yastığını birkaç kez okşuyor.

"Sen ve senin uyku ritüellerin," diyorum, çünkü ekipteki herkes onun yatma vaktiyle olan aşk ilişkisini biliyor. "Uykuyla evleneceğim," diyor gerçek bir şefkatle.

"O yastığın içinde ne var?" Briar köpeğinin yanına yerleşerek soruyor. "Melek tozu mu? Bakire saçı mı? Uykuya tapan sadık bir tarikat tarafından özel olarak toplanmış karahindibalar mı?"

"Nereden biliyorsun?" Hollis ciddi bir şekilde sorar.

"Uykuya tapanlar hakkında iyi şeyler duydum," diyor Briar.

"Ve şimdi biriyle tanıştın." Hollis ona özür dileyen bir gülümseme verir. "Üzgünüm bebeğim. Ama uyurken kimsenin yüzüne bakamam. Seninle bile."

Ona doğru bir el sallıyor. "Git, git. Yüz yüze uyumaya ihtiyacım yok."

Ben de bilmiyorum ama neden bununla başa çıkamadığımı bilmek zorundayım. "Bu da ne demek oluyor, Bouchard?"

Battaniyenin altında hışırıyor, belki biraz zaman kazanıyor, sonra homurdanıyor. "Tam bana göre." "Ama neden?" Bastırıyorum.

Acı içinde inliyor, sonra bir elini her zamanki gibi dağınık olan koyu sarı saçlarında gezdiriyor. "Sadece... birinin üzerimde nefes almasından hoşlanmıyorum."

Benden bir kahkaha patladı. Rhys'den daha yüksek bir kahkaha.

"Gerçekten mi?" Rhys sorar.

"Evet, gerçekten," diye homurdanıyor Hollis uyku maskesini çekiştirip ayarladıktan sonra alnına oturtuyor. "Herkesin kendine has özellikleri vardır. Eminim senin de vardır."

Başka biriyle yatmaktan hoşlanmıyorum. Ama hiçbir şekilde bunu söylemeyeceğim. Ona cehennemi yaşatmak daha eğlenceli. "Ama Bay Easygoing'in bu kadar çok olması çok komik," diyorum.

Briar, "Çoraplarımla uyumayı ve gecenin bir yarısı çoraplarımı çıkarmayı seviyorum," diyor ve ardından çoraplı ayaklarını yorganın altına sokarak bir gösteri yapıyor. "Ayrıca köpeğimi kaşıklıyorum."

Tavana bakıyorum ve bunun ne kadar sevimli olduğuna gülümsememeye çalışıyorum. Özellikle de Donut'ı yıllar önce Rascal'a yaptığım gibi göğsüne yaklaştırken.

Rhys, "Yüzümün üzerinde bir yastıkla uyumayı seviyorum," diyor ve ekliyor, "Aslında iki tane. Başımın üzerinde bir yastık dağı oluşturuyorum."

Birkaç saniye sessizlik olur. Herkes bekliyor. Uyku itirafı sırası bende. Battaniyeyi yukarı çekerken tereddüt ediyorum ve Briar'a bir bakış atıyorum.

Yeni arkadaşım.

Çok fazla ilgi duyduğum kadın.

Uyku sorunumu herkesin bilmesini istediğimden emin değilim. Ama herkes bir şeyler servis etti, bu yüzden bana ne kadar yabancı olsa da, tüm bu durum ne kadar tuhaf olsa da -dördümüz derme çatma büyük bir yataktayız- rahatsızlığı bir kenara itiyorum. "Çok pis rüyalar görüyorum."

Evet, bu doğru.

Ama bu aynı zamanda bir ihmal yalanı. Ama öyle ya da böyle öğrenecekler. Siktir et. "Ve yüksek sesle horluyorum," diye itiraf ediyorum, sonra iyi geceler dileyip diğer tarafa dönüyorum ve mümkün olan en kısa sürede şilteye kaçışımı planlıyorum. Bu boktan bir fikirdi.

"Merak etmeyin. Ben ölü gibi uyurum," diye

ekliyor Briar. "Ben de," diyor Hollis.

Rhys, "Ben de öyle," diyor.

Ve karanlıkta yüz ifademi göremedikleri için mutluyum - aptal bir gülümseme.

* * *

Sabah uyandığımda kollarım Briar'a sarılmış, yüzüm saçlarında ve en iyi uykuyu çektikten sonra aldığınız enerjiyle uyanıyorum.

Çok iyi hissettiriyor. Çok doğru. Bu bir sorun. Ona alışamıyorum. Ona bağlanamıyorum. Bu sadece seks.

Hepsi bu kadar.

Onunla yatmaktan ne kadar hoşlansam da.

Sadece sekse odaklanmamızın zamanı geldi. Yataktan fırlayıp mutfığa gidiyorum ve kahve yapıyorum. Üç günümüz daha var, sonra gideceğiz. Göğsümde özleme benzer bir sancı beliriyor ama çabucak yok sayıyorum. Bunun için zaman yok. Özlemek için yer yok. Yetmiş iki saat içinde buradan çıkıp Chicago'ya, oradan Detroit'e, oradan da St. Louis'e doğru yola çıkacağız.

Ama önce, kahve.

Biraz sonra, herkes mutfığa girdiğinde, şüphesiz aromanın cazibesine kapılmış olarak, kimse tek kelime edemedi ilk ben giriyorum: "Sabahları bir tur Never Have I Ever içmeye hazır olan var mı?"

HIÇ BİR ZAMAN

Rhys

Her şey eşitken, bu maç için viski içmeyi tercih ederim.

Ama saat sabahın sekizi, o yüzden Briar çenesine vurup ilk atlayışı yaparken bana çay kaldı. "Daha önce hiç bungee jumping yapmamıştım."

Hollis ona meraklı bir bakış atar. "Bilmiyor musun? Bu oyunun kirli olması gerektiğini bilmiyor musun?"

"Bungee jumping ön sevişmedir," diyor Briar o mavi gözlerindeki muziplikle. "Yani, adrenalin, çocuklar. Adrenalin."

"Oh," diyor Hollis başını sallayarak. "İyi bir noktaya değindin."

Ama içki içen tek kişi Briar, bu da beni şaşırtıyor. "Bungee jumping yapacak bir tipe benzemiyorsun."

"Oh, değilim. Ama kardeşim bir keresinde beni buna teşvik etmişti. O öyle bir tip ve ben de onun için bir enayiyim. Ben de yaptım" diyor.

Bu bilgiyi Briar'ın bilgi dosyasına ekliyorum, kardeşine olan sevgisini. Dosya gittikçe büyüyor. Kendi iyiliğim için onu çok seviyorum ama yine de ona bir şeyler eklemeyi duramıyorum. "Daha önce hiç dörtlü yapmamıştım," diyorum.

Hollis bana şüpheli bir bakış attı. "O dörtlü müydü? Adamımız Worthy kendi elini becerdi." Gavin hemen elini uzattı ve Hollis'in kafasına vurdu.

"Ah," diyor Hollis, o noktayı

ovuşturarak. "Güzel. Umarım

acımıştır," diye homurdanıyor Gavin.

Hollis avucunu göğsüne dayar. "Duygularımı incittin." "Senin

hiç yok."

Briar kupasını kaldırırken *memnun* bir meme için poz verir gibi sırtıyor. "İçeceğim. Bu

sayılır." Hepimiz çok hızlı içiyoruz.

Kupayı yere koyduğumda, sıramı düşündüm. Elbette, "Hiç çıkmadım" oyununu oynamak eğlenceliydi ama dün sabah bu

masada onunla da aşk yaşamaya yemin etmiştik, o yüzden siktir et. "Daha önce hiç... üç erkekle çıkmamıştım."

Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. "Ben görmedim. Sanırım siz de yapmadınız."

Cahil numarası yaparak alınma vuruyorum. "Benim hatam. Yapmak üzere olduğun bir şey için de sayıldığını sanıyordum.

Mesela buradaki son gecemiz? Gitmeden önce?" Kafamda bir plan oluşturmaya başlamıştım bile.

Gülümsemesi eriyen çikolata gibi, tatlı ve lezzetli. "Çok isterim," diyor.

"Köşe yazına yardımcı olur," diye ekliyorum, sırf belirlediğimiz kuralları unuttuğumu düşünmesin diye. "Seninle

romantizm yaşayabiliriz.

Seni gelmiş geçmiş en iyi randevuya götüreceğim. Kim var?"

Arkadaşlarımın hepsi kupalarını kaldırıp oyunu yorumluyor.

Briar belki de gülümsemesini gizlemek için kupasını yüzüne yaklaştırıyor. Sıra ona geldiğinde, "Daha önce hiç sıcak hava

balonuna binmemiştim" diyor.

Briar dışında kimse içmiyor. Bitirdiğinde, "Bunu değiştireceğiz. Hepinizi bir içkiye götüreceğim. Tanıdığım biri var.

Günbatımı gezisi ayarlayabilirim, sorun olmaz."

Kalbim tekliyor. Bu kadın da tam bir romantik. "Ben varım," diyorum, davetiye gönderen ilk erkek

olarak. Sırada Hollis var ve Gavin de evet diyor.

Bakışlarım saate takılıyor. "Engelli parkuruna on buçukta gitmemiz gerekiyor. Şu anda saat sekiz

buçuk." "On birde dersim var," diyor Briar.

Gavin boğazını temizler. "Daha önce hiç sabah seksi yapmadım."

Hepimiz bu yumuşak soruyla alay edip fincanlarımızı kaldırıyoruz ama daha içmeden Gavin sesini yükselterek ekliyor:
"Bugün."

ÇİZGİ DEĞİŞİKLİĞİ

Hollis

Adil olan adil.

Bana ne kadar acı verse de, çekilmek zorundayım. Takımda *ben* diye bir şey yoktur ve takım çalışmasının bir parçası da arkadaşına yardım etmektir. Onunla en çok oynayabilen şanslı adam ben oldum. Sıra değiştirme zamanı.

"Eğer kızımız oyundaysa, gerçekten senin sikine binmek isteyip istemediğini görmelisin," diyorum Rhys'e, çünkü böyle yardımseverim. Rhys'in gözleri parlıyor. Gavin'e dönüyorum. "Ve eğer şanslıysan Worthy, belki onun tatlı amının tadına bakabilirsin. Çok lezzetlidir."

Gavin'in göğsü gurulduyor. Bariz bir evet.

Odağımı tekrar yatağına uzanmış olan Briar'a çeviriyorum. Büyük boy yatağını çabucak yeniden birleştirdik. Yatakta sevişmek yerdeki bir şiltede sevişmekten çok daha eğlenceli.

Açılar ve her şey.

Pembe pamuklu külot ve pembe spor sütyeni giyiyor. Onu içinde görene kadar sporcu sütyenlerinin seksi olduğunu bilmiyordum. "Tabii.

Yeter ki biri beni öpsün ve memelerimle oynasın" diyor.

Başka seçeneğim yok. Yatağa tırmanıp üzerini örtüyorum. "Çok seksisin amina koyayım. Şu haline bak, ne istiyorsun?" diyorum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Ağızlarımız kolayca birbirine geçiyor, dillerimiz kayıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor.

Kalçalarını kaldırıp beni arıyor, sonra bacaklarını benim için açıyor.

Az önce yaptığımız plana neredeyse *siktir* et diyecektim. O kadar tahrik oldum ki onu hemen almak istiyorum. Ama bu hafta onunla ilgili. Ona karşı iyi olmak. Ondan bir şeyler öğrenmek. Yataktan kalkarak uzaklaşıyorum. "Rhys seni sikerken nelerden hoşlandığını göster bize bebeğim. Böylece bir dahaki sefere sıra Gavin'e geldiğinde seni istediğin şekilde becerebilirsin. Tamam mı?"

Briar titreyerek evet diyor ve yatağın diğer tarafında duran Gavin bir iniltiyi bastırmaya çalışıyor ama başaramıyor.

Odanın köşesindeki bir sandalyeye çekilip Rhys'e şans tanıyorum ve koreografiye ara veriyorum. Gavin'e de yardım edebilirim. Bunu asla istemez ama ona bir iki bahşış vermekten zarar gelmez.

En dost canlısı piç olduğum için bir ödül kazanmalıyım.

Ve ayrıca, en zekisi. Çünkü sanırım şimdi hepsini şaşırtacağım.

"Briar, bebeğim. Planlar değişti. Önce Rhys'in yüzünü sikmeye ne dersin? Gavin göğüsleriyle oynarken? O güzelliklerle oynamamızdan hoşlandığını biliyorum."

Vücudunda bir titreme hissediyor. "Ne harika bir fikir."

Bir dakika sonra, çıplak ve Rhys'in yüzüne oturmuş, ona karşı sallanırken, Gavin yatakta arkasında duruyor, göğüslerini okşuyor, saçlarını öpüyor ve böyle asılıyor.

"Hızlı öğreniyorsun Worthy," diye sesleniyorum.

Ama Briar inlediği, nefesi kesildiği ve arkadaşına vahşi bir mustang gibi bindiği için cevap vermiyor.

Yakın görünüyor. Sesi yakın. Onun böyle gelmesini istiyorum ve sanırım yolunu biliyorum. "Öp onu Worthy. Onun yüzünü sikerken öp onu. Öpülmeye bayılıyor," diyorum.

"Briar, yatak başlığını kavrayıp Rhys'in kirli sakalına sürtünürken, Rhys ellerini onun kalçalarına daha sıkı dolayarak ayağını kaybetmediğinden emin olur.

Gavin onun çenesinden tutuyor, yüzünü ona doğru çekiyor ve diğer takım arkadaşıma
binerken onu öpüyor. Ne şanslı adamlar.
Ama en iyi kısmı öpüşmeyi kestiğinde söylediği şey.

İKİNCİ ÇEKİM

Briar

Daha önce hiç yemek yerken öpülmemiştim.

Şimdiye kadar.

Karnım sıkılaşıyor. Kalçalarım titriyor. Ve Gavin'in ağzını bıraktığım anda, kendimi tutamıyorum. "Geliyorum" diye bağıryorum. Sürpriz bir orgazm beklenmedik bir parti misafiri gibi içime çöküyor ve kapıyı ardına kadar açıyor.

Bu keskin ve kırmızı-sıcak ecstasy patlaması vücudumun her köşesini sular altında bırakarak içimden geçerken haykırıyorum. Rhys'in aç ağzını zevkimin sonuna kadar kullanırken parmaklarım yatak başlığına tutunuyor.

Üzerinden düşmemem bir mucize.

Omuzlarımdaki iri, güçlü ellere yaslandığımda nedenini anlıyorum -Gavin beni tutuyor, avuç içleri kürek kemiklerime yayılmış, boşalırken düşmediğimden emin oluyor.

Gözlerimi kırıştırarak açıyorum. Bu gerçekten ben miyim? Evet, evet öyle. Böyle seks yapıyorum. Zevk aldığım seks.

Angarya olmayan bir seks. Eğlenceli ve ateşli bir seks.

Ve hiç de bitmedi.

İçimde bir artçı şok yaşanırken Hollis'e dönüp "Şimdi ona binip diğer arkadaşının sikini yalamalıyım, değil mi?" diyorum.

Ona en muhteşem suç ortağı sırtışıma gösteriyorum ve Hollis de hemen karşılık veriyor. "Kelimeleri ağzımdan aldın, bebeğim," diyor, kararları veren bir beyin.

Gavin, Rhys ve ben müzikal seks sandalyeleri oynuyoruz ve Rhys'in fantastik şaftından aşağı bir prezervatif kaydırıdıktan sonra ona fısıldıyorum, "Bu benim ilk yardımsız seferimdi."

Gülümsemesi düpedüz bayıltıcı. "Ve boşaldığında çok muhteşem görünüyorsun, aşkım." "Sen de boşalmayı hak ediyorsun," diyorum, sonra dönüp ters cowgirl pozisyonunda onun üzerine çöküyorum. Yatağın ayak ucunda diz çökmüş beni izleyen Gavin'e bakıyorum.

Rhys beni doldururken, kalçalarım sıkıştı ve lezzetli saldırıdan inledim. "Yesss," diye mırıldanıyorum, Gavin'in derin ela irisleriyle göz temasını hiç kesmeden.

Rhys sert ve güçlü bir şekilde itiyor. "İstedğin bu muydu aşkım? Sikimin seni sonuna kadar doldurmasını mı?" Gavin bana bakarken her santimini hissettiğimden emin oluyor, nefes nefese, rayları yırtmaya hazır bir yarış atı gibi.

Gavin'in siki bana dönük, başında sıvı bir uyarılma damlası oluşuyor. Ağzım sulanıyor.

Önümdeki adamla göz göze gelirken altımdaki adama "Bayılıyorum Rhys," diyorum. "Beni sertçe becermene bayılıyorum. Sence Gavin de ağzımı sertçe sikmek ister mi?" Gavin'in

çıkardığı ses hayvani.

"Ağzı cennet gibi dostum," diye geveliyor Rhys. "Aklını kaçıracaksın."

Bir elimi Gavin'in sikine doluyorum, sonra ona, "Neden bana ağzımı nasıl sikmek istediğini göstermiyorsun?" diyorum. Titriyor ve bir damla ön sperm elime dökülüyor.

"Yapacağım." Gavin ayağa kalkıyor, yatakta bana bir adım daha yaklaşıyor, bir eliyle sikini kavıyor, sonra saçlarını avucunun içine alıyor. "Aç, tatlım," diyor.

Hollis sandalyesinden, "Ona kafa vermeyi ne kadar sevdiğini göster, bebeğim," diye sesleniyor ve ben ona hızlı bir bakış atıyorum. Bir bacağını diğer dizinin üzerine atmış, dinlenmekte olan bir adam. Puro da içiyor olabilirdi. Bir sahneden sorumlu bir yönetmen.

Rhys içime girerken, Gavin için dudaklarımı ayırıyorum ve sikini ağzıma alıyorum. Rhys amımın içine doğru sallanırken şişman kafa boğazımdan aşağı kayıyor. Altımdan sikiliyordum. Önümden sikiliyordum.

Gavin bir avucunu başımın etrafına doluyor, sonra gözlerini kapatıyor. "Siktir, tatlım. Ağzın. Lanet olası ağzın. Aman Tanrım."

Bu sözlerden acı duyuyorum. Rhys'in sikinin üzerinde ileri geri sallanırken, Gavin'in siki için boğazımı gevşetirken zevk içimde titreşiyor.

Ağzımın içine biraz daha itiyor. Tükürük çenemden aşağı akıyor.

Gavin homurdanıyor, uzun, vahşi

bir ses. Rhys inliyor.

"Şu haline bak. Onlara sahip oluyorsun. Zevklerine sahip çıkıyorsun," diyor Hollis, sesi derin ve onaylayıcı.

Omuzlarımı daha yukarı kaldırıyorum. Son birkaç gün içinde vücudumla yapmayı öğrendiğim şeyler için övülmek hoşuma gidiyor. *Şunu dinleyn.*

Ve bu dinlemenin benim için yapabileceklerini seviyorum - bana zevk veriyor ve bu adamlara zevk veriyor.

Sesleri daha da yükseliyor. İtişleri daha düzensiz. Aletleri daha derine giriyor.

Ama neredeyse çok derine. Gavin saçlarımı daha sıkı kavrarken, siki o kadar içeri

giriyor ki öğürüyorum. "Kahretsin, tatlım. İyi misin?" diye soruyor, sikini sallayarak.

Bir kez daha öksürüyorum, boğazım kazınıyor ama bırakmaya hazır değilim. "Dudaklarıma gel, tamam mı?"

Gözleri kapanıyor. "Evet, lanet olası evet," diye ısırtıyor Rhys'in sikini altımda sertleşene kadar

sürerken. Saniyeler kaldı. Gavin de öyle.

Düşüncelerim yanıyor. Beynim uğulduyor. Gavin sikini dudaklarımın arasından yarıya kadar kaydırıp hırladıktan sonra

"Boşalacağım" diye homurdanırken sinirlerim heyecanla dalgalanıyor.

Çekiliyor, sonra ağzıma boşalıyor. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirip onun tadına bakarken Rhys bir kez daha içime sokuyor, sonra duruyor.

Sesleri havayı doldururken, Hollis'e dönüyorum, kötü hissediyorum, göğüslerimi bir davetle sıkarken vahşi hissediyorum.

Hemen kalktı ve sandalyeden indi. Bir dakika sonra Rhys'i bıraktım ve Gavin geri çekildi. Yatağın üzerine uzanmış, şimdi çırılçıplak soyunmuş olan Hollis'e memelerimi sunuyordum.

Göğsümün üzerine oturarak avucuna tükürüyor, sonra göğüslerimin vadisini yağlıyor. Birkaç kez hızlıca pompaladıktan sonra "Sana ne öğrendiğimi göstermek istiyorum" diyor.

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok, ama kafam umursamayacak kadar çok parazitle dolu, vücudum

düşünemeyecek kadar çok endorfinle dolup taşıyor. Hollis memelerimi sıcak bir sıçrama göğsümü boyayana kadar sikiyor.

Büyülenmiş bir halde, yanıma kayarak bir elini amıma götürürken serbest kalışını göğüslerime yayıyorum. İlk gece yaptığı gibi.

Numara yaptığım zaman.

Bu sefer bacaklarımı ayırıyorum, kalçalarımı kıvırıyorum ve ona teslim oluyorum.

Demek istediği buydu. Bütün hafta beni neyin harekete geçirdiğini öğreniyordu ve şimdi bana gösteriyor. Ona öğrettiğim şekilde bana dokunuyor ve ben de bırakıyorum.

Buna.

Bu üç adamla hissettiklerime. Bedava.

Yetenekli parmaklarıyla hareket ediyorum, onları hak ettiğim zevki aramak için kullanıyorum, korkusuzca orgazmı

kovalıyorum, sonra beni sarstığında teslim oluyorum ve bir kez daha boşalıyorum.

Onlarla birlikte.

Sanki üçü de bana her şeyi yapıyormuş gibi

hissediyorum. Ve ben başka türlü süni istemiyorum.

SICAK BİNİŞLER

Hollis

Ertesi akşam gün batımına doğru ilerlerken, Hot Rides yer ekibinin şişirmekte olduğu büyük, parlak pembe bir balondan çok da uzak olmayan bir alanda duruyoruz.

Balon operatörü, uzun fuşya tırnakları, kirpik uzantıları ve kıvrıkcık sarı saçları olan Clara adında yaşlı bir kadındır. Ne bekliyordum bilmiyorum ama annem yaşında bir kız çocuğu beklemiyordum.

Ama daha iyi bilmem gerekirdi. Hokey oynayan bir kadın tarafından büyütüldüm, bu yüzden sıcak hava balonu pilotunun fildişi tenine gülme çizgileri kazınmış ve pembeye düşkün bir kadın olması çok mantıklı.

"İşte bu kadar. Size söylediğimizde tırmanın ve yukarı çıkın. Ama sakın sepeti sallamayın," diyor Clara güvenlik konuşmasını bitirirken.

Verdiği bilgileri ve titizliğini takdir ediyorum. Yine de arkadaşlarıma göz kulak olmak benim işim. "Yani emniyet kemerine falan ihtiyacımız olmadığını mı söylüyorsun?"

Bana içten ama alıştırılmış bir gülümseme veriyor. Belli ki bu soruyla ilk kez karşılaşmıyor. Ama Briar'a dönüyor. "Bunu sen almak ister misin tatlım?"

Briar bana gülümsüyor, gözlerinde bir sırrı varmış gibi bir pırıltı. "Hayır. Sıcak hava balonları seyahat etmenin en güvenli yollarından biridir."

Rhys gözlüklerini çıkarıp bana baktı. "Yakında kendi balonunuzla oyuncuların bulunduğu alana inmenizi bekliyorum."

Gavin alay ediyor. "Onu kışkırtma dostum. Hollis'in önümüzdeki hafta sonu balon dersleri alacağını ve ardından pilot lisansı alacağını biliyorsun."

Clara bir kedi gibi gülümsüyor. "Eğer lisans almak istiyorsan, gel beni bul. Ben bir eğitmenim. Birçok insana bu bebeklerden birini uçurmayı öğrettim."

"Yazlarım boş, o yüzden onaylanmış say. Bizi son dakikada kabul ettiğiniz için de teşekkür ederim," diyorum ve Briar bize Clara'nın babasının bir arkadaşı olduğunu söylemiş olsa da, Briar'ın bunu bu kadar çabuk başarmasına, ilk bahsetmemizden sadece bir gün sonra bize bir gün batımı gezisi ayarlamasına hala şaşıyorum.

"Briar için her şeyi yaparım," diyor Clara.

Briar yaşlı kadına, "Bence babam için her şeyi yaparsın," diyor.

"Henry geçen hafta minibüsümün kontağını tamir etti," diyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Bu balonların motorlarını tamir edememesi çok kötü." Gerildim. "Bekle. Balonlarda bir sorun mu var?"

Gülüyor. "Sadece takılıyorum. Her şey yolunda." "Dostum, onların motoru yok," diyor Gavin. "Biliyorum," diye homurdanıyorum.

Sonra Gavin beni kenara çekti ve alçak sesle, "Balon gezintilerinin güvenli olup olmadığını ve sözleşmelerimizde izin verilip verilmediğini araştırdım. Her şey yolunda."

Rahat bir nefes aldım. "Teşekkürler, dostum."

Endişemi hissettiği için minnettarım. Annem ve kız kardeşlerimle ilgilenmeye o kadar çok odaklandım ki, Briar ve ekibiyle de ilgilenmek ikinci doğam oldu. Ama dördümüzle ilgilenen tek kişi ben değilim. Sorumluluğu paylaşabiliriz. Bu yeni ve garip bir düşünce ama hoş karşılanmayan bir düşünce değil. Clara tarlanın kenarındaki büyük sepeti işaret ederken içimde kök salıyor. "Mürettebat hazır sayılır. Siz hazır mısınız beyler?"

Hepimiz başımızı sallıyoruz.

Briar'a döner. "Peki sen ellinci uçuşun için hazır mısın?"

"Onun gibi bir şey," diyor Briar, dudaklarını alaycı bir gülümsemeye dönüştürerek. Sanki bir sırrı varmış gibi.

Dur bir saniye. İkiyle ikiyi bir araya getirdim. "Briar, sen pilot musun?" İnanamayarak sordum.

Şakacı bir şekilde omzunu sallıyor. "Pilot lisansımı üniversitede aldım. Hafta sonları burada çalışıyordum. Bana balon uçurmayı öğreten Clara'ydı."

Bu cümlelerdeki Briar istihbaratı bir yıllık değerinde. "Tüm detaylara sonra ihtiyacım olacak. Ama uçuracak mısın?" Soruyorum çünkü bu çok havalı ve tamamen Briar'a özgü bir şey.

"Hayır," diyor Briar gülerek. "Bunu rahatça yapabilmem için iki yılda bir uçuş incelememi yapmam gerekiyor. Kötü bir kız oldum ve biraz gevşek davrandım. Ama yakında yapacağım. Şimdilik gidip yer ekibine yardım edeyim," diyor ve atkuyruğunu sallayarak uzaklaşıyor. Devasa, görkemli balonun bazı kablolarını ayarlıyor, ardından mürettebatın yardımıyla sepetin kenarlarından tutup yukarı kaldırıyor.

Kalbim küt küt atarken ağzım açık bakakalıyorum. "Briar bir balon pilotu," diyorum

hayretle. Rhys başını sallayarak izliyor. "Bu nasıl bu kadar ateşli olabilir?"

Gavin alçak sesle ıslık çalar, sonra mırıldanır, "Çünkü o yetenekli ve hâlâ bizi istiyor."

Evet. Tam isabet.

Clara yanımızdan geçerken çakıllı bir kahkaha havayı yırtıyor. "Onun için savaşıırken iyi şanslar," diyor ve yanımızdan geçiyor. Üçümüz de sanki bizim de bir sırrımız varmış gibi gülümsüyoruz.

Onun için kavga etmemize gerek yok.

Balon tamamen şişirilip kalkışa hazır hale geldiğinde sepetin içine atlayıp kızıma katılıyoruz.

NASIL YÜZÜLÜR

Briar

Hiç eskimiyor.

Binlerce fitten manzara. Şarap Ülkesi'nin manzaraları. Nehir, Lucky Falls'un içinden dolambaçlı bir yol açıyor. Güneş batmaya başlıyor ve altımızdaki üzüm bağlarının üzerine sıcak, altın rengi bir renk veriyor.

Sepetin kenarında duruyoruz, Hollis bir yanımda, Rhys diğer yanımda, Gavin arkamda. Tepelerin kenarını işaret ediyorum, ötesinde küçük bir kasaba var. Belki, sadece belki, çocukluk evim. Gerçekten göremiyorum ama orada olduğunu hayal edebiliyorum. "Büyüdüğüm yer orası."

"Baban ve kardeşinle mi?" Gavin sanki bunu mükemmel bir şekilde hayal etmek istiyormuş gibi soruyor.

"Evet. Oldukça iyi bir üçlüydük. Yine de Sea Dogs taraftarıydık," diyorum onlara. Üçü de sanki ölümcül bir yara almış gibi aynı anda irkildiler. "Ama en azından hokeyi seviyorlar."

"Küçük bir teselli," diye mırıldandı Gavin.

Gülüyorum, sonra onlara ailemden bahsediyorum. Babam ve erkek kardeşimin büyürken tüm futbol maçlarıma nasıl geldiklerini, sonra ACL'mi yırttığımda rehabilitasyonumda bana nasıl yardımcı olduklarını. Ağabeyimin beni yoga ve pilates öğrenmeye nasıl teşvik ettiğini, ardından babamın üniversitede egzersiz bilimi okumamı nasıl önerdiğini, onları günümüze ve babamın kedilere olan takıntısına ve ağabeyimin Flow ve Flex Fitness'ı başlatmama yardımcı olan çalışmalarına kadar getiriyorum. "Şimdi de Griffin uygulamamda bana yardımcı oluyor. Karşılığında ben de ona daha iyi seks için yoga ipuçları veriyorum."

"Adil bir takas," diyor Hollis gülerek.

"Peki ya baban?" Rhys sorar, sonra sorunun kulağa nasıl geldiğini fark edince kıkırdar.

"Ona yoga tavsiyesi yok. Ancak o bana her fırsatta sert hayat tavsiyeleri verir," diyorum Rhys'e bakarak. "Ne tür?"

"İşe odaklanın. İş sana zarar vermez. İş seni terk etmeyecek" diyorum ve her ne kadar bu konu üzerinde durmak istemesem de

Romantizm korkunç bir alan, aynı zamanda benim kim olduğumun bir parçası. "Ve bu romantizm sizi gerçekten hayal kırıklığına uğratabilir." Belki de ortamı ben bozdum, çünkü herkes sessizleşti, düşüncelere daldı.

"O zaman arkadaş olmamız iyi bir şey. Bir yemin ettik," diyor

Hollis. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağız," diye ekliyor Rhys.

"Sözümüzü tutacağız," diyor Gavin, ciddi bir yeminle.

"Yapacağımızı biliyorum. Buna inanıyorum çocuklar," diyorum, boğazımda küçük bir düğümle. Bir süre rakip takımlar için çalışmanın onlarla benim aramda bir ayrılığa yol açacağını düşünmüştüm. Ama hiç de öyle olmadı. Aksine, hepimiz daha iyi arkadaş olduk ve ben onların arkadaşlığını kaybetmek istemiyorum. "Size gerçekten güvenebileceğimi hissediyorum. Umarım haddimi aşmıyorumdur ama son birkaç günden sonra üçünüz daha da iyi arkadaş oldunuz gibi görünüyor?"

Umutlu bir soru. Belki de fazla umutlu.

Ancak Gavin homurdanarak *evet* derken, Rhys *kesinlikle* diyor ve Hollis *de biz* diyerek onları onaylıyor.

Kalbim minnettarlıkla kabarıyor, özellikle de onların gözlerinde kırılma parladağında, hem benim için hem de belki birbirleri için

-Dördümüzün kulübede kurduğu bu sıra dışı bağ için.

Gün batımı aşağıdaki dünyayı sıcak turunculara ve derin morlara boyarken hepimiz sessizleşiyor, Şarap Ülkesi'nin

üzerinde süzölüyoruz. Hollis birkaç dakika sonra "Demek uçabiliyorsun," diye gözlemledikten sonra elini kolumda gezdiriyor. Arkasından Clara'ya bakıyor, o da diğer tarafa bakıyor.

"Belki bir gün hepinizi bir gezintiye çıkarırım," diyorum.

Rhys sırasını alıyor, çevik parmaklarını omzumda gezdiriyor. "Bence öylesin."

"Şu anda uçmadığına sevindim, Briar," diyor Gavin alçak bir sesle, sonra burnunu ensemdede gezdiriyor. Kollarında titriyorum. "Nedenmiş o?"

Hollis parmaklarının kalçamın üzerinde gezinmesine izin veriyor. "Çünkü kendini bırakabildiğin zamanları seviyoruz. Yapman gereken her şey hakkında endişelenmediğin zaman."

Bu hafta bana öğrettikleri şey bu değil miydi? Nasıl teslim olunacağını? "Sizinleyken kontrolün bende olmasını istemiyorum," diyorum, itiraf etmesi kolay olmayan bir itiraf. Ama yine de yapıyorum, bütün hafta boyunca yaptığım gibi. Paylaşmak.

"Güzel. Bizimle eğlenmene bak," diyor Rhys, bir elini göbeğimdede gezdirdikten sonra bir göğsümdede hafifçe dolaştırırken sesi tenimde uğulduyor.

Clara'ya dönüp bakıyorum. Sıcak hava balonu gezileri aileler için olduğu kadar sevgililer için de. Aşıklarla ne yapacağımızı biliyoruz. Başka tarafa bak ve onlara biraz zaman ver.

Bir dakika yeter. Gavin'e yaslanıyorum. Rhys'in tadını çıkarıyorum. Hollis'in tadını çıkarmak.

Burada süzülüyorum. Burada, sadece hissedebiliyorum. Eller kalçalarımdaya, dudaklar boynumdaya, Gavin kulağıma yakın derin bir sesle soruyor, "Sonra, sana ne yapmamızı istersin?"

Diğerleri bana dokunup öperken o kollarını belime doluyor ve beni sıkıca tutuyor. Bu şekilde, etrafım sarılmış ve güvendeyken, "Teslim olmak... istiyorum" diye cevap veriyorum.

Gün sona ererken renkleri turuncu ve pembenin tonlarına dönüşen küçük evlere ve üzüm bağlarına bakıyorum. Ve gece başlıyor.

* * *

Bir tarlaya indikten sonra, Clara bizi yanında bir balon kalıbı olan sıcak pembe minibüsüyle Hot Rides'a geri götürüyor.

Hangarın dışındaki otoparka girip motoru durdurduğundaya irkiliyorum.

Babam asfaltın diğer tarafında, restore edilmiş Ford Mustang'inin kaputuna yaslanmış beni bekliyor. Gözleri sorularla parlıyor.

KULÜBEDE NELER OLUYOR

Briar

"H-hi, baba?" Söylemek yerine soruyorum.

Gerginlik vücudumun her hücresinde alevleniyor. Babam romantizmi pek onaylamaz. Üç erkekle birlikte olsam ne düşünürdüm?

Onlarla birlikte değilsin. Onlar sadece arkadaş. Kulübede ne olduğunu kimsenin bilmesine gerek yok.

Clara minibüse binerken babam yanıma geliyor, yılların ve işin yıprattığı yıpranmış yüzünde kaşları çatılmış. "Hey, ufaklık. Buralarda ne yapıyorsun?" Standart selamlamasını yapıyor ama yanımdaki bir, iki, üç adama bakıp "Ay ışığı mı?" diye ekleyince çok daha anlamlı oluyor.

Evet, işte bu! Muhtemelen attığının farkında bile olmadığı can simidine tutunuyorum. "Arkadaşlarıma bir balonu nasıl uçurduğumu göstermenin eğlenceli olacağını düşündüm," diyorum parlak bir şekilde.

Ama bu bahane ağzımdan çıkar çıkmaz sönüyor, çünkü elbette gerçekte olan bu değildi. Clara balonu uçururken üç hokey aygırı kulağıma tatlı sözler fısıldadı ve beni daha sonra bağlayacaklarına dair sözler mırıldandı.

Ona mesaj attı mı? Neyin peşinde olduğumu söyledi mi? Beni kontrol etmesi için gönderdi mi? Midem endişeyle çalkalanıyor ve tekrar neyin peşinde olduğumu açıklamaya çalışıyorum. "Ben..."

Ama elimde hiçbir şey olmadığı için cümle dilimde ölüyor. Bu adamlarla ilişkim olduğunu anlayabilir mi? Nasıl olduğumu her zaman hissedebilir. Belki de duygularımı ondan saklamadığım içindir. Ama şimdi ona ne diyeceğimi bilemiyorum.

Hollis devralıyor, asfaltta adım atarak babama elini uzatıyor. "Büyük bir Sea Dogs taraftarı olduğunuzu duydum, Bay Delaney.

Sadakatınızı değiştirmeniz için ne yapabileceğimizi merak ediyorum."

Sporla liderlik etmesine çok sevindim. Spor evrensel bir kayganlaştırıcıdır.

Babam başını sallıyor, şüpheyle mırıldanıyor. "Muhtemelen hiçbir şey. Bir kez Sea Dogs taraftarı olan her zaman Sea Dogs taraftarıdır. Kızım o takıma geçtiğinde çok mutlu olmuştum," diyor temkinli bir şekilde, sanki onlara güvenmiyormuş gibi. "Avengers'ken bile Foxes'u hiç sevmezdim."

Okaaaay.

Bu cesur girişim için çok fazla.

Babam çenesini bana doğru eğdi. "Balon turuna çıktığını fark etmemiştim." Bir açıklama ama aslında bir soru - neler oluyor?

Sanki cüzdanını çalarken yakalanan bir çocukmuşum gibi sinirlerim geriliyor, oysa böyle bir şey yapmadım. Arabasını hiç almadım. Sokağa çıkma yasağını çiğnemedim. Ya da bira içmedim.

Bu benim kötü kız dönemim mi şimdi? Üç erkekle mi takılıyorsun?

"Eğlenceli olacağını düşündük," diyorum tedirginliğimi gizlemek için.

Rhys, "Harika vakit geçirdik," diye ekliyor ama Gavin sessiz kalıyor. Bunu anlıyorum. Muhtemelen ailelerle arası pek iyi değildir. Diğerlerinin liderlik etmesine izin vermeyi tercih ediyor.

"Gerçekten çok güzeldi baba. Manzara inanılmazdı. Sanırım evimizi bile gördüm," diyorum, yine bu rahatsız edici anı yumuşatmaya çalışarak. "Arkadaşlarıma gösterdim..."

Belki arkadaşlığı çok zorluyorum, ama *aynı anda üç ateşli hokeyciyle kaçamak yapıyorum* gibi bir konuşma yapmak istemiyorum.

Clara'nın iş botları garaj yolunda takırdayarak ilerlerken babam o saçma sapan ses tonuyla "Bu harika," diyor.

Babamın gözleri hemen ona kayıyor ve sonra ağzı yumuşuyor. "Merhaba Clara," diyor, sesi neredeyse şefkatli. Onunki şakacı bir hal alıyor. "Bilardo salonuna gidip biraz kış tekmelemeye hazır mısın, Henry?"

Ne haltlar dönüyor burada?

Babam boğazını temizliyor, gözlerimle tekrar buluşmadan önce biraz garip görünüyor. "Ben sadece Clara'yı alıyorum. Bir takımdayız. İki haftada bir birlikte bilardo oynuyoruz. Bu gece bizim gecemiz."

Kalbim tekliyor, sonra normal hızına dönüyor. Onun için burada. Arkadaşı için. Ama gözlerindeki parıltı, daha fazlası olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Sanırım beni görmeyi beklemiyordun?" Emin olmak için sordum.

Başını sallar. "Hayır, ama beni tüm arkadaşlarıyla tanıştırmak ister misin?"

Hızlı bir tanışma faslı yaptıktan sonra şöyle diyorum: "Gavin takım arkadaşlarını sonuna kadar koruyan harika bir defans oyuncusu. Rhys bir pivot ve uzun süre Foxes için oynayacak, bunu biliyorum. Hollis ise annesi ve kız kardeşlerine bakmak için her maçta canını dişine takan bir kanat oyuncusu. Ayrıca kedimi de kurtardılar."

"Büyük kedimi mi?" diye soruyor babam, sesi yükseliyor, gözleri açılıyor. "Bunu duymam gerek," diyor Clara.

"Baba, Steven'dan ne kadar nefret ettiğini hatırlıyor musun?" Ben sordum.

Babam başparmaklarını kot pantolonunun ceplerine sokuyor.

"Elbette." Rhys nefesinin altında kıkırdıyor. "Hepimizin var."

"Briar için asla yeterince iyi olmadı," diyor Gavin hırslayarak.

Babam Gavin'le göz göze geliyor. "Aynen öyle."

İçimde güneş gibi parlayan bir gururla babama Frances Furbottom'ı kurtardıkları gecenin hikâyesini anlatıyorum. Bitirdiğimde, babamın vurdumduymaz ifadesi üç adama başını salladığında biraz daha az vurdumduymaz oluyor. "Kızıma göz kulak olduğunuz için minnettarım. Ve büyük kedime."

Grup adına konuşan Hollis, "Memnuniyetle," diyor.

Babam başparmağını arabasına doğru uzattı. "Gitmeliyiz. Ama seni görmek güzeldi evlat. Seninle tanışmak da güzeldi."

Vedalaşırken sarılıyoruz ve bir an için babama şimdilik arkadaştan öte olduğumuzu, onları önemsedığimi, bana gerçek sevginin ne olduğunu gösterdiklerini söylemek istiyorum.

Ve bir an için onun da bunu sorun etmeyeceğini düşündüm.

Vedalaşıyoruz ve o ön koltuğa atlayarak gidiyor, ama Clara binmeden önce koşarak yanıma geliyor ve bana sarılıyor, sonra da fısıldayarak "Onları sevdim" diyor.

Kalbim boğazımda düğümleniyor. "Ben de." Bırakıyor ve gidiyor.

Çocuklarla birlikte kulübeye ulaştığımda, sadece teslim olmak istemiyorum. Teslim olmam gerekiyor.

BİR WINDSOR DÜĞÜMÜ

Briar

Bu sefer tiyatro istiyorum.

Yatak odasının ışıkları kısık. Telefonumdan seksi bir müzik çalıyor, daha bugün oluşturduğum bir çalma listesi. Adımı "*When the Mood Strikes*" koydum.

Adamlarım ve ben giyinmeyi bitirip bana aldıkları hediyeği giyerken, viski sesli kadınların özlemle ilgili söyledikleri boğucu vokaller etrafımı sarıyor.

Eve döndüğümüzde, yatağın ortasında beni bekleyen, etrafına gümüş bir fiyonk bağlanmış güzel siyah bir kutu buldum. İçinde kelebek desenli lavanta rengi demi-cup sütyen ve ona uygun bir külot var.

Aynadaki yansımamı kontrol ediyorum. Bu gerçekten ben miyim? Hiç iç çamaşırı giyen bir kız olmadım. Ama belki de kendimi hiç seksi hissetmediğim içindir. Şimdi, bu adamlarla, hissediyorum. Çünkü beni dinliyorlar.

Kapıya yöneldim ve açtım. Köpeğim yeni kirpisiyle oturma odasında takılıyordu. Ona da bir oyuncak almışlar. "Ben hazırım," diyorum.

Rhys ve Gavin içeri girip beni çevrelerken içim ısıt ısıt, havai fişekler ve yıldız ışıklarıyla aydınlanmış gibi hissediyorum.

Üzerinde kot pantolon ve başka hiçbir şey olmayan Rhys, günahkâr gözlerindeki ateşle bana bakıyor, sonra parmaklarını kızarmış göğsümde gezdiriyor ve yanımdan geçip köşedeki sandalyeye doğru ilerliyor. Gri eşofmanlı Gavin başparmağını alt dudağımda gezdiriyor, sonra ağzıma sokuyor. Emiyorum, gözlerim kapanıyor, arzularım alevleniyor. Bıraktığında, yanıma geldiğinde gözlerimi açıyorum.

Hollis kapının girişinde yükseliyor, üzerinde çok uyumsuz ve çok seksi bir şey var. Pantolonunu ve gömleğini giymiş. Jakuzide karşılaştığımız gece geldiğinde de bunu giymiş olmalı. Boynunda zümrüt yeşili bir kravat var.

"Aramızdaki mesafeyi kapatıp ellerime uzanıyor, onları kaldırıyor ve bir bileğimi öpüyor.

Ürperiyorum.

Daha önce hiç bileğimden öpülmüş müydüm? Hiç sanmıyorum ve durmasını da hiç istemiyorum.

"Gavin, ona yardım et. Kolunun arkasını öp," diye talimat veriyor Rhys kayıtsızca. Gavin dirseğimin alt tarafına bir öpücük konduruyor.

Beni daha çok öpüyorlar, hazine avcıları vücudumdaki her yeri keşfediyor, ben nefes nefese kalana, titreyene kadar.

Sonra Hollis geri adım atıyor ve elini kravatında gezdiriyor, mavi gözleri benimkilere kilitleniyor. "Çıkar şunu üzerimden, Briar," diye emrediyor.

Hevesli parmaklarımla düğümü çözüyorum. Kravatı çekip çıkarıyorum. Ona uzatıyorum.

"Gavin, kızımıza biraz tap," diyor Rhys. "Belki ayak bileklerini öperim. Bakalım hoşuna gidecek mi?"

Rhys'e bakıyorum, İngiliz'le aramızda hararetli bir elektriklenme yaşanıyor, bu sırada Gavin dizlerinin üzerine çöküyor ve kocaman elini baldırıma doluyor.

Beni öpüyor ve ben inliyorum.

Ama ayak bileği öpücüklerinin yeni hisleriyle oyalanacak zaman yok çünkü Hollis beni sıkıştırıyor ve kravatı boynuma doluyor. İpek tenimde kayıyor. "Kravatımı takınca çok güzel görüneceksin," diyor, kumaşı ayarlarken sesi şehvetle sertleşiyor, sanki bir düğüm atacmış gibi.

Ama aniden durdu. Rhys'e döndü. "Biliyor musun, biraz yardıma ihtiyacım var, dostum."

Rhys sahneye katılmak için adım atıyor ve bir elini çok rahat bir şekilde karnımdan aşağıya, külotumun dantelli üst kısmına doğru kaydırıyor. "Tam olarak neye ihtiyacın var?" Rhys sanki bilmiyormuş gibi soruyor. Sanki bunu senaryolaştırmamışlar gibi.

Hollis beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, düşünceli düşünceli mırıldanıyor. "Belki şu sutyeni çıkarabilirsin. Sanırım... evet, kravatın göğüslerinin arasına düştüğünde nasıl göründüğünü gerçekten görmek isterim. Sen ne düşünüyorsun, Gav?"

"Evet amına koyayım," diye gürlüyor yerden.

Rhys arkama geçip saçlarımı yana yatırıyor, sonra kürek kemiklerimin arasına yumuşak bir öpücük konduruyor. Sutyenin ipini çözüp nazıkçe yatağa fırlatıyor, sonra önümde yürüyor ama dikkatini Hollis'e çeviriyor. "Daha iyi misin, dostum?"

"Sağ ol dostum," diyor Hollis, sonra ipeksi zümrüt rengi kumaşın bir parçasını diğerinin üzerine geçiriyor, iri elleri meme uçlarımın sert noktalarına sürtünüyor.

Düğümü bitirir, sonra da sıkar. "Nasıl görünüyor?" diye soruyor, sandalyeye dönmüş olan Rhys'e.

Beni içine çekebilmesi için usulca ona doğru kayıyorum. Külot giyiyorum ve kravat takıyorum.

Hepsi bu.

"Oldukça iyi bir Windsor düğümü, ama belki kravatın yerini değiştirebilirsin." Rhys sağa

doğru el sallıyor. Hollis kravatı çıplak göğüslerimin arasında ortalıyor. "Böyle mi?"

"Neredeyse mükemmel bir kıyafet." Rhys öyle diyor.

"Nasıl daha iyi olur?" Ona nefes nefese sordum.

Rhys avuçlarını uyluklarının üzerine koymuş, beni inceliyor. "Eğer çıplak olsaydın, aşkım." Duraksıyor. "Gavin, şu küçük meseleyi halledebilir misin?"

"Hallediyorum." Gavin külotumu indirirken inliyor. Üzerimde mücevher renginde bir kravattan başka bir şey yok.

"Kıyafetimi şimdi daha mı çok beğendin Rhys?" Oyun oynayarak soruyorum.

"Seni içinde gördüğüm en seksi şey bu," diyor Rhys, sesi şehvetle kalınlaşarak, sonra dikkatini arkadaşlarına çeviriyor.

"Siz de aynı fikirde misiniz?"

Gavin ayağa kalktı ve Hollis'le birlikte benden uzaklaştı. Duvarın yanında Rhys'e katıldılar. Üzerimde üç çift göz varken kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Ya da daha çok istendiğimi.

"Siz ne düşünüyorsunuz?" Gavin ve Hollis'e soruyorum, ben de eğleniyorum. Nihayet. *Sonunda*. Onlar sayesinde yatakta eğlenebiliyorum.

"Bayıldım," diyor Hollis.

"Mükemmelsin," diye geveliyor

Gavin.

Ama Rhys oynamayı seviyor. Çenesine vuruyor. "Elini kravatından aşağıya doğru gezdir," diye talimat veriyor. İtaat ettiğimde göğsüm ısınıyor.

"Başını arkaya yasla."

Saçlarımın omurgamdan aşağı dökülmesine izin vererek itaat ediyorum.

"Fuuuuck," diye mırıldanır Rhys. Ama kırılmaz. "Memelerini avuçla. Kendinle oynadığını görmek istiyorum, aşkım."

Göbeğimde ısı birikiyor. Göğüslerimi ellerimle kapatıp sıkarak, sadece erkeğimin kravatını taktığımda kendime nasıl dokunduğumu gösteriyorum.

Rhys, "Sanırım neyin eksik olduğunu biliyorum," derken göğsünden bir gümbürtü

yükseliyor gibi. "Neymiş o?" Umutsuzca soruyorum.

"Gavin, onu yatağa yatır."

Çok geçmeden Gavin beni omzuna atıp yatağa kadar taşıdı, sonra da başımı yastıkların üzerine koymam için beni yere bıraktı.

"Onu bağlamak için izin iste."

Gavin yatağa tırmanıp kalçalarımın arasına yerleşiyor ve beni ateşli bakışlarla süzüyor. "İzin verir misin? Seni yatağa bağlayabilir miyim?" Erimiştim. "Evet, lütfen."

Rhys, Hollis'e umursamazca başını sallar. "Arkadaşımıza yardım edin."

Birkaç dakika sonra Hollis başımın üzerindeki düğümü kontrol ediyor. Bileklerimi safir mavisi bir kravatla birbirine bağlamış -geçen gün birlikte aldıkları kravat olmalı- ve yastıkların ve benim üzerime iğnelemiş, bileklerimi yatak başlığına bağlamış.

Rhys ve Gavin çıplak ayak bileklerimi başka boyun bağlarıyla ayaklıklara bağlıyorlar. Bir pembe, bir de kıvılcık kırmızısı.

Yataktan kalkıp bana bakıyorlar, çıplak, bacaklar açık, bağlı.

"İşte kravat böyle bağlanır," diyor Rhys onaylayarak.

İç çekiyorum, gülümsüyorum, istekli ve azgınım. "Yalnız... bir şeyi unuttun. Peki ya gözlerim?"

BAZI ARKADAŞLARIMIZ PİL KULLANIYOR

Briar

Her yer karanlık. Hollis'in uyku maskesiyle gözlerimi bağladılar. Baştan çıkarıcı müzik vücudumu dövüyor. Eller bacaklarımdan yukarı kayıyor. Dudaklar karnımda geziniyor. Bir dil kulağımın kabuğunda geziniyor.

Bana kimin dokunduğunu *biliyorum*. Ama bilmiyorum da. Rhys kulak mememi kemirirken kokusunu -sedir ağacı ve baharat- alabiliyorum ve Hollis'in güçlü ellerini kalçalarımda, Gavin'in daha sert ellerini göğüslerimde hissedebiliyorum.

Ama sonra, onlar hareket ettikçe zihnimdeki her şey karışıyor. Kimin ne yaptığını bilmiyorum. Her yerime dokunuluyor ve ben hareket edemiyorum. Tek yapabildiğim kalçalarımı kıvrırmak. "Lütfen," diye inliyorum.

Rhys, "Sor bakalım," diyor ve ben de onun solumda olduğunu katalogluyorum.

"Dokun bana," diye yalvarıyorum ve bunu söylediğim anda amımda bir ağız bekliyorum.

Ama onun yerine, bir çekmece açılıyor. Plastik bir tıkırtı. Sonra Rhys'in talimatları. "Senin için. Ve sen ve sen," diyor Rhys, sanki her adama bir şey uzatıyormuş gibi.

Titriyorum, çok istekli, çok hazırım.

Sonra biri merkezime bir oyuncak bastırdığında inliyorum. Kalçalarımı oynatıyorum, titreşimleri arıyorum. "İşte böyle bebeğim," diyor Hollis, beni teşvik ederek.

Kalçalarımın arasında olmalı. Rhys saçlarımı okşuyor. Sert bir el göğüslerimi yoğuruyor. Ben eğilirken şehvet damarlarımda dolaşiyor. "Daha fazla, daha sert," diye inliyorum.

Elleri üzerimde dolaşırken ve dudakları tenimde gezinirken Hollis, "Senin için her şeyi yaparım bebeğim," diye mırıldanıyor.

Sanki yeni bir oyuncak kullanıyormuş gibi. Belki bir mermi vibratör - emin değilim. Ve açıkçası umurumda da değil çünkü kalçalarım sıkıştı ve orgazmın içime çökmesiyle haykırdım.

Sıcak, hızlı ve parlak.

Ve çok gürültülü. Ben aşağı inene kadar seslerim duvarlarda yankılanıyor.

Hollis oyuncakı kapattığında, uzaklaşmadan önce amıma şefkatli bir öpücük konduruyor.

Birkaç saniye sonra, şilte eğiliyor. Erkekler yer değiştiriyor. Bekliyorum.

Gavin bana "Seni bu oyuncakla becereceğim," diyor ve ben nefesimi tutmaya çalışıyorum. Zorlukla yapabiliyorum çünkü onu açtı ve vızıltı sesi yüksek, güçlü bir orgazm vaat ediyor. Silikon sakin başını bana sürüyor.

Gavin üzerimde çalışırken ben de yeni oyuncakın içinde sallanıyorum. Hollis yanıma dönüyor, Rhys göğüslerimi yoğururken taze, sabunlu kokusu yanımdan süzülüyor.

Gavin beni oyuncakla sikerken, "Çok iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyorum.

Titriyorum, ürperiyorum ve hepsi "evet", "çok seksi" ve "sana bak" gibi kelimeler mırıldanıyor ve bu mükemmel miktarda övgü - ne çok fazla, ne de çok az. Sadece doğru.

Bana *O* kuraklığımdan mükemmel bir şekilde kurtulmuşum gibi davranmıyorlar, ama bazen bir gecenin pil gerektiren ekstra arkadaşlar gerektirdiğini biliyorlarmış gibi davranıyorlar.

Gavin dildoyla bana o kadar derinden vuruyor ki beynim eriyor. "Evet!"

Ve tekrar boşalıyorum, sıcak bir hücum, erimiş bir hisler çağlayanı olan türden bir orgazm. O kadar iyi ki terliyorum ve beni çözeceklerinden eminim.

Ama bir dakika sonra Rhys kalçalarımı öpüyor, kirli sakalını yumuşak tenime sürüyor, sonra üzerimde kullandıkları ilk oyuncakı çalıştırıyor.

Dil gibi hissettiren.

Gavin meme ucumu emerken ve Hollis beni öperken yukarı, aşağı, yukarı, aşağı kaydırıyor ve eminim ki bu

Harika bir erkek arkadaş nasıl olur?
Bana tapma şekilleri.
Benimle ilgilenme şekilleri.
İşte böyle, bir kez daha
paramparça oluyorum.
Aşağı indiğimde beni öpüyorlar. Geldiğim için o kadar sarhoşum ki kimin beni öptüğünü zar
zor anlayabiliyorum. Hepsi öpüyor.
Ve bu geceyi sadece benim için düzenlediklerini biliyorum. Kalbimin en derin yerinde hiçbir karşılık beklemediklerini
biliyorum.
Uyuyabilirdim ve beni yatırıp ışıkları kapatırlardı, sonra da sabah bana kahve getirirlerdi.
Onlar gerçekten de en verici aşıklar. Ama başka
bir şey daha öğrendim.
Bunlar kendimi vermek istediğim aşıklar.
Bunlar beni hak eden erkekler.
Ben de onlardan beni çözmelerini istedim. İşleri bitince Gavin'e yatağa uzanmasını ve kıyafetlerini çıkarmasını söyledim.
Kısa sürede çıplak kaldı. Onu bir prezervatifle örtüyorum ve üzerine çöküyorum.
Nefes nefese tıslıyor, sonra ellerini kalçalarıma kenetliyor. Vücudumu bir sıcaklık dalgası kaplıyor ve kısa bir
süreliğine Rhys'e dönüp ona *sıranın kendisinde olduğunu* bildiğini umduğum bir baş selamı veriyorum.
Sonra odağımı Gavin'e çeviriyorum, ben onu sürerken sürekli bana bakıyor.
Onu onun için beceriyorum. "Benim için gel," diye ısrar ediyorum nefesi
sığlaştığında, çılgınca. Dişlerini sıkıyor, sonra inliyor.
Ben daha üstünden inmeden Rhys hazır. "Beni ellerimin ve dizlerimin üzerine koy," diyorum
ona. "Senin için her şeyi yaparım" dedi, sonra beni ters çevirdi ve içimi doldurdu.
Beni böyle alıyor, sert, hızlı, kararlı. Beni sikerken hissettiklerime bayıldığım için örtülere tırmanıyorum. "Beni bekleme,"
diye fısıldıyorum.
Rhys bunu da dinliyor.
Çok minnettarım. Bana konsantre olmalarını istemiyorum. Beni tekrar boşaltmaya çalışmalarını istemiyorum. Şu anda,
benim hissettiklerimi hissetmelerini istiyorum. Biri size *sadece* bir şey verdiğinde kendinizi bırakmanın o akkor halini.
İşi bittiğinde kendimi Hollis'e sunuyorum, sırtüstü yatıyorum, bacaklarımı ona sarıyorum, sonra bu macerayı benim için
başlatan adamın yakışıklı yüzünü içimde parçalanırken izliyorum.
Bu gece onlara bedenimi veriyorum. Ama aslında, kalbimin bir parçasını.

* * *

Biraz sonra, yüzümüzde kömür maskelerimiz ve ellerimizde şampanya kadehlerimizle jakuzideydik ve kadeh kaldırdım.
"Kayıp *O* vakasını çözmeye."
Herkes tokuştursun.
"Bulmanıza yardım edebildiğimize sevindim,"
diyor Hollis. Rhys de "İstediginize sevindim,"
diye ekliyor.
"Bunun bir parçası olmama izin verdiğin için
mutluyum," diyor Gavin. Kalbim
arkadaşlarım için çarpıyor.
Bu kelimeyi kafamda tekrarlıyorum *arkadaşlar*. Sırada ne olduğunu hatırlatmak için tekrarlıyorum. Tekrar ediyorum
çünkü bu hafta arkadaşlıktan çok daha fazlasıydı.
Ve bu bir gün sonra sona erdiğinde onları özleyeceğim.

DÖRTLÜ PARTİ

Briar

Neyse ki randevu kıyafeti olarak da kullanılabilecek sevimli bir kıyafet getirmişim. Ertesi gün, öğleden sonra geç saatlerde, yatak odasında Donut'a poz veriyorum. "Ne düşünüyorsun kızım?"

Mutlu bir onaylama mırıldanıyor. Ona bir öpücük vermek için eğiliyorum. "Beğendiğine sevindim," diyorum.

Pembe bir etek, beyaz bir üst ve en sevdiğim botlarımı giyiyorum. Bir öğleden sonra Ivy beni alışverişe sürüklediğinde almıştım ve onlara kafayı takmış durumdayım ama henüz giyme fırsatım olmadı.

Beyaz, kalın topuklu ve yanlarında pembe kalpler var. Benim için mükemmel olduklarını söyledi ve pembe kalpli bir kız olmasam da ona güveneceğim.

Saçlarımı kabartıyorum, kız arkadaşına sonra geleceğimi söylüyorum, sonra da yatağa özlemle bakmamaya çalışarak yatak odasından çıkıyorum. Dün gece yatakları yine oturma odasına sürükledik, birlikte uyuduk, Gavin beni kucakladı ve belki de horladı.

Ama her sabah ona söylediğim gibi, o kadar derin uyuyorum ki fark etmiyorum. Ayrıca

Donut da horluyor. Oturma odasının zemininde derme çatma Alaska kral yatağını ya da ona

yakın bir yatağı görmeyi özleyeceğim. Bu kulübeyi özleyeceğim.

Sabahlarımızı ve gecelerimizi özleyeceğim.

Oturma odasına ulaştığımda, izlerimde duruyorum. Gördüğüm manzara karşısında kalbim duracak gibi oldu. Üç bavul. Düzgünce paketlenmiş. Uçuşları sabah ilk iş. Akrep ve yelkovanın gevşemesini dileyerek saate bakıyorum. Ama bu gece son randevumuz.

Her güzel şeyin bir sonu vardır.

* * *

Adamların bana verdiği GPS talimatlarını izleyerek, uzun ve dolambaçlı bir yoldan aşağıya, yemyeşil tepelerin yanından geçerek sonunda bir B&B'ye gidiyorum. Park edip dışarı çıktım ve mekânı kontrol ettim. Batan güneşte parlayan kırmızı kiremit çatılı muhteşem beyaz bir han. Geniş bir üzüm bağı, hanın yan tarafı boyunca ve muhtemelen tepelere doğru uzanıyor. Hafif bir esinti, olgun üzümlerin ve taze toprağın kokusunu taşıyor.

Merdivenlerden yukarı çıkınca hanın ana girişi ve onun yanında da Springtime adlı bir restoran bulunuyor. Verandadaki ahşap tabelada "*Özel etkinlikler için kapalıdır*" yazıyor.

Bir sonraki satırda "*Arkaya gel*" yazıyor.

Sundurma boyunca binanın arka tarafına doğru ilerlerken nefesim kesiliyor. Verandada bir yaylı çalgılar dörtlüsü çalışıyor. Kulaklarımı eğitiyorum ve bunun klasik müzik olmadığını fark ediyorum.

Bu pop. Kız popu. Erkeklerin dinlediğimi duydukları türden bir müzik. Sevdiğimi bildikleri türden. Bir çello, bir viyola ve iki kemanla çalınıyor.

Bir kapı açılır ve bir ev sahibesi verandaya doğru adım atar. "Briar Delaney? Partiniz çoktan geldi.

Dört kişilik parti," diyor hoş bir şekilde, hızması bronz teninde parlıyor. "Bu

benim." Kendimi yeniden köpüklü ve mutlu hissediyorum. Bir kez daha dört

kişilik bir partiyiz.

Beni üzüm bağının içinden geçen taş döşeli bir patika boyunca, asmaların ortasına kurulmuş bir piknik masasına doğru yönlendiriyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Üç özenli, düşünceci, pis, cömert adam koltuklarında harareti bir şekilde sohbet ediyor, muhtemelen ben parçaları toplarken gelecek maçları hakkında tartışıyorlar. Onlara ulaştığımda hepsi ayağı kalkıyor. Sanki hayatları boyunca bekledikleri kişi benmişim gibi.

Bunu düşünmek aptalca. Yine de Rhys yanıma gelip kolunu belime doladığında ve beni öptüğünde böyle hissediyorum.

tutkuyla.

Gavin çenemi kavrayıp ağzımı ezdiğinde.

Hollis yanaklarımı avuçladığında ve sanki bana büyü yapıyormuş gibi beni öptüğünde.

Hollis'in öpücükleri güneş, Rhys'inkiler alacakaranlıksa, Gavin de gece yarısından sonra gibi öpüyor. Sert. Sert. Talepkar.

Hepsi farklı öpüşüyor. Hepsinin öpücüklerini arzulararak büyüdüm. Benim de hepsine ihtiyacım var.

Hollis sonunda öpüşmeyi kestiğinde göz kırpyorum. "Vay canına. İyi bir erkek arkadaşın harika öpüştüğünden bahsetmiş miydin?" "Söylemedin," diye kestirip atıyor Hollis.

"Ve hepiniz öylesiniz," diye ekliyorum.

"İki kişi gerekiyor," diyor Gavin, bana hak ettiğim krediyi veriyor. Rhys şakacı bir tavırla, "Şey, lafı uzatmayayım ama... üç," diye düzeltiyor.

"Bu da Vikont'a gidiyor," diyor Hollis ve kristal bardaklar ve seramik tabakların yanı sıra yerde dinlenmemiz için pelüş minderler ve yumuşak battaniyelerle donatılmış masayı işaret ediyor. Piknik sepeti bir dizi gurme peynir, taze meyve, zeytin, kuruyemiş ve ekmekle dolu. Ağzım sulandı.

Hollis, "Otur. Bizimle yemek ye," dedi.

Bu bir yemekten çok daha fazlası. En sevdiğim şarkılar çalarken üç geçici erkek arkadaşımınla birlikte çılgınca romantik bir özel piknik.

Olmak istediğim tek yer burası. Battaniyenin üzerine oturuyorum, bacaklarımı uzatıyorum. Rhys sepeti alıyor, sonra küçük bir bardak beyaz şarap doldurup bana ikram ediyor. "Erkek arkadaş projesi senin için işe yaradı mı?"

Biraz alaycı ama bir parça da kırılğanlık var. Sanki evet dememi istiyor. Bunu hak ediyor. Hepsi hak ediyor.

Bardağı kaldırıyorum ve hepsine şöyle diyorum: "Evet, bana bir kadına karşı iyi olmanın ne demek olduğunu gösterdiler. Beni el üstünde tuttular; bana taptılar; benimle aşk yaşadılar."

"Güzel," diyor Rhys boğazını temizlerken, sanki onun da duygularından arınmaya ihtiyacı varmış gibi. Gavin hiç bitmeyen sarmaşıklara doğru bakar. Hollis kabaca yutkunur.

Ve hepinizi özleyeceğim.

Ama ben arkadaşlığa odaklanmaya çalışıyorum, sadece arkadaşlığa. Yemek yerken önümüzdeki haftalar hakkında konuşuyoruz. "Amira'yla görüşmesi hakkında yakında konuşacaksın, değil mi?"

Rhys'in gözleri sinirle titriyor ama aynı zamanda biraz da kabullenmiş. Kaderinin kendi ellerinde olmadığını biliyor. "Yapacağım." "Bana haber versen iyi olur," diyorum.

"Otoriter," diye dalga geçiyor Hollis.

Gavin, "Ve Rhys'in sınıfınıza tekrar geldiğinde bunu yapacağını biliyorsunuz," diye ekliyor. "Bu seriyi bozamaz."

Hollis Gavin'e sert bir bakış fırlattı. "Önümüzdeki hafta sonu kazanırsak yüz maskesi takmamızı sağlayacağından hiç şüphem yok."

"Yüzde yüz," diyor Gavin ama ses tonundan istediği çizginin bu olmadığı anlaşılıyor.

Hollis elini kalçama koydu. "Yeni evine yerleştiğinde bize kedi ve köpek resimleri göndersen iyi olur." "Bundan emin olabilirsin," diyorum.

"Ve köşenizin bir kopyası," diye ekliyor.

Neredeyse unuttuyordum. Ya da belki bu tam olarak doğru değil. Unutmamıştım. Köşe yazısı son birkaç gündür hayatımın bir parçası haline gelmişti. "Yapacağım," dedim ve bu bir sözdü - arkadaş kalacağımız anlamına gelen bir söz. Bu dostluğu besleyeceğiz.

Çok daha fazlası olmamıza rağmen. "Çocuklar," diyorum, aynı anda hem duygusal hem de hüzünlü hissederek. "Evet?" Rhys soruyor.

"Bu kayıp O'dan çok daha fazlasıydı. Bunu bilmelisin." Tutkulu bakışları bana bildiklerini söylüyor. Bana sevgiyle ve gerçek bir şefkatle bakmaları bana bir sonraki şeyi söyleme cesareti veriyor. "Kendimi... vücuduma hiç hissetmediğim bir şekilde bağlı hissetmemi sağladın - umutsuzca hissetmek istediğim bir şekilde. Rahatlamama yardım ettin. Kaygılarımdan kurtulmama yardım ettin. Bunun benim için anlamı çok büyük." Ama yatakta yapmadığımız bir şey vardı. Düşündüğüm bir şey. *Hem de çok.* "Ve hepinizi aynı anda hissetmek istedim. Ama biteceğini bildiğim için yapabileceğimi sanmıyorum. O kadar samimi ki arkadaşlara geri dönemeyeceğimden korkuyorum."

Muhtemelen kimse bir şey söylemiyor çünkü kimse aynı fikirde değil. Bu hepimiz için samimi bir durum ve bir sonraki bölümü daha da zorlaştıracaktır.

Temizlediğimizde.

Gittiğimizde.

Birlikte geçireceğimiz son gece için kulübeye döndüğümüzde.

Sabah erkenden, güneş doğmadan önce vedalaştıklarında ve uçaklarına yetişmek için ayrıldıklarında. Bütün hafta pratik yaptığım şeyi yaptığım da - bıraktığım da.

Gitmelerine izin verdim.

BÜTÜN TUVALET KAĞITLARINI YEME.

Briar

Duvarlar çok yakın. Ev çok sessiz. Zihnim çok gürültülü. Gittiğim her yerde onları hatırlatan şeyler var.

Jakuzi. Mutfak. Yatak odası.

Yanımda Donut ile kanepeye yerleşip köşe yazım üzerinde çalışmaya çalışıyorum. Ama zihnim karmakarışık bir otoyol. Her şey çok sıkı, çok yakın, çok fazla. E-postaları yanıtlamaya çalışıyorum, huzurevine bu hafta Donut'la birlikte esneme hareketleri için uğrayacağımı bildiriyorum, sonra Nova'ya bazı stres giderici ders fikirleri gönderiyorum, ama tüm bu anılar üzerimde baskı oluştururken konsantre olmak çok zor.

Ortaya çıkıyorum. Koridorda volta atmak. Düzgün asılı olmalarına rağmen banyodaki havluları düzeltiyorum, yeterince kabarık olmalarına rağmen yatak odasındaki yastıkları kabartıyorum, bu sabah çocuklar gitmeden önce hepimiz temizlik yapmış olmamıza rağmen cezvenin temiz olduğundan emin oluyorum.

Bir gece daha kalacak yerim var ama onlar olmadan burada kalabileceğimi sanmıyorum.

Tertemiz kahve fincanını tezgâha koyduktan sonra aceleyle koridordan yatak odasına iniyor ve tüm eşyalarını bavullarımdan birine atıyorum. Bir çita hızıyla tüm odaları son bir kez daha kontrol ediyorum. Donut beni odadan odaya takip ediyor, başını eğiyor, endişeli tırıslarıyla sorular soruyor. Duruyorum, diz çöküyorum ve çenesini kaşıyorum.

"Gitmemiz gerek,"
diyorum ona. Yüzümü
yalıyor.

Birkaç dakika sonra, köpeğimin tasmaşı bileğime dolanmış, bavulumla boğuşarak ön kapıyı açmaya çalışırken Kailani'nin arnavut kaldırımlı yolda yürüdüğünü görüyorum.

Bana el sallıyor, bilezikleri bronz teninde şıngırdıyor. "Sadece kontrol etmek ve mekânla ilgili her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istedim. Ve sana küçük bir teşekkür hediyesi getirmek için."

Göz kırpyorum. "Teşekkür hediyesi mi?"

"Evet. Paylaşmak zorunda kalmanın biraz acı verici olduğunu biliyorum. Bu yüzden bu kadar kolay anlaşılabildiğimiz için teşekkür etmek istedim." Bana ulaştığında, büyük boy çantasından bir mum çıkardı.

Şaşırdım.

İyi bir sporcu olduğum için bir hediye hak etmiyorum. Bavulun sapını bıraktım ve mumu kokladım. Hardal çiçeği gibi kokuyor, vanilya, baş döndürücü.

Güzel bir hatırlatma ve ben bunu olduğu gibi kabul ediyorum. Bir hediye. Bir nezaket. Bu dünyada bundan daha fazlasına ihtiyacımız var. Daha fazla minnettarlığa. Daha fazla zarafet. Daha az almaya. Daha çok vermeye.

"Hayır, burayı benim için bulduğun için teşekkür ederim. Beni bu işe erken soktuğun için. Sonunda her şey yoluna girdi. Harikaydı."

Elini alnında gezdiriyor. "Çok memnun oldum. Belki gelecek yıl tekrar gelebilirsiniz. Festival organizatörleri herkesin atölye çalışmalarınızı çok sevdiğini söyledi. Çok popülerlermiş."

Buraya bunun için geldiğimi kendime hatırlatmaya çalışıyorum. İşimi kurmak için. Kendime bir isim yapmak için. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa burada olacağım."

Vedalaşıp babamın evine gidiyorum.

Beni bekliyordu. Ama kapıyı açtığında yine de merakla kaşlarını kaldırıyor. "Buralarda ne işin var?"

Kalbim boğazıma tırmanıyor ve neredeyse ona söyleyecektim. Onun yerine duygularımı bastırıyorum. Hayatım boyunca yaptığım bir şey. Annem gittiğinde yaptığım bir şey. Nasıl sırtacağımı ve katlanacağımı öğrendiğimde. Nasıl devam

edeceğimi. Gerçekten hissettiklerimi nasıl saklayacağımı.

Sorun şu ki, bu taktiklerin artık pek işe yaramadığını fark ediyorum.

Duygularımı saklayamıyorum ve saklamak istediğimden de emin değilim. Omuzlarımı silkiyorum ve ona üç erkeği özlediğimi söylemek yerine, aynı derecede doğru olan başka bir şey söylüyorum. "Bazen annem gittiği için üzülüyorum." Kaşlarını çatıyor, gözleri parlıyor. Başını sallıyor, sıkı, sert ve doğru. Kollarını bana doladı. "Ben de, ufaklık. Ben de." Bir süre öyle kaldım. Kollarında güvende. Başka bir itirafta bulunmak için güvende. "Onu uzun, çok uzun zamandır özlüyorum," diyorum. Saçımı okşuyor. "Ben de özledim."

"Ama gitmediğine sevindim."

Boğulurken bile gülümsediğini hissedebiliyorum. "Seni ya da kardeşini asla terk etmem."

Uzun, gecikmiş bir nefes alıyorum ve içimdeki acının bir kısmı azalmaya başlıyor. Çok geçmeden onu bırakıyorum çünkü o sarılmaktan asla vazgeçmez. İkimiz de boğazımızı temizliyoruz, sanki göstermeye pek alışık olmadığımız duygularımızı temizliyormuşuz gibi. Ama belki de buna ihtiyacımız var.

"Frances Furbottom nasılmış bakalım?" Neşeli ve parlak bir şekilde soruyorum.

Bir elini sırtımın üst kısmına koyuyor ve şefkatle ovuyor. "Güzel bir ziyaret oldu. İstedğin zaman kedi bakabilirim."

Donut ayaklarımın altındayken babamı büyüdüğüm yere kadar takip ediyorum, bana bir elma ve bir kulak ikram ediyor. Kozmik Gevrek'i yerken ona festivalle ilgili tüm detayları, nasıl geçtiğini, nasıl olduğumu ve nerede yaşayacağımı anlatıyorum. Ona Ivy'nin beni eski evine yerleştirdiğini ve aslında hemen taşınabileceğimi söylediğini anlatıyorum.

"Yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin," diyor.

Sıfır mobilyam olduğu için ihtiyacım olan bir şey var. "Aslında, havalı yatağınız var mı?"

"Var." İşe yaramaktan her zaman memnun olmuştur.

Bana bir kutu içinde havalı yatağı getirdikten sonra büyük kedisini kucağına alıyor, tekir başını okşuyor ve ona miyavlıyor. Bu hayatımda gördüğüm en tatlı şeydi. "Şimdi kızım ile iyi bir kız ol, tamam mı? Burada yaptığın gibi bardakları tezgâhtan düşürme. Ve bütün tuvalet kağıtlarını yeme."

Kaybedecek bir savaş veriyor.

Yavaşça onu kedi taşıyıcısına sokuyor ve küçük pembe bir battaniye ekliyor. Beni kapıya doğru götürüyor, duraklıyor ve sonra "Bu çocuklar... yeterince iyi görünüyorlardı" diyor.

"Gerçekten öyleler."

Romantizm için bir lütuf değil. Ama olmak zorunda da değil. Arkadaşlarımı sevmesi yeterli.

Küçük evcil hayvan ailemle birlikte merdivenlerden inerken aklıma bir şey geldi. Ona geri döndüm. "Baba, Clara'ya çıkma teklif etmelisin."

Dudakları seğiriyor. İfadesini yeniden düzenlemeye çalışır. Belki de duygularını saklamak için.

"Biz sadece arkadaşız." Başımı sallıyorum, yerimde duruyorum. "Hayır, değilsiniz. Ve eminim o da evet diyecektir."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra başını sallıyor. "Belki de yaparım."

"Olsa iyi olur."

Tüylü bebeklerimle arabama atlıyorum, güneş gözlüklerimi takıyorum ve yol müziğimi açıyorum.

Ben coşkulu olduğu için avazı çıktığı kadar şarkı söyleyen o kız değilim. Araba kullanırken ağlamamak için avazım çıktığı kadar şarkı söylüyorum.

* * *

O gece çok sessiz bir dairede, yeni evimde çok küçük bir yatakta, bu kadar yalnız olmamayı dileyerek uzandım. Ama en azından başımın üzerinde bir kedi ve bana doğru kıvrılmış bir köpek var. Sabah, tüm bu yalnızlıkla ilgili bir şey yapıyorum. Telefonumu elime alıp bir mesaj gönderiyorum.

KRALİÇEYİ SELAMLAYIN

Briar

Bu tepkiyi beklemiyordum.

Trina ilk hamleyi yaptığında Fillmore Caddesi'ndeki Doctor Insomnia'da, arka taraftaki bir masada hikayemi bitiriyordum. Sandalyesini geriye itiyor. *Ayağa* kalkıyor, sonra önümde eğiliyor, *biz* buna *layık değiliz*. Ivy vanilyalı lattesini bırakıp bir yalvarıcı gibi ona katılıyor. Sırada Aubrey var, mango smoothie'sini gösterişli bir şekilde bırakıyor.

"Kraliçeye selam olsun," diyor

Aubrey. Ben gülüyorum. "Dur!

Sadece dur!"

Ama devam ediyorlar, beni selamlıyorlar ve eğiliyorlar. Ellerimi çırparak onları ayağa kaldırıyorum. "Kalkın. Bir kafenin ortasındasınız."

Sonunda, Trina dudaklarını büzerken yükseliyorlar, sonra kelimeler ağızda şeker gibi, "Sanırım bu kadar... *esnek* olman iyi bir şey." diyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Neden hepinize söyledim ki?"

Arkadaşlarıma geçen haftanın genel bir değerlendirmesini yaptım. Yapmak zorundaydım. Tüm bu duyguları tek başıma hissetmek istemiyordum. Ve gerçekten, aynı anda birden fazla erkeğe aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu bilen kadınlardan daha iyi kim anlayabilirdi ki?

"Peki sonra ne olacak?" Trina kahve fincanını kaldırarak soruyor. "Yani, yediğin dayaktan sonra gün boyu masaj yaptırman dışında mı?"

"Sanırım sadece arkadaşız?"

Trina kaşlarını çatar. Ivy kaşlarını çatar.

Aubrey mırıldandıktan sonra "İstediğin bu mu?"

diye soruyor. "Hepimizin kabul ettiği şey bu,"

diyorum, cevap vermeyerek.

Aubrey kahverengi gözlerinde yoğun bir bakışla beni sabitliyor. "Ama istediğin bu mu?"

Bu adil bir soru. Ama istediğime sahip olabilir miyim bilmiyorum. Ama belki yeterince sahip olabilirim. "Onları hayatımda istiyorum. Ve biliyorum ki hepsinin çok fazla işi var. Kariyerleri, takımları, maçları," diyorum ve bu ancak karmaşanın üstünü örtüyor.

Ivy şüpheyle kaşlarını çattı. "Bize yalan söyleme. Duygularınızla ilgili numara yapmayın."

Çiğ sözlerinden irkildim. Ben de çok uzun zamandır bir şekilde bunu yapıyorum. Bunu yapmayı bırakıyorum. "Daha fazlasını istiyorum ama bu onu elde edeceğim anlamına gelmiyor."

Ivy kolumu sıkıyor ve bana yumuşak, hüzünlü bir gülümseme veriyor, her zaman istediğinizi elde edemeyeceğinizi anlıyor. Aubrey "Peki en faydalı yoga hareketi hangisiydi?" diye sormadan önce bir süre sessiz kalıp içkilerimizi yudumluyoruz. Cevap verirken taş suratlıyım. "Hepsi, Aubrey. Hepsi."

* * *

Eve gidiyorum, ikinci el dükkanından aldığım ucuz bir kart masasına ve sert metal bir sandalyeye yerleşiyorum, dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve akşamı ve ertesi günü Steven'in web sitesi için *Just A Girl* başlığını ekleyerek köşe yazımı bitiriyorum. On kereden fazla okuduktan ve geri bildirim için arkadaşlarıma gösterdikten sonra, *Kayıp O Vakasını Çözmek -*

Harika Erkek Arkadaş İçin Bir Kılavuz başlıklı yazıyı gönder tuşuna bastım.

Bu iş bitti. Geçen haftanın amacı da buydu zaten: Harika bir erkek arkadaşın nasıl olması gerektiğini öğrenmek. Ben de kendime bunu söylüyorum.

Kendime bunu söylemek zorundayım.

Ertesi gün Sea Dogs arenasındayım, takımdaki çocuklar için bir antrenman odasında minderler kuruyorum ve normal rutinime geri dönüyorum.

Forvetlerden biri adım adım ilerliyor. Wesley bu sezon başında takıma yeni katılmış ama takıma çabuk alışmış ve herkesle arkadaş olmuş. Şort ve kolları kesilmiş bir tişört giymiş. Mürekkep kollarında siyah girdaplar ve çizgiler oluşturuyor. Christian adındaki yeni takım kaptanı içeri girerken, "Briar, bir tartışma yapıyoruz," diyor. "Bu sınıftaki en iyi öğrenci kim? Benden başkası olamaz, değil mi?"

Christian alay eder. "Çok fazla övgüye ihtiyacın var." "Hayır. Ben sadece gerçeği söylüyorum."

"Ben hiç oynamam. Hepiniz harikasınız," diyorum. "Onu duydun. Ben en iyisiyim," diyor Wesley.

Trina'nın kocaları da dahil olmak üzere diğer çocuklar içeri giriyor - Trina'ya ve köpeklerine daha fazla zaman ayırabilmek için istifa eden eski kaptan Chase ve Ryker. Diğer çocuklar da içeri süzülüyor ve herkes düzenini kurduğunda, "Şimdi stres atmak için biraz yoga yapalım. Hepiniz bir ekip olarak çok sıkı çalışıyorsunuz ve Nova ile ben bunun bir kısmından kurtulmanın iyi olacağını düşündük... yine bir ekip olarak."

Homurdanıyorlar ama yine de dersi yapıyorlar.

Esnerken, bükülürken ve sadece nefes alırken, tüm çocukların birbirlerine güvenmelerinin ne kadar önemli olduğunu hatırlıyorum.

Benimkiler gibi. Bugün Chicago'dalar, muhtemelen öğleden sonraki maçlarından önce antrenman yapıyorlar. Her zamankinden daha mı uyumlular?

Dersten çıktığımda Rhys'e bir not gönderip menajeriyle görüşüp görüşmediğini sordum. Ne de olsa bir arkadaş böyle yapar.

Briar: Umanım Amira görüşmesi iyi geçmiştir!

Parmakla işaretlenmiş bir ifade ekliyorum. Ama cevap vermiyor.

ÖNEMLİ BİR ŞEY YOK

Rhys

Otel odamda, telefonumu kafatasıma bastırmış, Amira'nın her kelimesini dinliyor ve başka bir şey söylemesini diliyorum. "Hayır, anlıyorum," diyorum duygularımı maskeleyemeye çalışarak. "Sorun değil."

Ama gözlerimi kapatıyorum, burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bu en kötü şey değil," diye beni rahatlatıyor.

"Doğru. Doğru," diyorum zoraki bir neşeyle. İçimde yine hain bir karmaşa olduğunu bilmesini istemiyorum. "Tabii ki değil."

"Rhys," diyor anne sesini kullanarak. "Hissettiklerini saklıyor musun?"

Benimle aynı odada değil. Gerçekten söyleyemez. "Yemin ederim önemli bir şey değil. Yani, anlıyorum. Söz vermek istemiyorlar. Takas yemi olarak kalacağım. Hey, umarım başka bir takım beni beğenir."

"Takas söylentilerinin olması takas edileceğin anlamına gelmez. Foxes'un *şu anda* seninle sözleşme imzalamak istememesi de sezon sonunda imzalamayacakları anlamına gelmez," diyor sakın ve ilgili bir şekilde. "Bu sadece iş. Takımlar bazen acele etmek istemez. Bunu gerçekten kafandan atmaya çalışmalısın tatlım. Önerdiğim şey hakkında daha fazla düşündün mü?"

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Kapatmalıydım. Ama Lucky Falls'ta meşguldüm. "Gerçekten bilmiyorum," diyorum, spor psikoloğuna gitme konusundan kaçınarak. Hangi sporcunun kaygısı yoktur ki? "Muhtemelen gidip çalışmalıyım. Koşmalıyım. Bir şeyler yapmalıyım."

"Genel müdür senin harika bir pivot olduğunu düşünüyor. Sana sahip oldukları için mutlular. Birçok takım sezon ortasında sözleşme yenilemiyor." Nedenini açıklamaya devam ediyor ve hepsi çok mantıklı. Ama bu göğsümün çok dar, kaslarımın çok gergin ve zihnimin çok meşgul olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Chicago Arena'ya gitmek üzere yola çıkıyorum ve erkenden ziyaretçilerin egzersiz odasına giriyorum, kondisyon bisikletinde hızlı hızlı pedal çevirerek tüm bu duygulardan arınmaya çalışıyorum. İndiğimde ter içindeydim. Ve hiç de rahatlamış değildim. Gavin içeri girip bana bir göz attı. "İyi misin dostum?"

"Kesinlikle. Kesinlikle," diye yalan söyledim. "Görüşme nasıl geçti?"

Şu anda konuşmak istemiyorum. "Peki."

"Bundan emin misin?" diye soruyor.

"Kesinlikle. Kazanırsak suşi yeriz diye düşünüyorum."

"Kazandığımız zaman," diyor ve soyunma odasına doğru adım adım ilerliyoruz.

BİR KIZ VAR

Hollis

Cumartesi öğleden sonraki maç için buzda kayarken kalabalık alay ediyor ama ben duymazdan geliyorum. Burası onların ahır. Onların taraftarları.

İlk hat yüzleşme için buza çıkarken ben de yedek kulübesine doğru ilerliyorum. Kaslarım harekete geçti ve bana ihtiyaç duydukları anda oyuna girmeye hazırım.

Benim odak noktam oyun. Sadece oyuna. Hepsi bu.

Pak düşer düşmez, Chicago takımı hızlı ve vahşi bir şekilde kayarak, savunma oyuncularımızı geçerek ve hemen kaleye bir şut atarak saldırıyor.

Dev zar zor kurtardı. Chicago oynamaya gelmedi.

Güzel. Ben de yapmadım. Birkaç dakika sonra bir çizgi değişiminden sonra, pakı kovalıyorum, onlardan uzaklaştırmaya çalışıyorum, Gavin adamlarının önünde itişip kakışıyor, beni engelliyor. Damarlarımda bir adrenalin dalgası dolaşüyor ve sopamla pakı almak için hamle yapıyorum, ancak D-man'lerine bir penaltı veriliyor.

"Bu kesme değildi," diye mırıldanıyorum ama bu tartışmalı bir konu çünkü... öyleydi.

Öfkeyle cezamı çekmek üzere ceza sahasına doğru ilerliyorum. Kaskımı çıkarıp yere fırlatıyorum, sonra da diğer takım pakı Gavin, Rhys ve Dev'in yanından geçirerek ilk golü atarken hiçbir şey yapmadan öylece kalakalıyorum. "Lanet olsun," diye homurdanarak kollarımı havaya kaldırdım.

* * *

Periyodun sonuna doğru tekrar sahadayım, skor tabelasına bir şeyler yazmaya hazırım.

Maç kıran kırana, fiziksel ve acımasız bir maç ve yarın ağrım olacak ama pakı kaptıktan sonra bir kaçışta uçup kaleciye doğru çılgık çılgıca gönderdiğimde umurumda değil.

Ama bacağıyla durduruyor.

Lanet ediyorum. Kolay bir atış kaçırdım.

Bir kez daha sıraya vurduğumda, sopayı yere çarpıyorum.

"Bouchard, bırak artık. Bırak gitsin," diyor Stefan, ses tonu sert ve tartışmaya yer bırakmıyor.

Neyim var benim? Maçta sinirlenen bir adam değilim. Ben sakın bir adamım, yedek kulübesinde bile. Sert oynarım ama eğlenirim. Takım arkadaşlarımla çalışırım, onlara karşı değil.

Su şişemi alıp biraz içtikten sonra üzerimdeki korkuyu atmaya çalışıyorum.

* * *

İkinci periyodun derinliklerinde, daha önceki hatalarımı telafi etmeye kararlı bir şekilde takımımın senkronize olmaya çalışırken bıçaklarım buzu kesiyor. Taraftarların gürültüsü sağır edici, yuhalamalar nedense daha da yüksek. Çoğu gece, bu gürültü garip bir şekilde düşüncelerimi susturur. Bu gece, gürültü onları güçlendiriyor. Pakı ararken, Briar'ın evde izleyip izlemediğini merak ediyorum. Tezahürat yapıyor mu? O da bizi özölüyorsa.

Rhys pakı bana verdiğinde, kaçıyorum.

Ama Chicago öyle değil. Oyuncuları acımasız, patenleri ve sopaları vahşi bir hayvan sürüsünün pençeleri gibi bizi yere seriyor.

Maçın sonunda korna çaldı ve kaybettik. Bu benim hatamdı.

Takım uçağıyla Detroit'e giderken kimseyle konuşmadım. Ya da otel lobisinde. Ya da asansörde. Saat on birden biraz önce odama vardığımda annemi arıyorum.

Sesi sempatik. "Merhaba. Zor bir maçtı."

"Biliyorum."

"Başka bir yerde miydin?"

O nereden biliyor? "O kadar belli miydi?" Kravatımı çekiştirip kanepenin üzerine atarak soruyorum. "Genelde kızgın rolü yapmazsın. Sadece hayatında bir şeyler yolunda gitmediğinde."

Bu kadar açık. "Bir kız var," diye itiraf ediyorum. "Öyle mi?" Parlıyor.

"Karmaşık bir durum."

"Her zaman öyledir. Onunla konuştun mu?"

Hayır. Ama belki de yapmalıyım. Vedalaşırken Briar'ın numarasını aradım.

TELEFON ETİKETİ

Briar

Alt kattaki spor salonundan çıktıktan sonra, telefonum çaldığında asansör banklarına yöneliyorum. Hollis'in adı, ona atadığım simgeyle birlikte ekranda beliriyor: güneş patlaması.

Başım dönerek telefona cevap verdim. "Merhaba," diyorum, iyi olduğunu umarak ama maç sonrası keyifsiz olmasına da hazırlıklı olarak. "Selam," diyor, biraz ağır bir sesle.

Funk o zaman. "Neler oluyor? İyi misin?" Yukarı düğmesine basarken nazikçe soruyorum. "Pek sayılmaz. Oyun bok gibiydi. Hepsi benim hatamdı."

"Zor bir maçtı. Ama yarın akşam bir tane daha olacak," diyorum, onu neşelendirmeye çalışarak.

"İzledin," diyor, sorudan ziyade bir ifade. Bir çeşit rüya gibi.

"Yaptım. Şaşırdın mı?"

"Hayır. Sadece... garip bir şekilde mutlu musun?"

Asansör geldiğinde gülümsüyorum ve içeri giriyorum. "Neden?"

"Bilmiyorum. Sanırım orada olmama rağmen orada olman hoşuma gitti. Bunun mantıklı olduğundan bile emin değilim. Bugünle ilgili pek çok şey bana mantıklı gelmedi Briar," diyor, sanki kelimeler bir itiraf gibi dökülüyormuş gibi. "Tüm zaman boyunca kendimi kötü hissettim. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Tuhaf görünmüyor muydum?"

Ses tonundaki samimiyetten dürüst bir cevap istediğini anlayabiliyorum. Araba sekizinci kata doğru hızla çıkarken, "Biraz senkronize olmadığını hissettim," diyorum.

"Evet," diyor ama fark ettiğim için ya da gerçekten ona gerçeği söylediğim için rahatlamış görünüyor. "Ama daha iyisini yapmalıyım, Briar. İnsanlar bana güveniyor," diyor ve bu onun genellikle göstermediği yönü. Bu, başkaları için taklit ettiği yönü. Yine de bana karşı gerçekçi davranıyor.

"Ve yapacaksın. Bu tek seferlik bir oyundu," diye onu ikna etmeye çalışıyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum," diyorum araba yavaşlayıp durduğunda ve ben katıma çıktığımda. "Herkesin kötü bir oyunu vardır. Kötü bir ders. Kötü bir gün.

Senin gibi hokey aygırları bile."

Gülüyor ve sanki şimdiye kadar dünyayı omuzlarında taşımış gibi konuşuyor. "Ve çok ağrım var."

Lucky Falls'ta da bana bunu söylediğini hatırlıyorum. Maçtan sonra dayak yemiş gibi hissettiğini. "Masaj yaptırmalısın. Yarın yaptır. Ve bu gece biraz dinlen, tamam mı?"

"Tamam," diyor ve sesinde yine bir ışık var. "Buzun üzerindeyken seni düşündüm."

"Yani iyi oynayamamanız *benim* suçum mu?" Yeni dairemin kapısını açıp pogo köpeğine merhaba derken ona takılıyorum. "Kulağa doğru geliyor," diyor.

"Senin hakkında düşündüklerimiz karşılıklı," diyorum şakacı bir şekilde.

Hollis derin bir nefes alıyor, sonra sanki bir bedeli varmış gibi, "Annem seni aramam gerektiğini söyledi," diyor. İrkildim. "Annen beni biliyor mu?"

"Pek sayılmaz. Ama sayılır. Sadece bir kız hakkında düşündüğümü söyledim."

Onun sözleriyle göğsümde sıcaklık çiçekleri açıyor. Bu beni mantıksız bir şekilde mutlu ediyor. On beş yirmi dakika daha annesinden, maçtan, Chicago'dan, izlediği TV programından, dinlediğim müzikten, izlediğim komik bir videodan, Sea Dogs'un kazanmasından ve babamın muhtemelen çok heyecanlanmasından konuşuyoruz. Sohbet sona erdiğinde, "Bunu

özlemişim." diyor.
"Ben de."

"Arkadaş kalıyoruz, değil mi?" diye soruyor, umutlu ama aynı zamanda gerçek bir özlemle.

"Kesinlikle öyle," diyorum ve daha telefonu kapatamadan diğer hattım çalıyor ve arayan Rhys. Hollis'le vedalaşıp telefonu açıyorum. "Hey, nasılsın?"

"Sanırım bir spor psikoloğuna görünmem gerekiyor," diye ağzından geçiriyor.

Şaşırdım ama dinlemeye hazırdım. "Sence neden?"

Ayak sesleri telefona kadar geliyor. Odasında volta atıyor olmalı. "Gerginim, stresliyim ve kaygılarım var. Sporcu kaygısı gibi bir şey. Böyle bir şey var mı? Bence var. Amira böyle bir şey olduğunu düşünüyor. Bende de var. Bununla başa çıkmak zorundayım." Mach hızında konuşuyor, bana ruhundan parçalar sunuyor. "Kimseye söylemedim. Bu konuda kendimi aptal gibi hissediyorum. Gerçekten aptalca. Başarısızlık gibi. Stres yapıyorum ve eminim bu gece kaybetmemizin nedeni de bu stresim."

"Sen başarısız değilsin," diye onu temin ediyorum. "Tam tersi. Seninle gerçekten gurur duyuyorum." "Neden benimle gurur duyasın ki?"

"Çünkü beni aradın. Çünkü bana söyledin. Çünkü biriyle konuşmaya ihtiyacın olduğunu fark ettin. Muhtemelen çok daha fazla sporcunun buna ihtiyacı vardır. Bu stresli bir iş. Bugünlerde hayat herkes için stresli olabilir. Ve takımın kaybetmesi senin suçun değil. Ama kendine çok baskı yapıyorsun ve menajerin haklı. Bu iyi bir fikir, Rhys."

Bir süre durakladıktan sonra daha az telaşlı bir ses tonuyla, "Bunun bir zayıflık olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu. "Hayır, Rhys. Bence bu bir güç."

Birlikte San Francisco'daki spor psikologlarının isimlerine bakıyoruz ve o birkaç soru gönderirken ben telefonda kalıyorum.

İşini bitirdiğinde, "Keşke bu gece burada olsaydın" derken yeniden nefes alabiliyor gibi görünüyor. "Keşke ben de olsaydım."

Telefon görüşmesi bittiğinde yüzümü yıkamak ve gece kremi sürmek için banyoya gidiyorum. Pijamalarımı giydikten sonra bir T.J. Maxx battaniyesinin altına girip iki kişilik havalı yatağıma uzanıyorum.

Telefonum bir kez daha çalıyor, muhtemelen Rhys beni geri arıyor ama ekranda Gavin'in adı yanıp sönüyor. "İşte buradasın," diyorum ve sesimdeki sevinç gizleyemiyorum. Sanırım iyi şeyler üzer üzer geliyor.

"Buradayım," diyor ve sesi de çoğunlukla mutlu

çıkıyor. "Nasılsın? Maçınızı izledim," diyorum ona.

"En iyi gösterimiz değildi."

"Her maç öyle olmak zorunda değil."

"Ben de çocuklara bunu anlatmaya çalıştım ama hiçbiri beni dinlemek istemedi. Ama kendim hakkında konuşmak istemiyorum. Ya da hokeyden. Bu gece ne yapıyorsun?"

Ona günümünden, yarın köpeğimle birlikte huzurevine uğrama planlarımdan ve yeni evime taşındığımdan bahsediyorum.

"Nasıl bir yer? Yeni dairen?"

Neredeyse onu gezdirmeyi teklif edecektim ama çok acınası bir durum. Bu küçük havalı yatak, gıcırdayan masam, sert sandalyem.

Vanilya kokusu burnumun ucundan geçip bana yazlıktaki haftamı hatırlatırken, "Şimdilik evim yeterince iyi," diyorum. "Lucky Falls gibi kokan bir mumum var."

"Kulağa gerçekten hoş geliyor, Briar," diyor, sonra duruyor, belki bitirdiği için belki de başka bir şey söylemeye hazırlandığı için. "Komik olan şu ki, sizinle ilişkiye girmenin takım dinamiklerini bozacağını düşünmüştüm. Ama teknik olarak dahil olmadık... ve yine de bok gibi oynadık. Bugün herkes kendini kaybetmiş gibiydi," diyor. "Sanırım yanılmışım. Bazen sadece kötü maçlar oynarsınız."

Gavin'in onların göremediklerini bu kadar net görmesine şaşıyorum. "Bazen görüyorsun." "Ama oyun bittiğinde tek istediğim sizinle konuşmaktı."

"Her zaman buradayım," diyorum, bana ulaştıkları için biraz sevinçli hissediyorum. "Size telefonumda bir simge verdim." "Neymiş o?"

"Karanlıkta yıldızlarla aydınlanmış bir gökyüzü. Rhys'de alacakaranlık gökyüzü, Hollis'te ise güneş patlaması var." Bunu biraz düşünmüş gibi görünüyor, sonra "Sanırım doğru anladın" diyor.

Konuşmamız bittiğinde iyi geceler diyorum ama telefonu bırakmıyorum. Grup sohbetine geçiyorum. Belki bu gece takım dinamiği bozuldu ama sanırım bunu düzeltebilirim.

Hepsine bir mesaj gönderdim.

Briar: Hepinizle ayrı ayrı sohbet etmek güzeldi. Şimdi birlikte konuşalım.

Uzun uzun sohbet ediyoruz. Ertesi gün de Donut'la birlikte destekli yaşam evindeki esneme dersimize giderken sohbet

ediyoruz. Peak Performance'a giderken sohbet ediyoruz. Yeni Sea Dogs derslerim üzerinde çalışırken sohbet ediyoruz. Öğleden sonra apartmana girdiğimde ve kapıcı beni çağırdığında sohbet ediyoruz.

Telefonu bıraktım.

"Size teslimat var" dedi ve bana bir zarf uzattı.

Yırtıp açtım. İçinde Golden State Foxes'un bir sonraki iç saha maçına biletler vardı.

AYAKTA KALAN SON ADAM

Gavin

Plan basit-kazan.

Ama uygulama biraz incelik gerektirecek. Çünkü arkadaşlarım mankadır.

Bana kadar geldiğini düşündüm, ama hayat bu şekilde komik. Bazen bir şey için en uzun süre beklediğinizde, onu istediğinizi ilk bilen siz olursunuz.

Ancak bir şeyi istemek, onu elde edeceğinizi garanti etmez.

Maç günü uykumu çoktan almıştım, bu yüzden hafif bir antrenmanı bitirdikten sonra atletik antrenör odasında en iyi arkadaş olduğum aptalları buluyorum. Kelsey Hollis'in omzunu çalıştırıyor, Diego da Rhys'in dörtlüsünü esnetiyor.

"Bu hafta yeterince akış ve esneklik alamadın mı?" Söylüyorum.

Rhys bana ters ters bakıyor ama karşılık vermiyor. İşleri bittiğinde, daha sessiz bir koridorda beni takip etmelerini işaret ediyorum. "Ne var ne yok?" Hollis soruyor.

Ona biletleri hep birlikte aldık. Ona birlikte gönderdik. Onu birlikte davet ettik. Ama ancak bu kadarını yapabildik.

Ve yeterince uzak değil. "Dinleyin, bu gece kazanmamız gerek çocuklar."

"Flaş haber: her gece kazanmamız gerekiyor," diye karşılık veriyor Hollis sırtarak.

Omzuna vuruyorum. "Ama bu gece bir takım gibi oynamalıyız." Son birkaç deplasman maçında daha iyi oynuyorduk ama deplasmanda oynadığımız üç maçtan sadece birini kazanabildik, o da kıl payı. "Birlikte çalışmamız gerekiyor. Sahada sadece üçümüzün olmadığını biliyorum ama üçümüz söz konusu olduğunda kafamızı oyuna vermeli ve odaklanmalıyız."

Rhys bana şüpheli bir bakış attı. "Ne diyorsun-?"

"Takıntılı olduğumuz kadının dikkatimizi dağıttığını mı?" Onun yerine ben bitiriyorum, çünkü biliyorum, lanet olsun biliyorum, nereye gittiğini biliyorum.

"Evet." Omuzlarını dikleştiriyor, yerini koruyor.

Başımı sallarken bir gülümsemeyi bastırıyorum. "Hayır. Dikkatimizi dağıttığımızı söylüyorum. Birbirimizin dikkatini dağıttık. Lucky Falls'tan ayrılıp bu yolculuğa çıktığımız için kafamız çok karışık, sanki... şey, sanki ona tamamen ilgi duymuyormuşuz gibi davranıyoruz."

İşte. Birinin söylemesi gerekiyordu.

Hollis'in dudaklarında bir gülümseme belirir. "Şu haline bak, en son düşen sensin, ilk silahlanma çağrısı yapan da."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben sonuncu değildim-" Elimi havada sallayarak bu inkârı geçersiz kılıyorum. "Her neyse. Önemli bir şey değil. Geçen hafta yaptığımız sohbetlerde bize biraz akıl verdi ama bizim de kendimize biraz akıl vermemiz gerekiyor. Dikkatimizi hokeyden uzaklaştıran Briar değildi. Biz değildik..."

Duygular boğazıma düğümleniyor ve beni birkaç saniyeliğine susturuyor. Sanki yumruğumu göğsüme uzatıp kalbimi sıkıyormuşum gibi hissediyorum. Ama onun sayesinde hissetmeme izin verme konusunda daha iyi oldum. Ve kalbimin istediğini söylememe izin veriyorum. Yine de ona söylemeden önce arkadaşlarıma söylemeliyim. "Buzda birbirimizin arkasını kollamıyorduk. O haftadan önce, oynamadığımız zamanlarda birbirimizi kollardık. Onunla birlikteyken bunu yaptık ama ondan ayrıldıktan sonra bunu bıraktık. Sanki onu unutmak için arkadaşlığımızı bitirdik. Onunla sadece arkadaş olabileceğimize kendimizi ikna etmek için. Ama birbirimizi dışlamak da işe yaramaz. Taco yemek ya da yememek işe yaramayacak. Sert oynamak bize bağlı." Derin bir nefes alıyorum, sonra bu yeni gerçeği kabul ederek omuz silkiyorum. "Buzun üzerinde yapabileceğimiz tek şey de bu."

Duygularımı inkar etmek beni daha iyi oynatmaz.

Kalbimdeki acıyı görmezden gelmek beni daha iyi bir takım

arkadaşı yapmaz. Her gece aynı yemeği yemek kazanmamızı sağlamaz.
Kalbimi ve ruhumu oyuna koymak, işte farkı yaratacak olan bu. Tek fark.

Rhys bir an duraksar, sonra kasvetli bir şekilde başını sallar. "Haklısın." "Tabii ki haklıyım," diyorum.

"Bizim için bir takım gibi oynayacağız. Çünkü o bize öyle olduğumuzu hatırlattı," diye ekliyor Hollis, Briar'la sohbetlerimize bir selam göndererek.

Havayı biraz olsun temizlediğimize sevindim, ama söylemek istediklerimin hepsi bu değil. Onun hakkında konuşmamız gerek. Al bakalım. Sırada ne var, çünkü onu özledim. Onu o kadar çok özledim ki onsuz kendimi boşlukta hissediyorum. *İşte zor kısmı geliyor.* "Bu gece burada olacak. Bu büyük bir olay."

"Evet, çünkü," dedi Hollis sert bir yutkunmayla, "sanırım... ona biraz aşığım." Rhys homurdanır. "*Çok* dene."

Hollis gülüyor. "Siktiğimin gösterişçisi."

"Ona *çok* aşık olduğumu söylüyordum," diye düzeltti Rhys.

Boğazımı temizleyerek araya girdim ve Rhys'ten Hollis'e doğru elimle işaret ettim. "Tencere. Kettle." "İyi. *Çok*," diye ekliyor Hollis, sanki söylemesi dünyanın en kolay şeyiymiş gibi.

Rhys bir nefes verir, sonra omuz silkerek kabullenir. "Evet, ben de. Ben de ona aşığım. *Hem de çok.*"

Bu sefer gülümsememi saklamıyorum. Saklayamıyorum çünkü bunu hiç beklemiyordum. *Bunun* olacağını kesinlikle hiç düşünmemiştim. Ama dünyada geçirdiğim yirmi yedi yılda öğrendiğim bir şey varsa, o da hayatın onu ne yaparsan o olduğudur ve istediğin her şeyi yapsan iyi edersin. Vurmak için bir yumruk uzattım. "Üç kişi olduk."

* * *

Biraz sonra teker teker buza çıktık. İlk ben çıkıyorum, bakışlarım hemen buzun ortasındaki koltuklara kayıyor.

İşte orada, şimdiye kadar gördüğüm en şirin beyaz örgü şapkayı takmış, uzun, sarı saçları uçlarından kıvrılmış, düz siyah fermuarlı kapüşonlu bir tişört ve pembe bir atkı. Ona bir Golden State Foxes forması gönderememiş olmamız çok kötü, ama bir tane giyseydi patronu çıldırırdı.

Briar arkadaşları Trina ve Aubrey'nin yanında oturuyor. Onlar için bilet aldık, Ivy ise tilki kostümüyle takımın maskotu olarak maçta görev yapıyor.

Isınma antrenmanları sırasında üçümüz Briar'ın yanında kayıyoruz ve o da hepimiz için birlikte ve her birimiz için ayrı ayrı tezahürat yapıyor.

* * *

İlk periyodun başları ve kalabalık kükrüyor, enerjileri beni ateşliyor. Gerginlik -ve kazanma umudu- havada çıtırdıyor, beni elektriklendiren hissedilir bir akım.

Arizona'nın takımı zorlu. Yukarıdan aşağıya yığılmış durumdalar, ama bende bu yirmi bin kişilik pistte kimsenin sahip olmadığı bir şey var-iki kişi hariç.

Ben daha çok istiyorum.

Bu gece istiyorum. Onun için istiyorum.

Pak buzun üzerinde fıldır fıldır dönüyor, oyuncuların girdaplı kaosunun ortasında siyah bir bulanıklık. Pakı yakınlıştırıyorum, forvetleri onu istiflerken, buzda ileri geri paslaşırken, Dev'i kaleye doğru kovalarken içimde bir adrenalin patlaması yaşıyorum ama benim gözetimimde değil. Ben de oradayım, pakı almak için mücadele ediyorum ve sonra... bum, Arizona'lı oyuncudan sıyrılıyorum, dönüyorum ve buzda hızla koşarak Rhys'e atıyorum.

Kısa sürede kalelerine doğru uçarken, bir grup savunma oyuncusu onu çembere alıyor ve pakı kolayca Hollis'in önüne bırakıyor, o da çığlık atarak topu ağlara gönderiyor.

Aynen böyle, lamba yanar ve kalabalık çılgına döner.

Buzun ortasına döndüm. Briar bize tezahürat yapıyor, sesi pistte yankılanıyor. Aslında yankılanmıyor. Tabii ki yankılanmıyor. Ama sadece onu duyabiliyormuşum gibi hissediyorum.

* * *

Maç W ile bittiğinde, hepimiz planlamadan ona doğru kayıyoruz, sanki o bizim kutup yıldızımızmış gibi. Bize rehberlik eden oydu. Üçümüz onun bulunduğu camın önünde bir yarım daire oluşturuyoruz. Tam yanımıza geliyor, etrafına bakıyor, kimin izlediğini kontrol ediyor, sonra güvenli olduğuna kanaat getirip kapüşonunun fermuarını açıyor ve bize -sadece bize- gizlice

bakma fırsatı veriyor.

Ne de olsa altında Foxes forması vardı.

Son direniş kırıntıları da gitti. Bu kız için çok ileri gittim.

Bu yüzden kazanmamız gerekiyordu. Onun arkadaşlığını kazandık, şimdi sıra kalbini kazanmaya geldi.

CÜMLE TAMAMLAYICILARI

Hollis

Kahretsin, takım elbise bana çok yakışıyor. "Bana bir bakın," diyorum yansıma, üzerinde tilki resimleri olan deniz mavisi kravatıma bir el atarken. Roma'dayken falan.

"Bu soyunma odasında senin egona ve başkalarına nasıl yer var?" Rhys yanımdan geçerken mırıldanıyor.

"Mucizeler asla bitmez," diyor Gavin odanın diğer ucundan.

"Doğru. Bu kadar yakışıklı olmak lanet olası bir mucize," diyorum ve arkamı dönüp soyunma odasından çıkmaya

hazırlanırken kaptan kabininin önünden sesleniyor.

"Bouchard. Ukala olduğun için sana ceza mı kesmem gerekiyor?" Bu Stefan ve kravatını da düğümlüyor.

"Sadece kendine iyi davranırsan. Bunu senden öğrendim," diye karşılık veriyorum, sonra da ona meşhur şapkamı

takıyorum ve maçı geride bırakıp geceyi geride bırakmaya hazır bir şekilde arkadaşlarımla birlikte dışarı çıkıyorum.

Koridorda yalnız kaldığımızda, Gavin bizi bir kez daha kenara çekti. "İşte planımız. Yeni bir seriye

başlamalıyız." Gözlerimi kırptım. Bu daha önce söyledikleriyle uyuşmuyor.

Rhys başını soru sorar gibi eğdi. "Çizgileri aştığını sanıyordum. Maç öncesi takolarla ilgili bir konuşma yapmıştın," diyor

Rhys, sanki onu teknik bir konuda yakalamış gibi.

Gavin iç çekiyor. Eğer bir iç çekiş *benimle dalga mı geçiyorsun* diyebilseydi, Gavin'inki derdi. "Bu takolarla ilgili bir

konuşma değildi. Asıl noktayı kaçırdıydın."

"Doğru, doğru, tacolar ve aşk," diyor Rhys, Gavin'e hızlandırması için yuvarlanma hareketi

yapıyor. "İkisi de aynı şey sayılır," diye belirtiyorum, çünkü böyle yardımseverim.

"İyi. Demek istediğini anladım," diye homurdanıyor Gavin, sonra hızla devam ediyor. "Ya yeni çizgi şuydu - ona aşık

olduğumuzu öylece *söyleyemeyiz*. Birkaç hafta önce, eşyalarını çöp torbalarına atan, evcil hayvanını çalmaya çalışan ve

fikirlerini çalan bir ahmakla yaşadığı berbat bir *ilişkiden* kurtuldu. Lucky Falls'ta ona varsayımsal olarak harika bir erkek

arkadaşın neler yapabileceğini gösterdik. Ama şimdi-"

"Seni güzel piç," diyorum omuzlarını tutarak. "Haklısın."

"Biliyorum," diyor Gavin kuru bir sesle.

Rhys bakışlarını Gavin'den bana ve tekrar bana çeviriyor. "Ne demek istiyorsun? Ona harika bir erkek arkadaşın gerçekte

ne yaptığını gösterelim mi?"

Şimdi yapmaya hazırım. Hemen şimdi. "Briar'a onun için neler yapabileceğimizi gösterelim," diyorum, kendimi bir saniye

daha tutamayarak.

Kariyerimin büyük bir bölümünde romantizmin aileme karşı sorumluluklarımın, babam hiç yapmadığı için anneme

verdiğim sözlerin önüne geçeceğinden emindim. Hatta Briar ve ben bu konuda birbirimize bağlandık. Korkularımı hiç

kimsenin anlamadığı bir şekilde anlıyordu. Ama bu adamlarla birlikte tüm işi tek başıma üstlenmek zorunda olmadığımı

öğrendim. Arkadaşlarıma güvenebilirim. Belki, sadece belki, bir ortağa da yaslanabilirim. Ve ne istediğini bildiğinde,

beklemek çok zor oluyor. Ama kendimizi Briar'a kanıtlamak zorundayız, bu yüzden her ne kadar şu anda koridora fırlayıp

onu kollarıma almak istesem de, "Ona sadece onu becermeye ya da ona dokunmaya çalışmadığımızı gösterelim. Söz

verdiğimiz gibi onun arkadaşı olabileceğimizi ve onu sevebileceğimizi gösterelim."

"Hak ettiği gibi," diye ekliyor Gavin, bir noktalama işareti gibi.

Rhys kıkırdar. "Birbirinizin cümlelerini tamamlamanız çok tatlı." Sonra ifadesi ciddileşir. "Ben de varım. Ve bu onun

köpeğiyle başlıyor."

Bu zor olacak. Ama Gavin haklı. Onu gerçekten romantize etmeliyiz. Kalbine giden yolun bir kısmı evcil hayvanlarından

geçiyor. "Frances Furbottom'a merhaba diyebilir miyiz?" Ben sorarım.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," diyor Briar, sonra bizi binanın içine ve asansöre götürüyor.

Dördümüz bu küçük asansrdeyken, sırayla onu duvara yaslamak ve nefesini kesmek için öpmek cazip geliyor.

Onu. Ama ben direniyorum, arkadaşlarım da öyle. "Bir sonraki maçımıza gelmek ister misin? Sen bir tür şans tılsımısın," diyorum. "İş yerinde Sea Dogs taraftarı olduğum söylemini sürdürmemi gerçekten zorlaştırıyorsun" diyor.

Gavin, "Düşünebiliyor musunuz?" diye soruyor.

"Peki ne olacak, süper hayran?" Hollis soruyor. Briar, "Sizinle birlikte, evet," diyor.

Ben de bu alt akıntıya direniyorum.

Vites değiştiriyoruz ve onun katına ulaştığımızda yarışma hakkında kısaca sohbet ediyoruz. "Kazananın birkaç gün içinde bilgilendirileceği söyleniyor."

"Bahse girerim sen olacaksın," diyorum.

"Umarım öyledir, ama değilse, uygulamayla ilerlemeye devam edeceğim. Biraz daha uzun sürebilir ama umurumda değil," diyor dairesine ulaşp kilidi açarken.

Kapı açıldığında, Briar köpeğin kelepçesini çözer ve köpek odanın köşesindeki doldurulmuş maymun oyuncağını almak için parke zeminde koşturur.

İçeri giriyorum ama izlerimde duruyorum. Burası... gerçekten onun yaşadığı yer mi? Boş, yankılı bir daire ve içinde sadece bir havalı yatak, köhne bir iskambil masası ve soğuk bir metal sandalye var. Bırakın romantizm yaşadığımız kadını, bir arkadaş için bile uygun değil.

Bu hiç işe yaramaz.

Ama kediye selam verip çenesini tırmaladıktan sonra Briar'a bir sonraki maçta görüşeceğimizi söylerken şaşkınlığımı gizliyorum.

Ayrıldığımızda, asansöre binene kadar tek kelime etmemek için tüm irademi kullanıyorum. Ama kapılar kapandıktan sonra, onun dairesinin yönünü işaret ettim ve "Bu konuda hemen bir şeyler yapmalıyız."

KÜÇÜK BİR HEDİYE

Briar

Ertesi sabah en sevdiğim eğitmenlerden biri olan Sandy Ho'dan online pilates dersi alırken telefonum çaldı. Kapıcı olduğu için duraklattım. "Sizi görmek isteyen biri var. Adı Charlotte Calloway."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu isimde birini beklemiyordum."

"Onu Rhys, Hollis ve Gavin'in gönderdiğini söylüyor. Senin için bir hediye olarak."

Bu da bazı şeyleri açıklığa kavuşturmuyor. "İlgimi çekti ama hâlâ kim olduğunu

bilmiyorum." Kıkırdıyor. "Onu Google'da aratmamı söyledi."

"Tamam." Arama motoruna onun adını

yazıyorum. Oh.

Oh.

Vay

canım

a.

Bu çok güzel bir hediye. "Onu yukarı gönder."

Birkaç dakika sonra, Charlotte Calloway Designs web sitesindeki fotoğrafına tıpatıp benzeyen kadın için kapıyı açıyorum. Modaya uygun bordo palazzo pantolon ve sade beyaz kazak giymiş esmer bir kadın bana en sıcak gülümsemesini gösteriyor. Burnunun üzerinde çillerden oluşan bir takımyıldızı kırışıyor. "Ben sizin yeni iç mimarınızım. Bana bütçenizin sınırı olmadığı söylendi. İstedığınız her şey sizin. Ve burayı istediğiniz kadar çabuk döşeyebileceğimi bilmenizi isterim."

Ben ağzını açıp kapatan bir balığım. Bu çok güzel bir hediye. Alışveriş yapmaktan o kadar nefret ediyorum ve mobilyaya o kadar çok ihtiyacım var ki, kendim için asla yapamayacağım bir şeyi bana verdikleri için çok duygulandım.

Harika bir şey.

Beni özel hissettirecek bir şey.

Ama bu çok büyük bir hediye. Elbette, diğer tarafta arkadaş kalacağız yeminini ettikleri için onları gerçekten takdir ediyorum. Yine de onlardan sadece bir şey almadığımdan emin olmak istiyorum. "Bir saniye bekle," diyorum, sonra arkamı dönüp telefonumu kapıyorum ve hızla onlara mesaj atıyorum.

Briar: Çocuklar! Ciddiyim! Bu çok büyük bir şey. Emin misiniz? Yani, gerçekten emin misiniz? Arkadaş kalmaya söz verdiğimizizi biliyorum ama bu çok büyük bir şey.

Rhys: Arkadaşlar ne içindir?

Briar: Hiç böyle bir arkadaşlığım olmamıştı.

Alış buna.

Sadece bir şeyler almak istemiyorum. Bu harika ve çok düşünceli olsa bile.

Al onu, Briar.

Derin bir nefes alıyorum ve bu bana temiz havanın en büyük nefesi gibi geliyor. Yeniden başlıyormuşum gibi geliyor. Sanki görülmenin anlamı buymuş gibi. Dinlenmek. Önemsenmek. Eski sevgilimle, onun kol şekeriydim. Yaptığım şeylerle ya da beni ben yapan şeylerle ilgilenmiyordu.

Ama bu üç adam beni görüyor. Beni gerçekten olduğum gibi görüyorlar ve sadece ne istediğimi değil, neye ihtiyacım

olduğunu da önemsiyorlar.

Charlotte'a dönüyorum. "Nereden başlıyoruz?"

* * *

Hızlı, iyi bağlantıları var ve benim için önemli olan eko-tasarım konusunda uzman. Konsinye mağazalarında az kullanılmış ya da diğer mağazalardan stok fazlası olan parçaları nasıl bulacağını biliyor. Yani üç gün içinde bir kanepem, birkaç kırlentim, güzel beyaz bir masam ve gerçek bir yatağım oldu.

Kedim bundan çok hoşlanıyor.

Tüm bunları o kadar çok seviyorum ki onlara olan minnettarlığımın küçük bir nişanesini alıyorum. Candy Land'in eski bir baskısı. Bir sonraki hokey maçından önce, telefonum çaldığında onlar için paketliyordum. Yerel bir numara, tanıdık bir numara ve donup kalmama neden oluyor. Dehşet ve heyecan aynı anda içimde dolaşıyor.

* * *

O akşamki hokey maçında heyecanımı kontrol etmek zor. Kısmen kazandıkları için. Ama kısmen de şu anda hayatta kazanıyormuşum gibi hissettiğim için.

Maç Golden State Foxes'un bir başka zaferiyle sona erdiğinde, çocuklara iyi haberi vermeye çok daha yakınım.

Telefon Steven'in ofisinden geliyordu ama arayan Zora adında, sıcak ve boğuk sesli bir kadındı. Yarışma değerlendirmesini yapan bağımsız firmayı yönettiğini söyledi. *Elbette* bunu da yaptı, benim önerdiğim gibi kadınlara ait bir firmayı işe aldı. Mutsuz olduğumdan değil. *Cracking the Case of the Missing O*'nun ufuk açıcı ve özgün olduğunu söylediği için Zora'nın işi almasına sevindim, ancak Steven'in *Just A Girl*'ün eski kız arkadaşı olduğu konusunda bilgilendirilip bilgilendirilmediğini gerçekten bilmiyorum. Nedense bundan şüpheliyim. Eğer ben olduğumu bilseydi, ödülümü iptal ederdi.

Maçtan sonra koridorda volta atıp çocukları bekliyorum. Sonunda üçü de geldiğinde, telefonumu sallayarak kollarına atıyorum. "Yarışmayı kazandım!"

Hollis önce beni kucaklıyor, evimdeymişim gibi hissettiren sıcak bir kucaklamayla sarıyor. Onun temiz kokusunun kokusunu alıyorum. Başımı döndürüyor. Sırada Rhys var, beni bırakmak istemiyormuş gibi sarıyor. Tenim karıncalanıyor. Sonra Gavin beni kucaklıyor ve kolları etrafımda dolanıyor, sahiplenici, koruyucu.

Bıraktıklarında, köpüklü, hatta köpüklü hissediyorum. Bir şişe şampanya gibi, köpürüyor. Onlarla sarhoş oluyorum. Sadece arkadaş olarak daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum. Arkadaşıktan daha fazlasına hazır olup olmadıklarını da bilmiyorum.

Ama şunu biliyorum ki, öyleyim. *Nihayet*. Kulübede onlarla birlikteyken, rakip takımdaki üç adamla ilişki kurmanın bir hata olduğuna inanıyordum.

İnanmaya ihtiyacım olan şey buydu çünkü Steven'in yaptığı gibi değil ama annemin yıllar önce yaptığı gibi tekrar terk edilmekten korkuyordum. Birisi için yeterli olamamaktan korkuyordum.

Artık korkmuyorum. "Rekabetin" getirebileceği her türlü zorlukla başa çıkabilirim çünkü asıl mesele bu değil. Asıl mesele hiçbir zaman bu olmadı. Ben her zaman güçlüydüm. Ama şimdi kendimi daha iyi tanıdığım için daha da güçlüyüm.

Bildiğim başka bir şey daha var; ne kadar yanımda olurlarsa olsunlar onlara *ihtiyacım* var. "Bu hafta sonu ödüller için bir gala var. Giyecek hiçbir şeyim yok. Eski sevgilimin orada olup olmayacağına dair hiçbir fikrim yok. Benim olduğumu anladığında ödülü alıp almayacaklarını bile bilmiyorum. Ama gerçekten gitmek istiyorum. Oradaki herkesin gerçekten harika bir erkek arkadaşın ne olduğunu bilmesini istiyorum. Benimle gelmek ister misin? Arkadaş olarak." Rahatsız olmalarını istemediğim için hızlıca söylüyorum ama onları yanımda istiyorum. Umutsuzca.

Rhys'in dudakları alaycı bir gülümsemeyle

seğiriyor. "Evet." Hollis ciddiyetle başını sallıyor.

"Kesinlikle."

Gavin, "Bu bir plan." diyor.

Onlara paketlenmiş Candy Land oyununu uzatıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum onlara. "Siz olmasaydınız bunu yapamazdım."

Onlar olmasaydı, erkek arkadaş projesi de olmazdı. Ama ben olmasaydım, parça da olmazdı. Hikayeyi ben anlattım. Hepsini bir araya getirdim. Ödülü hak ediyorum.

İŞTE BU

Rhys

Sanki arkadaşlıkla yetiniyoruz.

PAKET GEÇİT TÖRENİ

Briar

Ertesi sabah, kapıcı beni aradı. "Size bir paket var, Bayan Delaney. Süslü bir mağazadan. Yukarı göndermemi ister misiniz?"

"Evet," diyorum ve bir dakika sonra Donut kapıyı zıplayarak açmaya çalışırken bina bakım görevlisi kapıyı çalıyor.

Şu anda köpeğimi çok iyi anlıyorum. Kapıyı çekip açarken heyecandan zıplıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum kutuyu alırken.

Kapıyı kapattıktan sonra beyaz saten fiyongu çözüyorum ve peçeteyi dikkatlice açtığımda daldırma yakalı ve halterli pembe bir elbise buluyorum. Göz kamaştırıcı ve daha önce hiç böyle bir şeyim olmamıştı.

Yavaşça çekip çıkarıyorum, kendime doğru tutuyorum ve aynaya bakıyorum. Kalbim küt küt atıyor. "Vay canına."

Hem elbiseye hem de hediye hayran kaldım. Seçimindeki özen. Üzerime oturacağından eminim. Bir kez daha benim için bir sorunu nasıl çözdüklerine.

Elbiseyi kutuya koyduğumda, kağıt mendilin içinde bir kart görüyorum. Onu açtım. *Pembe senin rengin.* Aynı anda hem tatlı hem de pis. Tanıdığım üç erkek gibi.

Ertesi sabah, kapıcı çalar. "Paketiniz var."

Donut kapıda bir aşağı bir yukarı zıplıyor ve kapıyı açtığımda bakım görevlisi bana kırmızı fiyonklu gümüş bir kutu uzatıyor.

Yalnız kaldığımda açıyorum ve göz alıcı bir çift askılı gümüş ayakkabı karşısında şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Bir de not var.

Gözlerimizi senden alamayacağız.

Kalbim tekliyor. Zihnim koşturuyor. Ve geleceğimi görüyorum. Parlak, alışılmadık ve tamamen bana ait.

Ertesi sabah, telefona cevap verir vermez "Onu yukarı gönder" diyorum.

Bu seferki paket elimi geçmeyecek büyüklükte, ince mavi bir kutu. Açtığımda nefesim kesiliyor. Boğazında küçük bir elmas kolyeye benzeyen gümüş bir kolye yumuşak dokunun içinde zarifçe duruyor. Bana bir elmas mı almışlar?

Bu çok fazla. Notu açarken parmaklarım titriyor.

Bunu hak ediyorsun.

Zar zor nefes alabiliyorum. Daha önce hiç elmas istememiştim. Ama yavaşça çıkardığımda, ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Bu bir elmas dört yapraklı yonca. Boğazım hissetmek istediğim güzel duygularla sıkılıyor. Asla taklit etmek istemediğim duygular.

Onu göğsüme bastırıyorum, elmaştan çok onun temsil ettiği şeyi istiyorum.

Günün geri kalanını nasıl geçireceğimden bile emin değilim. Tek istediğim bu gece.

Birkaç dakika sonra, kapıcı bir kez daha zili çalar. Bir kez daha, Donut kapıya atladı. Bir kez daha, kapıyı açtım.

Bu sefer bakım görevlisi bana sadece bir kart uzattı. Parmağımı kapağın altına sokup okudum.

Bir limuzin sizi almak için saat yedide burada olacak. Galada görüşürüz... Üç arkadaşınız

* * *

Bayan Frances Furbottom'ı çenesinden kaşıldım, Donut'ı burnundan öptüm, sonra kapıdan uçarak çıktım, koridordan aşağı indim, asansöre bindim ve lobiden çıktım.

Gala şehrin karşısındaki Luxe Otel'de. Oraya varmak trafikte yirmi dakika sürer. Adamlarımı görene kadar, onlara

arkadaşlıktan çok daha fazlasını istediğimi söyleyene kadar, bana bir şans verip vermeyeceklerini sorana kadar yirmi dakika.

Kapıları itip San Francisco akşamına çıkıyorum. Hava biraz serin ama şehrin ışıklarını ve ısıltısını içime çekerken omuzlarımdaki siyah şal beni yeterince sıcak tutuyor. Parlak siyah limuzin akşam ışığında bile kaldırımdan parıldıyor.

Sırıtıyorum, başımı hayretle sallıyorum ve bacaklarımın üzerinde salınan pembe pırıltılı elbiseme bakıyorum.

Ben taytlı ve at kuyruklu bir kızım, elbise ve parıltılı bir kız değil. Ama bu gece Aubrey geldi ve saçımı şekillendirdi, yanlardan gümüşü bir tokayla tutturdu, uçlarından kıvırdı.

Ben tamir arabalarına alışığım,
limuzinlere değil. Havalı yataklara,
kral yataklara değil.

Her şeyi kendim yapmaya.

Limuzine yaklaştım, şoförün dışarı fırlayıp etrafta koşuşturmamasına şaşırdım. Böyle yaptıklarını bilecek kadar çok film izledim. Ama tutamağa uzandığımda, kapı içeriden itilerek açıldı.

Ve smokinlerini giymiş üç adamım çıkageldi.

KARMA ÜÇ ERKEK ARKADAŞ

Briar

Arkadaşlarıma benzemiyorlar. Adamlarıma benziyorlar. "Arkadaş olarak gitmek istemiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Üç çift göz ışıltıyor. Parlak mavi, koyu kahverengi, yanık ela. Üç ağız gülümsüyor. Cilveli, çekici, cüretkâr. Üç adam bana yaklaşıyor, farklı kokuları gece havasına karışıyor, sonra etrafımda dolaşıyor.

"Güzel," diye cevaplıyor Hollis.

"Biz de bilmiyoruz," diye katılıyor Rhys.

"Sizi erkek arkadaşınız olarak almak istiyoruz," diyor

Gavin. "Gerçek erkek arkadaşlarınız," diyor Hollis.

"Bir projenin parçası değil, bir yarışma için değil, bir hafta için değil," diye devam ediyor Rhys ve bu romantik Ping-Pong kalbimin çılgınca atmasına neden oluyor.

"Temelli," diye bitiriyor Gavin.

Baş döndürücü bir duraklama oluyor, bir esinti geçerken elektrik çatırdıyor, eteğim ayak bileklerimin etrafında hisirdiyor. Muhteşem bir duygu düğümünü yutkunarak geçiyorum, sonra "Kız arkadaşın olmak istiyorum" diyorum.

Rhys uzun süre tuttuğu nefesini bırakır. "Senin erkek arkadaşın olmak istiyoruz." Hollis'in parlak mavileri mutlulukla parlıyor. "Biz de senin bizim olmanı istiyoruz."

"Arkadaşlar... ve sevgililer," diyor Gavin, ağzının sert hatları nihayet yumuşarken.

Aramızda kalan mesafeyi kapatıp bir şekilde kollarımı benim için defalarca ortaya çıkan bu üç büyük, güçlü hokey yıldızına doladığımda kalbim bir Roma mumuna dönüşüyor, ışık ve neşeyle dolup taşıyor. "Siz benimsiniz," diye fısıldıyorum, boğazım düğümleniyor, gözlerim parlıyor, duygularım taşıyor. "Hepiniz benimsiniz."

Uzun bir süre boyunca, romantizmin yalnızca diğer insanlar için olduğuna inandım. Gerçekten de aşkın sadece bana zarar vereceğini düşündüm. Tek güvенеbileceğim şeyin kariyerim olduğunu sanıyordum. Ama kedimi kurtardıkları geceden beri, insanlara güvенеbileceğimi yavaş ama emin adımlarla öğreniyorum - benim için ortaya çıkan insanlara. Benim için sadece en iyisini isteyen bu adamlara. En iyi olmama izin verenler.

Sarılmayı kestiğimde, birinden diğerine, diğerinden ötekine bakıyorum. "Sizi seviyorum. Hepinizi seviyorum. Üçünüzü de." Hollis elime uzanıyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Seni çok seviyorum, Briar."

Rhys bir yanağını avuçlar. "Sana deliler gibi aşığım."

Gavin elini omzumun üzerinden boynuma doğru kaydırır. "Seni seviyorum." Aşk meslekleri tam onlara göre ve ben onlarla tam kendim oluyorum.

Arabaya bindik ve limuzin yolculuğunu erkek arkadaşlarımı öperek geçirdim. Birkaç blok uzaklaştığımızda onları kovuyorum, sonra rujumu düzeltiyorum ve saçımı düzeltiyorum.

Galaya varıyoruz ve içeri giriyoruz.

Ben maiyeti olan bir kraliçeyim.

SAHTE ÇIKIŞ

Rhys

On beş dakika sonra ödülleri başlayacak. Kadınımızın ödülü almak için sahneye çıkmasına 15 dakika var.

En çok ben tezahürat yapacağım.

Şu anda dördümüz balo salonunun köşesindeki yüksek bir masada oturmuş sohbet ediyor, kadeh kaldırıyor, hayatın tadını çıkarıyor ve sadece birlikte oluyorduk ki telefonum bir mesajla çaldı. Susturduğumu sanmıştım. Cebimden çıkardığımda, psikoloğun bir sonraki seansımız için Çarşamba öğleden sonrasının uygun olup olmadığını sorduğunu görüyorum.

Gavin bana uyarıcı bir bakış attı. "Belki de şunu kapatmalısın."

İyi bir noktaya değindi. Ama bu aynı zamanda iyi bir fırsat. Henüz arkadaşlarıma söylemedim. "Bir psikoloğa gidiyorum," dedim. "Sporcular konusunda uzman. Şimdiye kadar yardımcı oldu. Sadece zamanını teyit etmem gerekiyor."

Gavin'in dudakları meraklı bir sırıtışla seğiriyor. "Ah. Benim hatam. Ve evet, yap."

Hollis omzumu alkışlıyor. "Aferin sana, dostum."

Arkamı dönüyorum, ince giyimli kalabalığın arasından geçerek salona giriyorum ve dikkatim mükemmel jöleli siyah saçlı, düz burunlu ve tıkırdayan çeneli bir adama takıldığında bir cevap yazıyorum. Profilini yakalıyorum ama koridorun sonunda kutu örgülü ve leopar desenli gözlüklü bir kadınla konuşurken sırtı bana dönük. "Ne tür bir bağımsız şirket benim eski kız arkadaşımı seçer ki?"

Yumruklarımı sıkıp birkaç adım ötede duruyorum.

"Bağımsız biri," diye tekrarlıyor kadın sıcak, boğuk bir sesle, bir kabadayı ve bir hırsıza karşı tek başına direniyor. "Onu diskalifiye etmelisin, Zora," diye öfkeleniyor Steven.

Sakin bir tavırla, "Kurallarda site editörünün eski kız arkadaşlarının katılamayacağını söyleyen bir şey yok" diyor.

Bu adam. Hiç şaşırmadım. Ama onu bir daha incitmesine asla izin vermeyeceğim. Kokteyl saati boyunca Briar'a yakın durduk, ama reklamcılarla el sıkışırken hislerim yüksek alarmdaydı. Şimdi gerçek yüzünü gösteriyor. Kutudan çıkmak üzere olan Steven, Zora'ya yaklaşmış parmağını kaldırdı.

Benim gözetimimde olmaz.

Boğazımı temizliyorum. "Ayrıca, muhtemelen burada etkinlikte olay çıkarmak istemezsiniz. Ya da tüm reklamcılarının onun yarışma fikrini çaldığını öğrenmesini istemezsin," diyorum İngiliz cazibesini kullanarak.

Arkasını döndü ve "Sen de kimsin?" diye bağırdı.

Onun en iyi erkek arkadaşlarından biri. Ama bunu ona söylemiyorum. Yakında öğrenir. Briar'ın bu fikrin ona ait olduğunu kanıtlayacak makbuzları olup olmadığını bile bilmiyorum. Ama umurumda değil. Bazen buzda rakibi kandırmanız, pak başkasındayken sizde olduğunu düşünmelerini sağlamanız gerekir.

"Bir arkadaş. Ama aynı zamanda bir gözlemci. Ve buradaki herkes onun fikrini çaldıktan sonra onu diskalifiye etmek istediğini bilseydi bunun ne kadar korkunç görüneceğini hayal edebiliyorum. Bu biraz kötü görünürdü." Bunu sempatik bir şekilde ama hiç sempati duymadan söylüyorum.

Gözleri yarıklara dönüşür. Zora gülümsemeye karşı koyuyor gibi görünüyor.

Steven ateş püskürüyor, sonra da öfkeli bir şekilde "Peki" diye mırıldanıyor. Dönüyor ve diğer tarafa doğru yürüyor. Adam gittiğinde "Bu eğlenceli olmalı," diyor.

"Sabırsızlanıyorum," diyorum ve psikiyatristime gönderdiğim mesajı gönder tuşuna bastıktan sonra balo salonuna dönüyorum.

Ödülü alma sırası Briar'a geldiğinde, Zora onu sahneye çağırıyor ve sanki elinde bir koz varmış gibi görünüyor. "Harika

bir erkek arkadaşın nasıl olması gerektiğine dair aydınlatıcı yazınız için tebrikler. On bin dolarlık ödöl Briar Delaney'e gidiyor." Kolundan kıvrılmış bir kâğıt çıkardı. Sanırım bluzunun içinde bir şey vardı. "Ve onu kalabalığa okuması için davet etmek istiyorum."

Briar sahneye doğru yürüyor, gururlu ve hak etmiş görünüyor.
Kürsüye çıkıyor ve kalabalığı inceliyor, gözleri bizi çabucak buluyor. Sonra da okuyor.

İLK ON LİSTESİ

Kayıp O Vakasını Çözmek - Harika Erkek Arkadaş İçin *Bir Rehber* *Yazan: Just A Girl*

Eskiden numara yapardım.

Orgazm, yani. Ayak parmaklarımı kıvrırma, çarşafları tutma ve *evet, evet, evet diye* bağırma konusunda altın madalya sahibiydim. Birlikte olduğum erkeğin işini bitirdiğini hissetmesi için her şeyi yapardım.

Gerçeği saklamak için her şeyi yapardım, oraya başka biriyle gidemezdim.

Bende bir sorun olduğunu düşündüm. Belki de yeterince çabalamıyordum. Belki rahatlamıyordum. Belki de yeterince iyi değildim.

Sonra beni dinleyen bir adamla tanıştım. Gerçekten dinleyen. Tam olarak orada olmadığımı söyleyebilen biriyle.

Gerçekten o anda değildim. Ve bana meydan okudu, sonra ona neyin iyi hissettirdiğini göstermemi istedi.

İlk başta isteksizdim. Ona öğretmenlik yapma teklifine evet demek beni savunmasız bıraktı. Ama yine de yaptım. Ve yatak odasında ve dışında harika bir erkek arkadaşın nasıl olması gerektiğini öğrendim.

1. Harika bir erkek arkadaş dinler ve paylaşır. Kalbini sizinle paylaşır. Acısını. Kırılganlığını. Siz kendinizinkini paylaştığınızda o da dinler.

2. Harika bir erkek arkadaş harika bir randevu planlar. Ama istediği sadece randevu değildir. Sizin nelerden hoşlandığınızı sorar. Mini golf oynamak, bilyardo oynamak, alışverişe gitmek, bir dağa tırmanmak, sahilde yürümek ya da kanepede takılmak olsun, bilmek ve sonra da bunu sunmak ister. Bazen buluşmaya bir masa oyunu gibi bir hediye getirir. Ya da belki özel bir aksesuar. Arada sırada da bir arkadaşını getirir.

3. Harika bir erkek arkadaş kariyerinizde size yardımcı olacaktır. Bu bazen kötü bir gün geçirdiğinizde sizi dinlemek anlamına gelir. Bazen video çekmek için telefonunuzu tutmak anlamına gelir. Bazen de sizinle işe yürümek anlamına gelir.

4. Harika bir erkek arkadaş, hasta olduğunuzda sizinle ilgilenir. Belki grip, soğuk algınlığı ya da beklenmedik bir hareket hastalığınız vardır. Sizi Tilt-A-Whirl'den eve taşır, ilaçlarınızı alır, size çay yapar. Sizi yatırır. Üzerinize bir battaniye örter ve köpeğinizi getirir.

5. Sabah köpeğini gezdirecek.

6. Eski sevgilin onu çalmaya çalıştığında kedinin kurtaracak.

7. Harika bir erkek arkadaş sizinle birlikte güler. Genellikle sıcak bir küvette birlikte yüz maskesi takarken. Çünkü...neden olmasın?

8. Harika bir erkek arkadaş yemin eder. Sonra da tutar.

9. Ve tüm bunları yaparsa, başka şeyler de yapacaktır. Yatakta aklınızı başınızdan almak isteyecektir. Sizi zevke boğmak isteyecektir. Size tapmak, değer vermek ve size tapınmak isteyecektir. Ama bunu yapabileceğini düşünmeyecektir. Sizden ona öğretmenizi isteyecektir. Ona neyin iyi hissettirdiğini, neyin iyi hissettirmedeğini göstermenizi. Sizi bağlamak için izni olup olmadığını, buranızın öpülmesinden hoşlanıp hoşlanmadığınızı, daha fazla, daha az, daha sert, tekrar isteyip istemediğinizi soracaktır.

10. Romantizm sadece harika bir erkek arkadaşın sizin için yaptıklarıyla ilgili değildir. Harika bir erkek arkadaşla siz de bir şeyler vermek isteyeceksiniz. Bir gece planlamak, özel bir gezi yapmak ya da onu daha önce gitmediği bir yere götürmek. Ona romantizmin sadece bir erkeğin bir kadın için yapması gereken bir şey olmadığını göstermek isteyeceksiniz. Romantizm bir kadının erkeği için yapabileceği bir şeydir.

Ya da duruma göre, *erkekleri*. Çünkü harika bir erkek arkadaştan öğrendiğim ilk on şey?

Tahmin edin ne oldu? Bunları üç adamdan öğrendim. Aynı anda. Bazen bir kızın kayıp *O* vakasını çözmek için birden fazla erkeğe ihtiyacı vardır.

Ve üç erkek arkadaşımın kalbimde, bedenimde ya da zihnimde hiçbir şeyi taklit etmiyorum.

BÜYÜK PATLAMA

Briar

Gecenin ilerleyen saatlerinde benim evimde, yeni kanepemde Candy Land oynuyorduk. Kirli Şeker Diyarı, tam olarak. Sadece kıyafetlerimizi çıkarmıyoruz. Çocuklar yeni bir kurallar dizisi geliştirdiler. Her yer vücudumdaki bir yer.

Gavin turuncu bir kare çizip Nane Çubuğu Ormanı'na ilk kez girdiğinde, zencefilli piyonunu hareket ettiriyor, sonra sehpanın üzerine eğilip dudaklarıma sert bir öpücük bırakıyor.

Ağzının içine doğru iç çekiyorum, gevşemiş papyonunu tutup onu daha yakına çekmeye çalışıyorum. Ama o bırakıyor, sandalyesine geri oturuyor ve daha fazlasını istememe neden oluyor.

Hollis onu bir dağ geçidine doğru gönderen bir kart çekiyor.

Benim sırtım.

Beni kanepede hafifçe kaydırıyor ve elbisemin fermuarını indiriyor, sonra omurgamda sıcak bir yol öpüyor. Titriyorum.

Rhys, Gumdrops Dağları'na ulaştığında Hollis'in bıraktığı yerden devam etti. Smokiniyle önümde diz çöküyor ve pembe elbisemin her iki askısını da çıkarıyor, ta ki korsaj belime kadar inip askısız sütyenimi ortaya çıkarana kadar. Kancasını çözüyor ve sert bir meme ucumu ağzına alıyor.

Nefesim kesiliyor, onun sahiplenici dokunuşuna karşı kıpırdanıyorum. Diğer göğsüme geçip o meme ucunu da okşuyor. Sıra bana geldiğinde, parçamı gökkuşağı izine doğru hareket ettiriyorum ve yeri ben seçiyorum.

Kolum.

Onlar tarafından dokunulmayı sevdiğim beklenmedik bir yer. "Hepiniz" diyorum, çünkü sıra bende, benim partimde.

Hollis parmaklarını usulca bileğimde gezdiriyor ve oraya bir öpücük konduruyor. Rhys dudaklarını dirseğimin kıvrımına bırakıp birkaç saniye oyalanıyor. Gavin tüm kolumu öpüyor.

Birisi Zencefilli Erik Ağacı'na düşene kadar böyle dolaşırız. Bacaklar.

Ayağa kalkıyorum ve etrafımda dönüyorlar, üçü de elbisemi sonuna kadar sıyrıyor, sonra ellerini bacaklarımda gezdiriyorlar. Sırada Lollipop Woods var.

Hollis, "Karnının üstüne yat," diye talimat veriyor ve ben de kanepede karnımın üstüne yatıyorum. Hollis beni domaltıyor, sonra külotumu indiriyor ve kıcımı ortaya çıkarıyor.

Üç adam keskin nefesler alıyor. Üç çift göz yanaklarıma lazer tutuyor. Üç adam sert ve sert nefes veriyor. Hollis kıcımın üstüne bir öpücük bırakıyor.

Bir söz.

Topuklu ayakkabılarımdan başka bir şey giymeden takla atıyorum.

Ice Cream Floats hepsinin olmak istediği yer. Oraya ilk Gavin iner.

"Bunu yatarak alacağım," diyor, sonra beni hareket ettirerek kanepeye sırt üstü uzanıyor. Göğsüne vuruyor.

Ona tırmanıyorum ve yüzüne oturuyorum, gümüş topuklarım kulaklarını çerçeveleyiyor. Dilini sıcak, ıslak merkezimde gezdiriyor. Kısa sürede inlemeye başladım, arkasındaki kanepenin kolunu tuttum ve sıra Hollis'e gelene kadar yüzüne karşı sallandım.

Gavin bir homurtu ve bariz bir isteksizlikle beni üzerinden kaldırıp kucağına oturtuyor. "Senin için bacaklarını açmamı ister misin?" diye soruyor Hollis'e.

"Evet, güzel ve geniş, böylece o tatlı amcığın tadına bakabilirim," diye cevap veriyor Hollis, sonra yere düşüyor, avuçlarını baldır kasları boyuncaya kaydırırken beyaz gömleğinin yarısı çözülmüş.

Gavin iç kalçalarıma uzanıyor ve onları takım arkadaşı için daha geniş bir şekilde ayırıyor.

"Çok yardımcı oldu." Hollis bir gümbürtüyle yüzünü kalçalarımın arasına gömüyor, klitorisimi ağzına çekiyor, yalıyor, öpüyor,

Sevgi dolu.

Ellerimi dağınık saçlarının arasına sokuyorum, boynumu Gavin'in omzuna yaslarken yüzüne doğru sallanıyorum, Hollis amımı öperken onu öpmek için dönüyorum.

Sonra sıra Rhys'e gelir.

Ama kanepeyle işi bitmiş olmalı ki bana doğru yürüdü ve beni omzunun üzerinden kaldırdı. Beni yatak odasına taşırken, yol boyunca kıcıma şaplak atıyor, beni de inletiyor ve gülümsetiyor.

Kapı aralığında durdu. Diğerleri de hemen arkamızdaydı. Seçtiğim yatağa hayran kaldığı her halinden belli olan bir ifadeyle, "Alaska kralınız var," diyor.

"Sadece arkadaşız, ha?" Hollis alay ediyor.

"Tezahür ediyordum," diyorum sahte bir şekilde.

"Bunu tezahür ettir," diyor Rhys, sonra beni yatağa bırakıyor, beni yayıyor ve kalçalarımın arasına yerleşiyor, ben yalvarana, kavrayana, talep edene kadar beni öpüyor.

Till Hollis meme uçlarımı emiyor.

Ta ki Gavin dudaklarını dudaklarıma değdirip sert, morartıcı bir öpücükle her yerimi aydınlatana kadar. Ya da belki de beni ürperten Hollis'tir.

Rhys olabilir.

Karnımda lezzetli bir basınç oluşuyor, alçak ve yoğun. Ardından, kıvılcımlar sıcak ve parlak bir şekilde tenimde geziniyor. Sonra kendimi bırakıp mutluluğa dalarken sıçırırlar, bir orgazmın üzerime çökmesiyle haykırırlar. Bu beni altına alan, sonra da yukarı kaldıran bir dalga.

Dirseklerime kadar ittiğimde, artık zamanın geldiğine şüphe yok. "Beni ellerimin ve dizlerimin üzerine koy. Beni hazırla."

Biliyorlar. Bu tür seks hakkında konuştuk. Onlara ne istediğimi, komodininin nasıl oyuncaklarla dolu olduğunu ve bunların arasında tabanı genişletilmiş özel oyuncaklar olduğunu anlattım. Hepimiz test yaptırarak ve negatif çıktı, yani prezervatifle işimiz bitti. Ben de doğum kontrol hapi kullanıyorum.

Rhys beni dört ayak üzerine çeviriyor, Hollis bir vibratör alıp yağlarken bir elini sırtımdan aşağı kaydırıyor. Arkamda duruyor, Gavin saçlarımı, yanaklarımı, boynumu okşarken parmaklarını önce kıcıma, sonra vibratöre bastırıyor.

Rhys yanıma geliyor, sonra bir elini karnımın altından merkezime doğru manevra yapıyor ve klitorisimi kızdırmak için başka bir vibratör kullanıyor. Aynı anda hem doğum günüm hem de Noel'im gibi. Hollis beni açıyor, oyuncağı kıcıma bastırıyor, Rhys ise klitorisimi okşayarak beni çalıştırıyor.

Gavin yatakta önümde, saçımınla oynuyor.

Her yerime vuruyorlar ve yarı açık smokinli üç hokey yıldızım beni hazırlarken titiriyor ve inliyorum. Çok geçmeden başımı eğiyor, kalçalarımı kıvrıyor ve yalvarıyorum. Sadece yalvarıyorum. "Lütfen sik beni. Hepinizi. Şimdi."

Hollis oyuncağı kapatıp çıkarıyor. Rhys basıncı yavaşlatıyor, vibratörü durduruyor. Gavin yanağıma avuçluyor. "Çok fazla gelirse dur de."

"Yapacağım," diye onları temin ediyorum ama şimdiden gerginim, tenim karıncalanıyor, vücudum titiriyor. "Sadece soyun."

Bir dakika sonra, büyük yatağın etrafında tango yaptık. Örtünün üzerine bir el havlusu koydular, yanına da kayganlaştırıcı. Sonunda ayakkabılarım çıktı. "Uzan, Hollis," diyorum.

Rahat adam kirli bir gülümsemeyle bana güçlü vücudunu sunuyor. Üstüne çıkıyorum ama henüz üzerine çökmüyorum. "Gavin, arkama geç," diye emrediyorum.

Düşünceli adamım pozisyonunu aldı, yatağın ucunda durdu ve kıcıma avuçladı. Rhys ona kayganlaştırıcıyı fırlattı. Bir tıkırtı ve çiselemeyle Gavin başparmağıyla deliğimi açıyor.

Çok yasak ve çok iyi hissettiriyor. İçime doğru bastırırken vücudumda bir ısı patlaması oluyor.

Sonra Rhys -sahiplenici ve tapıcı olanım- yüzümün yanında diz çöküyor, göğüslerimi okşuyor. "Böyle çok güzelsin aşkım. Hepimizi içine alacak kadar güzelsin," diyor parmaklarını çene çiziminde gezdirerek. "Şimdi üçümüzün de seni becermesini ister misin?"

Bu benim hayatım mı? Evet, evet öyle. Omurgamdan aşağı sıcak bir yük akarken, "Evet, hemen şimdi" diyorum.

Rhys'in gözleri tutkuludan güçlüye dönüyor. "O zaman arkadaşımın sikine otur," diye emrediyor, alnını, altımda tembelce şaftını okşayan Hollis'e doğru eğiyor, sadece zamanını alıyor.

Ben Hollis'e geçerken Gavin başparmağını kıcımdan çıkarıyor. O kadar ıslağım ki aşağıya inmek çok kolay. Hollis iri ellerini kalçalarıma doluyor ve nefesim kesiliyor. İçimde kıvılcımlar uçuşuyor.

Rhys bana "Bir dakikalığına ona bin" dedi. Yönetmen o ve ben çok minnettarım. "Göğüslerini göğsüne sür." Hollis'e daha yakın uzanıyorum. Saçlarımı yüzümden çekip alıyor. "Merhaba," diye fısıldıyor, savunmasız, sevgi dolu.

"Hey, sen."

"Hoşuna gitti mi? Adamlarını becermek?" "Bayılıyorum," diyorum

nefes nefese.

Gavin arkamda bir şeyler yaparken Hollis yüzümü tutup beni öpüyor. Sonra Gavin, "O kıcı biraz daha yukarı kaldırmak ister misin, tatlım?" dedi.

İtaat ediyorum, Gavin'in bir parmağını daha içime sokmasını izlemek için öpüşmeyi kesiyorum. Sıkışıyorum ama o beni açarken nefes alıyorum.

Sıcaklık içimde, göğsümde ve boynumda parlıyor. "Ben hazırım," diyorum ona.

Gavin içime doğru itiyor. Santim santim.

Rhys bana "Nefes al, aşkım," diyor, ben de dinliyorum.

Derin bir nefes, ve vay canına, uzun bir yol kat ediyor. Kendimi daha rahatlamış hissediyorum. Gavin'i vücuduma *kabul* ediyorum, sanki oyuncak almışım gibi. "Daha ister misin?" Gavin soruyor.

"Evet," diye nefes alıyorum ve yine acele etmiyor, bu tür bir seksin yeni hislerine alışmama izin veriyor.

Çok geçmeden o kadar dolu, o kadar derinden gerildim ki, bir sonraki adımda ne yapacağımdan emin değilim. Donup kalıyorum ve sanki geçmişte kalmış gibi hissediyorum, bedenimin beni yüzüstü bıraktığı tüm zamanlar gibi.

Ama Rhys bana tekrar hatırlatıyor, nazikçe "Nefes al, aşkım." diyor.

Derin bir nefes, sonra iki. Sonra, Gavin kıcıma girip çıkarken öne doğru eğilerek Hollis'in üzerinde aşağı yukarı sallanıyorum. Tüm esneme hareketlerimin beni *bu* pozisyona hazırladığını söyleyemem.

Onun doluluğu.

Ondan gelen bu

baskı.

Ama bazı açılardan, tüm bu pozlar yardımcı oldu. Aralarında hareket edebiliyorum. Kendimi avuçlarımla destekleyebiliyorum. Ve adamlarımı uçlarıma götürürken sırtımı iyice kamburlaştırabiliyorum.

Rhys'e döndüğümde kaslarım titriyor. Yanımızdaki yatakta diz çökmüş, sikini okşuyor, gözleri kararmış. "Sikini istiyorum," diyorum.

"Yapmak zorunda değilsiniz," diyor.

"İstiyorum." Dudaklarımı ayırıyorum. Beni sikiyle besliyor. Dudaklarım geriliyor ve bu sakso işi çok özensiz. Hollis ve Gavin'in arasına sıkışmışken Rhys'i emmem sanatsız bir şey. Fazla hareket edemiyordum ama buna gerek yoktu.

Gavin tutkuyla ve büyük bir özenle tempoyu ayarlıyor, Hollis'in elleri beni sıkıca kavıyor ve her zaman Rhys, *her zaman* bana göz kulak olur.

Bunlar benim adamlarım. Bana böyle bakıyorlar. Beni böyle seviyorlar.

Bunu her gece yapmayacağım. Hatta her hafta. Ama bu gece, olmak istediğim yer burası - onlar beni her şekilde doldururken, beni titretirken, ürpertirken, dünyalarının merkezi. Bir şişe gazoz gibiyim, sarsılıyorum, içimde havai fişekler patlıyor. Duygular içimde uçuşuyor.

Çok yaklaşmıştım, Rhys'i daha fazla tutamayacaktım. Onu ağızımdan itiyorum, Hollis'in aletine geri dönüyorum ve sonra titriyorum. Orgazmım bir şimşek gibi gökten çakıyor, parlak ve güçlü, beni aydınlatıyor.

Sonra, tüm devrelerimi karıştırıyor. Ben haykırırken her şey sıcak, heyecan verici bir bulanıklığa dönüşüyor.

Beynim tekrar çevrimiçi olduğunda, Rhys horozunu okşuyor ve dilimi ona sunuyorum, serbest bırakılmasını sağlamak için istekliyim.

Sert bir hamleyle dilimin üzerine boşalıyor ve ben de onun doruk noktasını yutuyorum. Hollis içime pompalarken inliyor ve sonra duruyor. Gavin titriyor ve kıcımlı sıkarak beni dolduruyor.

Ve nefes alıyorum, onları alıyorum.

Bu yatakta yaptığım hem en zor hem de en kolay şeydi. Aynı zamanda kesinlikle beni en çok mutlu eden şeydi.

Özellikle de daha sonra ailem için tezahür ettirdiğim bu yatağa düştüğümde.

Beni sevdiklerini söyleyen üç erkek arkadaşım ve başımın üzerinde ve kalbimin yanında kıvrılan küçük arkadaşlarım.

EPILOG

BÜKÜLEBİLİR ADAMLARIM VE BEN

Briar

Pazartesi günü Sea Dogs Arena'da Nova'nın kapısını çaldım. Ama kapı açıktı ve masasının başında elinde altın bir kalemle beni içeri buyur ediyordu. "Hafta sonun iyi geçti mi?" diye soruyor.

Pazartesi sabahı iş yerinde patrondan gelen normal bir soru ve cevaplama da oldukça kolay. "Harikaydı," diyorum ve bu *neden* burada olduğuma dair mükemmel bir geçiş oluyor. "Ve seninle konuşmam gereken bir şey var."

Kalemini bırakıp başını öne eğiyor. "Elbette. Nedir?"

Bunu söylemenin kolay bir yolu yok, o yüzden doğrudan söylemeyi tercih ediyorum. "Ben..." Biraz ara veriyorum çünkü söyleyeceklerim bu şehirde bile çok fazla. Bu takımlarda bile. Bu hokey dünyasında bile. "Golden State Foxes'un üçüyle."

Yüz ifadesi uzun bir süre boş kaldıktan sonra kaşları çatılıyor. "Sen... öyle misin?" Onu nadiren sinirli görürüm. O kesinlikle sinirli.

Kalbim küt küt atıyor. "Evet. Erkek arkadaşlarım takımda. Hollis Bouchard, Gavin Worthy ve Rhys Corbyn."

Gözlerini kırptırdı. "Tamam."

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Rakip olduklarını ve istifa etmemi isteyebileceğinizi anlıyorum." Bir kahkaha attı. "Ne?"

"Şey, onlar bizim çapraz kasaba rakiplerimiz için oynuyorlar."

Dudaklarından birkahkaha daha dökülüyor. "Ne yani, onlara yoga oyun kitabımızı mı vereceksin?" Gülme sırası bende. "Hayır. Vermeyeceğim."

Ama yüz ifadesi ölümcül bir ciddiyete dönüşüyor. "Ciddiyim, Briar. Senin bir kontratın var. Sen bizimsin. Sana burada ihtiyacımız var.

Bizim için geliştirdiğiniz dersleri onlarla paylaşmayın."

Endişelendiği şey bu mu? Esneme sırlarını paylaşacağımdan mı? Omuzlarım gevşedi.

"Paylaşmayacağım." "Güzel. Şimdi stres atma dersi hakkında konuşalım."

İşte bu kadar.

* * *

Bir ay sonra, özel bir maç için buzun ortasındaki her zamanki yerimdeyim, Trina ve Aubrey yanımda maçın başlamasını bekliyorlar.

Trina parmaklarıyla işaret ederek, "Göster bana," diyor. "Onu çalışırken görmek istiyorum."

Göğsümden taşan gururla telefonumu elime aldım, ana ekranda kaydurdum ve ağaç pozundaki fotoğrafıma tıkladım.

Flow ve Flex'e tıklıyorum ve uygulama sorunsuz bir

şekilde açılıyor. Griffin'in mühendislik becerilerine sessizce teşekkür ediyorum.

"Şu haline bak," diye övüyor Aubrey yakınımı eğilip tüm videolara, eğitimlere, derslere ve dizilere göz atarken. Onlara uygulamada hızlı bir tur attırıyorum ve yıllar süren çalışmalarımı gösteriyorum.

"Burada kaç video var?" Aubrey soruyor.

"Dört yüzden fazla," diyorum.

Trina ıslık çalar. "Vay be. Bu çok fazla." "Çok çalıştım."

"Kesinlikle öyle," diyor Trina, sonra telefonunu alıp bana doğru sallayarak uygulamayı çoktan indirdiğini gösteriyor.

"Senin için başka bir abonelik var."

Kollarımı ona dolayarak sarılıyorum.

Aubrey, "Benim de var," diye karşılık

veriyor.

"Kitap kulübü kızları da öyle," diye ekliyor Trina, sonra da sahnede fısıldıyor, "Ve daha iyi seks videolarına bayılıyoruz."

Oldukça memnun bir şekilde sırtıyorum. Bu seriye yakın zamanda Seks Bir Tahtadır ile başladım, ardından Erkeklerin de Bükülmeye İhtiyacı Var, Bel Ağrısının Kama Sutra Seçeneklerinizi Sınırlamasını Önleyin, Kızınızın Krampını Esneterek Çıkarın ve Onun Kahramanı Olun ve daha fazlasını ekledim.

Lansmanın ilk haftasında en çok izlenen videolardan bazıları oldular. Kısmen ödül paramla yapabildiğim pazarlama sayesinde uygulamanın indirilme sayısı artıyor.

On bin dolarlık tatlı bir intikam gibisi yoktur. Ama en iyi intikam? İyi yaşamak ve ben bunu bir sanat haline getirdim.

Golden State Foxes buzda kaymaya başladığında tüm dikkatimi maça veriyorum, adamlarım şehir dışındaki rakipleri Sea Dogs'a karşı mücadele ederken en iyi hayatımı yaşıyorum.

* * *

Maç Sea Dogs'un galibiyetiyle sona erdiğinde, Trina ve Aubrey ile birlikte koridorda üç erkek arkadaşımı bekliyor, kitap kulübü hakkında sohbet ediyoruz. Wesley yanımdan geçerken merhaba demek için durdu. "Umarım bu gece iyi adamları tutmuşsundur, B," diyor.

"Elbette yaptım," diyorum, bağlılığım hakkında hiçbir şey itiraf etmeden. İşimi ve adamlarımı seviyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor giden adam, sonra saatine bakıyor. "Biraz uyusam iyi olacak. Yarın ilk iş olarak şarküteri tahtası dersim var."

"Şarküteri tahtası dersi mi aldın?" Trina soruyor.

"Benimkiler en üst seviyede," diyor gururla, ama sonra dikkati koridorun sonundaki bir adam ve bir kadına takılınca sesi kesiliyor.

Adam Christian, Sea Dogs takım kaptanı. Ama kadının kim olduğunu bilmiyorum. Wesley gözlerini ondan alamıyor gibi görünüyor. Kedi gözü gözlükleri ve topuz yapılmış gür saçlarıyla güzel bir esmer. "Takım kaptanı kiminle konuşuyor?" diye sorar, biraz da büyülenmiş bir halde. Koridorun sonuna kadar büyülenmiş gözlerle onu izliyor.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum.

Wesley onlara doğru yürüyor, bizden uzaklaşıyor.

Trina eğildi ve bana fısıldadı. "Bu Josie. Christian'ın kız kardeşi."

Kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Yeni adam ve kaptanın kız kardeşi. Bu ilginç olmalı."

"Özellikle de kızın yasak bölge olduğunu açıkça belirttiği için."

Ve Christian, Wesley daha onunla tanışmadan kız kardeğini uzaklaştırıyor. "Belki bir dahaki sefere daha şanslı olur," diye gülüyorum.

Ama bu onunla tanışmak mı yoksa ona direnmek mi bilinmez.

* * *

Daha sonra adamlarımla eve döndüğümde Wesley'nin filizlenmekte olan aşkını, oyunu ve uygulamayı geride bıraktım.

Binamdaki asansördeyken "Sana bir sürprizim var," diyorum.

"Ne oldu?" Hollis gözleri parlayarak sorar.

"Eğer söylersem sürpriz olmaz," diye

azarlıyorum. "Yine de söyle," diyor Rhys.

Gavin kıkırdar. "Biraz sabırlı olun çocuklar."

Hollis, "Hepimiz senin gibi olamayız," diye belirtiyor.

Donut'ı tasmlayıp yürüyüşe çıkardıktan sonra evime dönüyoruz - ki neredeyse onların evi - ve köpeğe kanepeye gitmesini söylüyorum. İyi bir kız gibi itaat ediyor.

Sonra çocukları yatak odasına götürüyorum. Onlara yatağın kenarına oturmalarını söylüyorum. Kulotuma kadar küçük bir striptiz yaptım. "Vay anasını," diye mırıldandılar hep bir ağızdan.

"Ben senin süper hayranınım," diyorum, üzerinde tilki olan özel yapım çifti göstererek. Tıpkı söz verdiğim gibi. "Şimdi, ilk kim çıkarmak ister?"

Üç kol havaya fırlar. "Sanırım beni paylaşmak zorundasınız." Ve paylaşıyorlar. Beni çok iyi paylaşıyorlar.

* * *

Sezon tüm adamlarımın mükemmel istatistikleriyle sona erdiğinde, Hollis'in arabasına atlayıp Lucky Falls'a doğru yola çıktık. Hafta sonu için bir kulübe kiraladık. Ama önce babamla öğle yemeği için Petaluma'da bir kafede duruyoruz.

Ve onun özel biri.

Clara.

Birkaç aydır onunla görüşüyor. Kafenin merdivenlerini çıkıyoruz, sonra içeri giriyoruz. Çocuklar omuzlarını düzeltiyor, gömleklerini düzeltiyor, saçlarını düzeltiyorlar. Babamla birkaç kez yemek yemişler. Ondan korkuyorlar ama iyi anlamda. Ne de olsa kızını kollayan, sert, huysuz bir baba.

Ona erkek arkadaşlarımdan bahsettiğimde ilk başta şok oldu ama beni seviyor ve alışılmadık romantizmimi kabullenmeye başladı.

Masaya ulaştığımızda Clara hepimize gülümseyerek ışıldıyor. "Biliyordum. Söylemiştim. Haklı çıkmaya bayılıyorum."

Babam gözlerini deviriyor, sonra elini okşuyor. Ona en sevdiği jelibonlardan bir paket veriyorum. "Teşekkürler evlat," diyor ayağa kalkarken, sonra beni kucaklamak için yanına getiriyor.

Gitmesine izin verdiğinde, çocuklara başıyla selam veriyor. "Sizi görmek güzel,

Hollis, Rhys, Gavin." Oturur ve önce Rhys'e başıyla selam verir. "Buralarda takılıyormuşsun."

İngiliz erkek arkadaşım rahat bir nefes aldı. "Evet. Sözleşmeyi dün imzaladım."

Kolunu tutup sıkıyorum, hâlâ yerinde durduğu için başım dönüyor. Amira bunu başardı ama asıl işi terapide Rhys yaptı, beklentilerini ve kaygılarını yönetmeyi öğrendi. Onunla en çok bunun için gurur duyuyorum. "Kaldığın için çok mutluyum."

Rhys alnıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Ben de."

Babam boğazını temizliyor. "Kızımı mutlu ediyorsa, beni de mutlu eder."

Öğle yemeği yiyoruz ve babamın benim tek ebeveynim olması gerçekten önemli değil. Beni olduğum gibi seviyor. Beni olduğum gibi kabul ediyor. Seçimlerime saygı duyuyor. Ve erkek arkadaşlarım için çaba sarf ediyor.

"İkizler yaklaşan üniversite başvuru sezonuna hazır mı?" diye soruyor Hollis'e.

"Bu konuda biraz takıntılılar," diyor.

"Takıntılı olmak için fena bir şey değil," diyor babam, sonra Gavin'e dönüyor, "Duyduğuma göre video düzenleme işine girmişsin?" "Evet, efendim," diyor. "Böylece Briar'a yardım edebilirim."

"Güzel. Bu çok iyi."

"Ve Darling Springs'de yeni bir apartman kompleksine yatırım yaptık, çok uzakta değil," diyor Rhys, her zaman bir şekilde babamın ne duymak istediğini biliyor. "Artık buzun etrafında disk kovalayamayacak kadar yaşlandığımızda bizim için gayrimenkulde güvenli bir gelecek var."

"Bundan çok uzun zaman sonra." Bacağını sıkıyorum ama o bana gülümseyerek ve endişesiz gözlerle bakıyor.

İşimiz bittiğinde Clara bana sert bir bakış attı. "Bu yaz incelemeni yapacak mısın, küçük hanım?"

Gülümsüyorum, geniş ve parlak. "Elbette. Ama yanımda biri olacak."

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi?"

"Çocukları balon uçurmayı öğrenmeye ikna ettim."

O yaz, hep birlikte tekrar yukarı çıkar ve aşık olduğumuz yerin üzerinde süzülürüz.

Çoğu şeyi böyle yaparız. Birlikte. Bir aile ve arkadaşlar olarak.

Üç gerçek erkek arkadaşım ve ben.

Bu yaz çıkacak olan *Erkek Arkadaş Hedefi*'nde Wesley ve Josie'nin romantizmi için bizi izlemeye devam edin! Yeni çocuk ve takım kaptanının küçük kız kardeşi arasındaki bu baharatlı, yasak, oda arkadaşından sevgiliye romantizm, Aşk ve Hokey'in birinci kitabı - başlatmak için sabırsızlandığım yepyeni bir hokey romantik komedi serisi! [Erkek Arkadaş Hedefi KU'ya ÜCRETSİZ geliyor!](#) Önizleme için sayfaları çevirin!

Briar ve adamlarından daha fazlasını mı istiyorsunuz? Birlikte yaşadıkları hayatı anlatan uzun bir sonsöz için sayfaları çevirmeye devam edin ama önce bu serinin nasıl başladığını Trina'nın Chase ve Ryker'la yaşadığı romantizmi *Double Pucked*'da mutlaka okuyun, KU'DA ÜCRETSİZ!

O zaman diziyi izle!

[Double Pucked](#)

Seksi, çirkin bir MFM hokey romantik komedisi!

[Puck Evet](#)

Sahte bir evlilik, baharatlı MFM hokey romantik komedisi!

[İyice Pucked!](#)

Bir kardeşin en iyi arkadaşları + kaçak gelin, baharatlı MFM hokey rom com!

* * *

The Well and Truly Pucked Bonus Epilog için buraya tıklayın! Ya da QR kodunu tarayın!

ERKEK ARKADAŞ GOLÜ ÖNİZLEMESİ

Wesley

Babam daha sormadan ne olacağını biliyorum.

"Evet baba, öğle yemeğinde kinoa ve limonlu salatalık salatası eşliğinde yüksek proteinli jerk tavuk göğsü yedim," diyorum telefonda ona, Pacific Heights'taki evimin şık, son teknoloji mutfağında adımlarken, yemek planlayıcısının hazırlayıp bana gönderdiğinden emin olduğu öğle yemeğinden kalan siyah tabaklar tertemiz yıkanmış halde.

"Güzel. Çünkü bugün iyileşme günü ve yarın-"

Gerçekten yemek planını ezberlemiş mi? Ama tabii ki var. Ben de öyle, çünkü bunun olacağını biliyordum. "-Tavuk ve kabak kasesi."

"Anladın," diyor, sanki sınıfta doğru soruyu yanıtlamışım gibi memnun bir ifadeyle. "En iyi beslenmenin neye yol açtığını biliyorsun." "Buzda en iyi performans." Hokey oynadığım gençlik yıllarımdan beri duyduğum bu cümleyi ezbere tamamlıyorum.

Sesi, ısrarcı ve tereddütsüz bir şekilde hat boyunca çatırdıyor. "Vücudunu doğru şekilde beslemelisin oğlum." "Ben Bugatti gibiyim baba," diyerek ortamı yumuşatmaya çalışıyorum.

"Güzel. Buzda istediğimiz de bu. Kendinizi ne kadar iyi beslerseniz, sakatlanma olasılığınız o kadar azalır. Sakatlanma ihtimali ne kadar düşükse, o kadar fazla buzda kalma süresi..."

Harika bir sezon geçirme şansı o kadar artar ve bu böyle devam eder. Gerçekten katılmıyorum. Bunu daha önce de duymuştum ve Bay Ciddi'nin havasını yumuşatacak bir şey yok, o yüzden boşverdim.

"Biliyorum," diyorum mutfaktan çıkıp oturma odasına giderken, televizyona ve video oyunu kumandasına özlemle bakarken. Şu anda bir tur zombi öldürmek gerçekten iyi olurdu.

"Galeriye mi gidiyorsun? Evinize son geldiğimde duvarlarınız bomboştu."

Ölümsüzleri yok etmek için çok fazla. Ya da takım arkadaşlarımdan bazılarını görmek. Max, Anders ve Asher'la bilardo oynamaya *bu kadar* yaklaşmışım ki, babam bugün erken saatlerde ricasıyla çıkageldi. Hayır, yeni fetihlerinin - pardon, *kız arkadaşının* - sanat galerisi sergisine katılmam konusundaki ısrarı. "Geliyorum baba," diyorum, Frieda'nın küratörlüğünü yaptığı Dark Futures sanat sergisini gezme konusunda olabildiğince iyimser bir şekilde. O her neyse. Ama uygun geliyor - bu gecenin geleceği karanlık, her ne kadar hala ağamlarımla buluşacak olsam da -Şimdi biraz daha geç. Sanat galerisinde bir akşam geçirdikten sonra detoks yapmam gerekecek.

Geçen Şubat ayında bu takıma takas edildiğimde satın aldığım eve astığım bir avuç çerçeveli konser posterine bakıyorum. "Ama elimdeki sanat eserlerinin nesi var?"

"Tame Impala mı? Wesley, sen bir rock eleştirmeni ya da beat şairi değilsin" diyor.

Konser afişleri beat şairlerinin fiili sanatı mı? Çenemi kaşıyorum. "Artık şair olan var mı?"

Yine ortamı yumuşatmaya çalışıyor ama derin bir iç çekiyor. İç çekiyor ve onu New York'taki ofisinde hayal edebiliyorum, zamanının yarısında orada çalışıyor - Tanrı'ya şükür ki koca bir ülke uzakta. Eminim burnunun kemiğini sıkıyordu.

"Mesele bu değil. Mesele şu ki, bu bir sözleşme yılı ve başarılı bir tutum sergilemeniz gerekiyor. Sana söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Benden sonra tekrar et. "Tam bir atlet ol," diyorum ve boş konuşuyorum ama o bunu anlayamayacak. "Bu bir zihniyet Wesley. Ve Frieda seni bekliyor, bu yüzden gitmelisin."

Ayın lezzetini hayal kırıklığına uğratmak istemem. "Sanat uzmanı olarak yeni bir kişiliğe bürüneceğim." "Mükemmel."

İğneleme tamamen onun üzerinde kaybolmuş.

Telefonu kapatıyorum, sonra garaja gidiyorum, yolda şık bir aynanın önünden geçiyorum. Bekle. Polo tişört giyemem.

Frieda babama söyleyecek, o da uygun görünmediğimi söyleyecek.

Babanın menajer olması şaka değil. Ama adam sözleşmelerle hasta ve pazarlıklarda bir canavar, bu yüzden bir

Genellikle sadece maç günlerinde takım elbiseyle giydiğim özel dikim adaçayı yeşili elbise gömleği.

Elektrikli arabama atlayıp Hayes Vadisi'nin kenarındaki galeriye doğru yola çıkıyorum ve orada güzel bir park yeri buluyorum. İndiğimde galerinin adresini bir kez daha kontrol ediyorum. Şirin kafelerin ve tasarımcı butiklerinin yanından geçerken önümüzdeki sezonu hayal ediyorum. Antrenman kampımız iyi geçti. İlk maçımız bir hafta sonra ve eğer tavuk ve kabak kaseleri buz üzerinde işe yararsa, o zaman tamam. Getirin onları.

Küçük bir dondurmacı dükkanının önünden geçerken, dondurmaya karşı nefretimi tezahür ettirmeye çalışıyorum. Ama tezahür ettirme becerilerim o kadar da iyi değil. Ağzım tuzlu karamel külahı için sulanıyor.

Yemek planında böyle bir şey yok.

Bakışlarımı kaçırıyorum, sonra akşam kalabalığının arasından sıyrılarak aşağıya doğru ilerliyorum ve kendimi arkaya taranmış saçları ve sahte İngiliz aksanıyla Frieda'yla karşılaşmaya hazırlıyorum. Belki ondan kaçabilirim. Belki de müşterileri ağırlamakla o kadar meşgul olacak ki, içeri girip duvarlara bakabilir, sonra da arkadaşlarımla bara gidebilirim. Bir anda girip çıkarım, tıpkı kaleye giden bir şut gibi.

Ve yine de geldiğim için övgü alacağım.

Ama galeri görüldüğünde, narin uzuvları ve kaymaktaşı teniyle uzun boylu, kuşa benzeyen kadın burnunun dibine bakıyor... bu kadın ne giyiyor böyle?

Frieda'nın alay ettiği kişiye daha yakından bakıyorum. Dalgalı saçlı, uzun bir tişört ve tüylü terlikler giymiş, beline çiçekli bir eşarp bağlamış esmer bir kadın. İnsanlar sanat galerilerinde böyle şeyler giymez. İnsanlar çamaşır günü olduğunda bunu giyerler.

Şansı yaver gitmedi mi?

Yaklaştıkça, konuşmanın bazı bölümlerini yakalıyorum.

Genç kadın ellerini dua eder gibi birleştirir. "Sadece yemek şirketinizden bir şifre almam gerekiyor. Yemin ederim bir dakika sürer ve işim biter."

Frieda'nın ses tonu sahte bir sıcaklıkta. "Sana yardım etmeyi çok istiyorum. Ama Frieda bir liste hazırladı ve senin de o listede olman gerekiyor. Gördün mü?

Bir ikilem içindeyim."

Frieda değilmiş gibi mi davranıyor? Hadi oradan.

"Evet. Ben de aynı durumdayım! Ben de ikilem içindeyim," diyor derme çatma kıyafetli kadın umutsuzca, açıkça ortak bir zemin arıyor. "Arkadaşımın evinde hiçbir eşyam olmadan kilitli kaldım. Şehirde yeniyim ve oraya geri dönmem gerekiyor."

Frieda çok yardımcı bir şekilde, "Telefonunun işe yarayabileceğini düşünüyorum," diyor. Vay be. Bir telefon. Bu neden onun aklına gelmedi?

"Telefonum onun evinde. Maeve'e Josie'nin burada olduğunu söylersen," diyor Frieda'ya yalvararak. "Kısa sürede yakandan düşerim."

Frieda *umurumda değil* gülümsemesini takınır. "Keşke gerçekten yardım edebilseydim, sevgilim. Çok isterdim. Ama edemem. Frieda açıkça belirtti. Senin de listede olman gerekiyor." Duraksıyor, iç geçiriyor, sonra özür dilercesine kaşlarını çatıyor ve sahnede fısıldıyor: "Ayrıca, kıyafet kurallarımız var, aşkım."

Oh, hayır.

Tişörtlü kadın -Josie, dedi- arkasını dönüyor ve gözleri o sevimli gözlüklerin ardında gözyaşı tehdidiyle parlıyor.

Eğer Frieda listede olmanız gerektiğini açıkça belirttiyse, ben de bazı şeyleri açıkça belirtebilirim. Kaleye giden rakipsiz bir yolda diski kovalıyormuşum gibi, ihtiyacı olan kadına doğru yürür ve ona yardımsever bir sırıtiş atarım. Babam zevk sahibi olmadığımı ve odaklanamadığımı düşünüyor olabilir ama sahip olduğum tek bir şey var. Konu çekicilik olduğunda utanç verici bir zenginlik. Doğaçlama becerilerimin eşsiz olduğundan bahsetmiyorum bile. "Selam tatlım. Gelebildiğine sevindim. Elbisene bayıldım. O kadar modaya uygunsun ki sana ayak uyduramıyorum bile," diyorum ışıldadığından emin olduğum bir gülümsemeyle.

Esmer kız bakışlarını bana çeviriyor ve neredeyse nefesim kesiliyor. Dudakları pembe ve parlak, teni krem, kestane rengi saçları dalgalı ve çenesinde soluk, pembe pürüzlü bir çizgi var - tüm bu güzelliğe büyüleyici bir tezat oluşturan bir yara izi.

Mavi gözleri parlak ve soru işaretleriyle dolu. Ama noktaları birleştirmesi uzun sürmedi. Saniyeler içinde planımı anladı ve kalçasını çıkarıp kıyafetini göstererek büyük bir şey yapmadan el salladı. "Oh, teşekkürler, sadece bir araya getirdim. Biraz kendin yap."

"İnanılmaz görünüyorsun," diyorum ve bu bir yalan değil. Tamamen gerçek. Kendimi beğenmiş bir şekilde Frieda'ya dönüyorum, sonra da en özür dileyen bakışımı takınıyorum. Zaten benim bir aptal olduğumu düşünüyor. Bu yüzden bir sonraki yalanı kolayca yutacaktır. "Benim hatam. Randevumu listeye yazmayı mı unuttum?" Alnıma vuruyorum, sanki ayrıntılar benim gibi bir erkek için çok zormuş gibi. "Josie benimle. Artı birim."

"Artı birin Wesley mi?" Frieda'nın dudakları şüpheli bir kaş çatarak bana bakıyor, sonra da parmağını şüpheyle Josie'ye doğru uzatıyor. "Arkadaşının evinde kilitli kaldığını sanıyordum?"

"Oh, öyleyim." Josie gözlerimin içine bakıyor ve bakışlarının yoğunluğuyla beni bir kez daha yere seriyor. Sonra Frieda'nın yüzüne en tatlı, en özür dileyici gülümsemesini konduruyor ve şöyle diyor: "Gitmek için çok acelem vardı, çünkü Wesley harika randevu fikirleriyle beni şaşırtmayı seviyor, bu yüzden onunla burada buluşmamı söyledi. Gösteri için çok heyecanlıyım."

Frieda'nın sahte sıcaklığı azalıyor. O artık bir buzdağı. "Elbette. Serginin tadını çıkar Wesley," diye ısırtıyor, o kadar sahte bir şekilde gülümsüyor ki onun kendini toparlamaya çalışmasını izlemek büyük bir zevk.

Lakaplardan nefret ettiği için "Teşekkürler Fri," diyorum. "Cömertliğiniz için minnettarım."

Tişörtlü ve terlikli kadına kolumu uzatıyorum ve onu galeriye doğru yürütüyorum, takım arkadaşlarımı daha sonra görme düşüncesi aklımdan tavuk ve kabak kasesi kadar uzak.

Josie ve Wesley arasında bundan sonra neler olacağını bilmek ister misiniz? **KU'ya ÜCRETSİZ** olarak **gelen The Boyfriend Goal'da** öğrenin!

İLETİŞİM

İndirimlerden, yeni çıkan kitaplardan, özel fırsatlardan ve çekilişlerden ilk siz haberdar olmak ister misiniz? [Bültenime](#) bugün kaydolun!

Kitaplar ve romantizm hakkında konuşmak, kitaplarımın kapaklarına ve ön kopyalarına göz atmak için eğlenceli, iyi hissettiren bir yerin parçası olmak ister misiniz? [Bir Lovely olun!](#)

Okurlardan haber almayı seviyorum! Beni TikTok'ta [LaurenBlakelyBooks](#), Instagram'da [LaurenBlakelyBooks](#), Facebook'ta [LaurenBlakelyBooks](#) veya çevrimiçi olarak [LaurenBlakely.com](#) adresinde bulabilirsiniz. Ayrıca bana laurenblakelybooks@gmail.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz.

TEŞEKKÜRLER

Sharon Abreau'ya, nam-ı diğer hokey tanrıçasına teşekkür ederim. Sharon hayat boyu bir hokey hayranı ve tüm bu seri boyunca bana rehberlik etti.

Lo Morales ve Rae Douglas'a görüşleri için teşekkür ederiz. Kim Bias, Lauren Clarke, Kara Hildebrand, Sandra Shipman, Claudia Fosca ve Virginia Carey'e gözleri ve rehberlikleri için.

Donut'ın benzeri Clarice, okuyucu Jean Siska'nın kurtarılmış dachshund cinsi köpeği. Ne model ama!

Yazar arkadaşlarım Lili Valente, Melanie Harlow, Laurelin Paige, Corinne Michaels, Laura Pavlov, Natasha Madison, K Loraine, CD Reiss, K Bromberg ve Meghan Quinn'e çok teşekkür ederim.

KP Simmon'a yorulmak bilmeyen desteği, ilk okumaları ve geri bildirimleri için teşekkürü borç bilirim. En çok da destekleri için aileme, bu kitap için tüm çılgın fikirlerimi destekleyen kocama ve kocaman, kocaman, tüylü sevgileri için köpeklerime teşekkür ederim.

Ama son olarak ve kesinlikle en önemlisi, SİZLER için her zaman minnettarım. Okuyuculara. Teşekkür ederim.

LAUREN'DEN DAHA FAZLA KİTAP

100'den fazla kitap yazdım! **Aşağıdaki tüm bu başlıklar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ!**

[Double Pucked](#)

Seksi, çirkin bir MFM hokey romantik komedisi!

[Puck Evet](#)

Sahte bir evlilik, baharatlı MFM hokey romantik komedisi!

[İvice Pucked!](#)

Bir kardeşin en iyi arkadaşları + kaçak gelin, baharatlı MFM hokey rom com!

[İyi ve Gerçekten Pucked](#)

Arkadaştan sevgiliye zoraki bir yakınlık neden hokey seçmeli romantik komedi!

Bakireler Topluluğu Serisi

Bakireler Topluluğu ile tanışın - birbirleri için her şeyi yapabilecek harika arkadaşlar. Bu yasak, duygu yüklü ve çılgınca seksi yaş farkı aşklarının tadını çıkarın!

[RSVP](#)

[Deneme](#)

[Baştan](#)

[Çıkarma](#)

Flört Oyunları Serisi

Şehirdeki arkadaşlar ve onların flört aksilikleri hakkında eğlenceli, seksi bir romantik komedi dizisi!

[Komşu Bakire İki](#)

[Günde Bir](#)

[İyi Adam Mücadelesi](#)

Nasıl Çıkılır Serisi (Yeni ve devam eden)

Aile gibi olan arkadaşlar. Yeniden biriyle çıkmayı öğrenme şansı. Aşk, seks ve tanışma saçmalıklarıyla dolu bağımsız romantik komediler.

[Sözde Cinsel Hayatım](#)

[Başkalarıyla İyi](#)

[Oynuyor Neredeyse](#)

[Romantik](#)

Juliet ve Monroe'nun Romantizmi (Haziran 2024'te geliyor)

Wilder ve Fable'ın Romantizmi (Kasım 2024)

Bağımsız bir romantik komedi macerası

[Gerçek Bir İyi Kötü Şev](#)

Erkek Arkadaş Malzemesi

Dört muhteşem kahraman. Dört çirkin evlenme teklifi. Bu seksi romantik komedi serisinde aşk için dört şans!

[Arkadaş İsteme Seks ve](#)

[Diğer Parlak Nesneler](#)

[Bir Gecelik Stand-In](#)

[Gecelik Hizmet](#)

Büyük Kaya Serisi

New York Times Çok Satanlar listesinde 1 numarada yer alan günah kadar seksi, saygısız, erkek bakış açılı romantik komedim!

[Big Rock](#)

[Mister O İyi](#)

[Asılmış](#)

[Tam Paket](#)

[Joy Ride](#)

[Sert Ahşap](#)

Mutlu Sonlar Serisi

Aşkı arayan ve aşktan kaçınan bir grup arkadaşı takip eden bu tek kişilik seride romantizm büyük bir patlamayla başlıyor!

[Tekrar Gel](#)

[Kapa Çeneni ve Öp](#)

[Beni Kısmet](#)

[Bekarlık Yıldönümüm](#)

Ballers ve Babes

Seksi spor romantizmi sizi ateşlendirmeyi garanti ediyor!

[Wild Card Öpücüğü](#)

[Alması En Muhtemel](#)

[En Değerli Playboy](#)

Aşkın Kuralları Serisi

Atletler, bakireler ve düğünler!

[Virgin Kural Kitabı](#)

[Virgin Oyun Planı](#)

[Virgin Tekrarı Virgin](#)

[Puan Kartı](#)

Savurgan Serisi

Korumalar, milyarderler ve otelciler bu seksi, yüksek riskli tek kişilik seride!

[Sadece Bir Gece](#)

[Enfes Bir Dokunuş](#)

[Bir Haftalık Kocam](#)

Kaçan Adamlar Serisi

New York ve Kaliforniya'daki arkadaşlar bu eğlenceli ve ateşli romantik komedi dizisinde birbirlerine aşık oluyor!

[Doğum Günü](#)

[Kıyafeti Sevgili Seksi](#)

[Eski Erkek Arkadaşım](#)

[Ya Adam Dün Gece](#)

[İçin Teşekkür Etseydi](#)

[Yan Kapıdaki Rüya Adam](#)

Always Satisfied Serisi

New York'ta yaşayan bir grup arkadaş, bu seksi tek kişilik seride aşkı ve kahkahayı buluyor!

[Memnuniyet Garantili](#)

[Asla Anında Tatmin](#)

[Olmadım](#)

[Not: Hep Sen Vardın](#)

Hediye Serisi

Karanlıktan sonra tek kişilik bir seri! Fantezilerinizi keşfedin!

[Nişan Hediyesi](#)

[Bakire Hediyesi](#)

[Çökmekte Olan Hediye](#)

Kalp Kırانlar Serisi

Üç kardeş. Üç rockçı. Üç bağımsız seksi romantik komedi.

[Bir Varmış Bir Yokmuş Bir](#)

[Varmış Bir Yokmuş Bir](#)

[Varmış Bir Yokmuş](#)

Günahkar Erkekler

Yüksek riskli, yüksek oktanlı, günah kadar seksi bir romantik gerilim serisi!

[Günahkâr](#)

[Gecelerim](#)

[Günahkâr](#)

[Arzularım](#)

[Günahkâr](#)

[Özlemlerim](#)

[Günahkâr Aşkım](#)

[Benim Günahkâr Ayartmam](#)

Paris'ten Sevgilerle

Paris'te geçen sürükleyici aşk romanları!

[Wanderlust](#)

[Yarı Zamanlı](#)

[Aşık](#)

Tek Aşk Serisi

New York'ta bir grup arkadaş bu seksi romantik komedi dizisinde teker teker aşık oluyor!

[Seksi Olan](#)

[Ateşli Olan](#)

[Knocked Up Planı](#)

[Olduğun Gibi Gel](#)

Lucky In Love Serisi

Sıcak, mavi yakalı kahramanlar ve seksi kadın kahramanlarla dolu küçük bir kasaba romantizmi!

[Best Laid Plans](#)

[The Feel Good Factor](#)

[Kimse Daha İyi](#)

[Yapamaz](#)

[Fermuarsız](#)

Pişmanlık Yok

Geçmişlerinden kurtulmak için savaşan genç bir çift hakkında öfkeli, seksi, duygusal, yeni yetişkin bir üçleme!

[Başlangıcımız](#)

[The Thrill of It](#)

[Seninle Her Saniye](#)

Aşka Yakalanmışlar Serisi

Bir grup arkadaş aşkı buluyor!

[Rol Yapma Planı](#)

[Buluşma Teklifi](#)

[İkinci Şans Planı Özel](#)

Prova

Baştan Çıkarıcı Geceler Serisi

Tehlike ve baharat dolu yüksek ateşli bir seri!

[Geceden Sonra](#)

[Gece Bu](#)

[Geceden Sonra](#)

[Bir Gece Daha](#)

[Çılgınca Baştan Çıkarıcı Bir Gece](#)

Joy Delivered Düet

Çarşaflarınızı ateşe verecek, yüksek ateşli, hınzırca seksi bir tek kişilik seri!

[Onunla Geceler](#)

[Yasak Geceler](#)

[Kalbimi Kırma](#)

Bağımsız bir ikinci şans romantizminin duygusal inişli çıkışlı treni

[İlham Perisi](#)

Paris'te geçen büyülü bir gerçekçilik romanı

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.